C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Dvorkin_David_Daniel-StarTrek_Nova_Generace_8-Cest_kapitanu.PDB

PDB Name: Dvorkin_David_Daniel-StarTrek_N
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.8.2004
Modification Date: 1.8.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

David a Daniel Dvorkinovi

STAR TREK
NOVÁ GENERACE
8

ČEST KAPITÁNŮ

Historikova poznámka: Tento příběh se odehrává krátce po smrti poručíka Taši Jarové v epizodě první sezóny STAR TREKu: Nové Generace Slupka všeho zla. Vážený čtenář by si možná také rád osvěžil epizodu klasického Star Treku Chleb a hry, kde se dozví další informace o společnosti na Magna Roma.

Prolog

Ticho.
To je základní rys vesmíru - nikoli nezměrnost či krása hvězdami poseté temnoty, ale ticho.
M'docká bitevní loď Restoration bez hlesu vklouzla na oběžnou dráhu kolem Tenary, zářícího smítka v černočerné pustině.
Na velitelském stupínku však zněl rozpustilý hovor. "Naše největší vítězství," podotkl kormidelník.
Kapitán přikývl. "Pokud tento nájezd uspěje," slíbil a zabořil se do velitelské podušky, "budou vám hlavy obětí zdobit kajuty po dvanáct dvanáctidnů."
"Velká pocta," zavrněl zbraňový důstojník. "Před třemi dvanáctidny porodila má současná družka mladé. Myslím, že těm špuntům budou chutnat dobroty, které jim přivezeme."
Dokonce i teď kapitán věděl, že všichni m'dočtí špunti doma skučí hlady. Všem jeho lidem docházel čas. Kdyby se na m'dockého kapitána díval cizinec, nic z toho napětí by neviděl. Všiml by si jen jeho mohutně vzpřímené postavy a záře naleštěné uniformy a blasteru. Pokud by byl obeznámen s m'dockou kulturou, nepřehlédl by ani oranžový a zelený pruh kolem krku, který ho řadil k vyšší kastě. V opačném případě by si mohl kapitána snadno splést se členem nějaké jiné kočkovité rasy, které běžně žily na tolika planetách třídy M. Což by byla chyba - neboť na rozdíl od ostatních, jemnějších kočkovitých ras, M'dokové kdysi tomuto kvadrantu vládli. A to železnou pěstí - dokud tedy nepřišla Federace, neobrala je o kolonie a neuzavřela je ve vlastní hvězdné soustavě. Kapitán měl nyní v úmyslu s touto lodí tu starodávnou chybu napravit.
"Poplach," ozval se náhle senzorový důstojník, záda ohnutá nad přístroji. "Blíží se hvězdná loď a přechází na orbitu na jedna-jedenáct."
"Žádají, abychom se identifikovali," dodal komunikační důstojník.
"Rádiové ticho!" vyhrkl kapitán. "Zařazení."
"Federační - hvězdná loď třídy Constitution," odvětil senzorový důstojník. "O hodně menší než naše plavidlo, pane."
Jak jsme očekávali. Kapitán spokojeně kývl.
Restoration byla větši a silnější než cokoliv kromě ohromných federačních lodí třídy Galaxy, a těch byla jen hrstka. Určitě jich mají příliš málo, než aby jimi mrhali na takovou zapadlou planetu.
Prohlížel si údaje a nepřítomně škrábal okraj konzole. Úrovně spotřeby energie naznačovaly, že Restoration je minimálně čtyřikrát silnější než druhá loď.
Škoda. Ani to nebude pořádný boj.
Jeho důstojníci se netrpělivě krčili u stanovišť a čekali na kapitánovy rozkazy.
"Pane!" To se ozval komunikační důstojník - neuctivé narušení protokolu, vezme-li se v úvahu jeho mládí a nezkušenost.
Kapitán se otočil, připraven mladého důstojníka napomenout.
Komunikační stanoviště se nacházelo na zádi velkého, otevřeného velicího prostoru. U něho stál zády ke kapitánovi onen mladík, ohon vzpřímený. Celým postojem dával najevo veliký neklid. "Ta hvězdná loď se identifikovala jako Centurion!"

Kapitán cítil, jak se mu zježila srst vzadu na krku. Myšlenky na pokárání mladíka byly pryč, nahrazeny vzrušením, o kterém věděl, že ho sdílí celá posádka.

Centurion. Zničit tuhle loď...

Lépe už Nejvyššímu z M'doků význam Restoration - a jejího kapitána - zdůraznit nešlo.

Vyskočil z velitelské podušky a odkráčel přes celou palubu k zbraňovému důstojníkovi.

"Připravit zbraně, ale čekat na můj povel k úderu."

"Rozkaz."

"Další žádost o identifikaci, pane," ohlásil komunikační důstojník. "Máme obraz?" zeptal se kapitán.

"Ano, kapitáne."

"Tak na obrazovku!" obořil se na něho velitel.

Výhled na vesmír zmizel z přídě m'dockého velicího prostoru - aby ho nahradil obraz člověka středního věku s ostře řezanými rysy. Na sobě měl něco, co kapitán považoval za uniformu Hvězdné flotily.

"...opakuji naši žádost, abyste se identifikovali. Zde je kapitán Lucius Aelius Sejanus z lodi Centurion."

M'docký kapitán se předklonil.

Sám Sejanus a jeho Centurion. Dokonce i v M'docké říši, která je posledních dvě stě let proklatou Federací odříznuta od galaktické společnosti, jsou úspěchy tohoto kapitána a jeho lodi dobře známy. Porážka j'nakanského konvoje, zničení romulanské válečné flotily v soustavě Adhara...

Ano, Centurion bude výtečným protivníkem a dokonalým testem Restoration.

"Dobrá, kapitáne Sejane," tiše odvětil kapitán. "Identifikujeme se." Jeho ruka dopadla na rameno zbraňového důstojníka. "Fázery naplno... teď!"

Zbraňový důstojník vzal za ovladač fázerů. Temnotu proťaly trojité záblesky oranžového světla...

...a neškodně zmizely v tenarské atmosféře.

"Co se stalo?" nasupeně sykl kapitán.

Zbraňový důstojník vypadal stejně rozčilen. "Uskočili, pane, a zmizeli."

"Tak rychle? Kam?"

Senzorový důstojník frustrovaně škrábal podušku.

"Senzory naznačují, že vstoupili do atmosféry, pane, už je ale nejsem schopen sledovat."

"Do atmosféry..." zamyslel se kapitán. "Možná jsme je nakonec přece jen zasáhli?"

"To je možné, avšak nepravděpodobné," namítl senzorový důstojník.

Pak vyjekl:

"Přímo pod námi, pane!"

"Kormidlo - ostře doleva! Znovu vystřelit z fázerů!" Motory a jednotky umělé gravitace zaskučely; Restoration se otřásla. Fotonovému torpédu z federační lodě ale unikla.

"Právě vyslali směrovanou subprostorovou zprávu," oznámil komunikační důstojník. "Žádají o podporu."

"To jim k ničemu nebude," prohodil kapitán. "Kormidelníku, stáhněte nás z orbity - ale ať je mezi loděmi alespoň trochu čestná vzdálenost."

Restoration vyrazila, opouštějíc federační loď, stále ponořenou do atmosféry a gravitační studny Tenary. "Sejanus si svou pověst zaslouží," uznal kapitán. "Na tuhle loď ale pověst stačit nebude."

"Zaznamenávám je před námi," ozval se senzorový důstojník.

Hlavní obrazovku teď vyplňoval vesmír - a Centurion, stříbrná tečka, která se kulhavě ploužila kolem planety pod nimi.

"Zdá se, že jsme je opravdu zasáhli," řekl senzorový důstojník. "Údaje vypovídají o ztrátě schopnosti cestovat warpem, energetický výstup jejich strojovny klesl na padesát procent."

"Přiblížit se k nim," příkře rozkázal kapitán. Vychutnával si ten okamžik a vrýval si ho do paměti, aby i v letech budoucích dokázal vyprávět, jak porazil největšího válečníka Federace.

Otočil se ke zbraňovému důstojníkovi zády a posadil se na velitelskou podušku. "Jakmile budeme na dosah, povolují vám je zničit."

"A pak si budeme moci vzít Tenaru."

Kapitola jedna

Podle příručky předpisů, kterou si nedávno zopakoval, by měl důstojník na můstku hvězdné lodi, který zachytí nouzové volání o pomoc, podat zprávu nadřízenému vyrovnaně a nezaujatě.

Když ale poručík Worf zachytil volání z Centurionu, nezareagoval jako trénovaný profesionál Hvězdné flotily, ale jako klingonský bojovník, jemuž v žilách koluje krev tisíců válečnických generací.

Jinými slovy vykřikl.

"Komandére Rikere!"

První důstojník Enterprise, který si do té chvíle přívětivě povídal s lodní poradkyní Deannou Troi, sebou leknutím trhl.

Worf si okamžitě uvědomil, že promluvil hlasitěji, než měl v úmyslu. Viditelně se pokoušel uklidnit.

Podle pravidel, poručíku, napomenul se. Podle pravidel.

"Pane, zachytil jsem žádost o podporu z lodi Centurion. Je na orbitě kolem Tenary a pod těžkou palbou neznámého útočníka."

Riker vyskočil. "Date, kdy se tam můžeme dostat?"

Android u operační konzole promluvil klidně a přesně. "Minimálně dvě hodiny, pane, při nejvyšší warpové rychlosti. Při té současné za dva dny."

"Sakra," zamumlal Riker. "Tak maximální warp. Okamžitě."

"Warp devět celých šest - ano, pane."

Worf věděl, že se komandérovy myšlenky ubírají stejným směrem jako ty jeho. I při maximálním warpu tam nedoletíme o nic dřív, než abychom mohli posbírat trosky. Pokud tam tedy nějaké zbudou. Jak loď zrychlila, cítil Worf, že mu ten slabý hukot prostupuje celým tělem.

Riker se k němu opět otočil. "Pošlete na Centurion zprávu, že jsme na cestě."

Worf plnil rozkaz a Riker se mezitím dotkl odznaku Flotily na hrudi.

"Kapitáne Picarde, na můstek."

"Centurion," oznámil Worf, jakmile ukončil vysílání. "Loď kapitána Sejana."

Riker přikývl.

"Doufejme, že se tam dostaneme včas."

Všechny lodě a životy byly stejné cenné, dalo se ale obtížně uvěřit, že by tak slavná loď a velitel proslulý hrdinskými činy mohli být zničeni. To se legendám stát nemůže, pomyslel si Worf - samozřejmě ale věděl, že to není pravda.

V příručce předpisů Hvězdné flotily byly zmíněny mnohé podobné případy.

* * *

Když se ozvalo volání, spal Jean-Luc Picard ve své kajutě. Rikerův hlas, který ho žádal, aby se dostavil na můstek, ho okamžitě probral. Zatímco otvíral oči, sklouzl z postele. Obul se rychle, avšak bez zbytečného kvapu.

Až na boty byl úplné oblečený: už před lety se naučil, že je mnohem chytřejší spát oblečený a raději na pokrývce než pod ní. Zpočátku si tak příliš neodpočinul, ale zvykl si a uvědomil si pravdivost starého přísloví, že kapitán hvězdné lodi je ve službě neustále.

O chvilku později se rozevřely dveře turbovýtahu a Picard vstoupil na můstek. Riker se při tom zvuku rychle otočil.

"Kapitáne."

"Co se děje, Jedničko?" Picardovy oči přeletěly můstek, kvitujíce tichou výkonnost posádky.

"Právě jsme zachytili nouzové volání, pane." Riker se odvrátil. "Poručíku Worfe, přehrajte zprávu."

Ubíhající hvězdy zmizely z obrazovky, nahrazeny velmi zvětšeným obrazem jakéhosi muže. Za ním panoval čilý ruch, lidé přecházeli sem a tam, a posádka byla rozmístěna podobně jako na Enterprise. Muž stál toporně, vypadal hrdě, šedivé vlasy zastřižené nakrátko.

"Tady je kapitán Lucius Aelius Sejanus z Centurionu," řekl překrásně modulovaným a zvučným hlasem, kterým pečlivě tvořil každé slovo. "Jsme na orbitě kolem planety Tenara a právě na nás zaútočil silně vyzbrojený neznámý útočník. Žádám o neprodlenou pomoc od jakéhokoliv federačního nebo spojeneckého plavidla v dosahu Tenary. Pokud nám nejste schopni přijít na pomoc, žádám, abyste tuto zprávu předali nejbližší hvězdné základné nebo přesunuté hlídce Federace." Obraz potemněl, vystřídán hvězdami.

"Lucius Sejanus," tiše zopakoval Picard. Dlouze hleděl na obrazovku, jako by ho vzpomínka na obraz onoho muže uchvátila. Nakonec přece jen odtrhl oči. "Stav, Jedničko?"

"Tuto zprávu jsme obdrželi asi před patnácti minutami, pane. Okamžitě jsme přešli na nejvyšší warpovou rychlost, ale ani tak se k Tenaře nedostaneme dříve než za necelé dvě hodiny. Obávám se, že by naše pomoc mohla přijít až příliš pozdě."

Picard přikývl. "Vaše pohotová akce přesto maximalizuje šanci, že jim budeme něco platní, Jedničko. Ví kapitán Sejanus, že k nim letíme?"

"Ihned jsme jim poslali odpověď, pane, nijak na ni ale nezareagovali."

Význam toho prohlášeni visel ve vzduchu. Picard po chvilce vykouzlil polovičatý úsměv. "Pokud má někdo z Hvězdné flotily šanci přežít takový útok, Jedničko, tak je to kapitán Sejanus s Centurionem." Otočil se a zamířil z můstku do kapitánské pracovny. "Za půl hodiny se chci v konferenční místnosti sejít se všemi vyššími důstojníky. A v okamžiku, kdy se dozvíte něco od Centurionu, dejte mi vědět."

* * *

"Tenara," začal Jean-Luc Picard, "leží na hranici mezi Federací a M'dockou říší. Před sedmi lety požádali Tenařané o členství ve Federaci, ale fyzicky se k nám mohou připojit teprve poslední rok. Zpoždění způsobily námitky M'doků - Federace podle nich expanduje do sféry jejich vlivu. Situaci vyřešila jen léta opatrných vyjednávání." Picard vstal a začal rázovat před okny, za nimiž ubíhaly hvězdy a dominovaly tak celé konferenční místnosti. Jeho vyšší důstojníci - Riker, Dat, Worf, hlavní inženýr Geordi LaForge a lodní poradkyně Deanna Troi - seděli kolem poradního stolu před ním.

"Jedním z velmi důležitých článků smlouvy ohledně Tenary," pokračoval kapitán, "je, že zatímco Tenara vystupuje jako plnohodnotný člen Federace, okolní prostor je považován za neutrální území. Avšak nedávno byli Tenařané napadeni - nepřátelskými loděmi, o kterých si myslíme, že byly m'docké."

"Nic se tedy nezměnilo, že, kapitáne?" trpce poznamenal Geordi. "Pořád zkoušejí staré triky. My s nimi vyjednáváme, je nám to ale k ničemu. Pro ně mírová smlouva nic neznamená."

"Současná situace se od otevřené války stále velmi liší," připomněl mu Picard. "A nesmíte zapomínat, že smlouvu, kterou jejich říše s Federací podepsala před více než dvěma sty roky, jsme, jim vnutili my. Nikdy se jim moc nelíbila. Tou smlouvou jim povolujeme pouze kontrolní lodě, kterými udržují klid v tom malém prostoru, který ovládají."

Postupně se podíval na všechny shromážděné důstojníky. "Vím, že se Federací šíří populární názor, že správnou odpovědí na toto násilí je opět násilí. Snad je ta reakce i normální. Určitě člověka emocionálně uspokojí. Přesto doufám, že jsou všichni v této místnosti schopni vzdát se této bezprostřední odpovědi a zamyslet se nad následky. Právě tak

těžkého úkolu se musela zhostit Rada Federace. Posláním Centurionu bylo pomoci Tenařanům bránit jejich svět. Až se k Tenaře dostaneme, podpoříme ho v jeho snaze - toť vše."

"Z jistého úhlu pohledu dávají m'docké útoky smysl, pane," ozval se Dat. "Útoky na tenarský průmysl mají obyvatelům znechutit výpravy do vesmíru, kterými by m'docké teritorium ještě více zmenšili."

"Strach, že ztratí ještě víc z toho mála, co mají - a získají to Tenařané nebo Federace," dodala poradkyně Troi. "Možná, že tohle je jejich způsob, jak vyvěsit tabulku 'nevstupovat'."

"Ale proč útočí právě teď?" zeptal se Geordi. "Zrovna když se Tenara připojila k Federaci. Proč ne předtím, dokud nebylo naší povinností Tenaru bránit?"

Pikard přikývl. "To je otázka, kterou jsem si kladl i já sám, poručíku. Naneštěstí jsou naše znalosti m'dockých motivů velmi omezené. Pane Date?"

"Provedl jsem průzkum, pane, úkol je ale velice obtížný. M'dokové na své světy nevpustili zástupce Federace už déle než padesát let."

"Rozumím. Pracujte na tom."

Ozval se interkom.

"Můstek kapitánu Picardovi. Tenara v dosahu senzorů."

"Děkuji, pane Crushere. Jsme na cestě."

Důstojníci Enterprise se pod vedením kapitána vrátili na můstek.

* * *

Na obrazovce modře, zeleně a bíle zářila Tenara a vklouzla pod Enterprise. Na noční straně se třpytila světla měst, která mizela s příchodem dne.

Kapitán Picard se usadil ve velitelském křesle. "Nějaké známky po Centurionu, pane Crushere?"

"Ne, pane." Mladý praporčík zkoumal údaje přístrojového panelu. "Zaznamenávám ale stopy trosek na nízké orbitě kolem Tenary."

"Podle termální radiace pocházejí z výbuchu hvězdné lodi způsobeného fotonovým torpédem přibližně před dvěma hodinami," přidal se Dat a ukazoval na obrazovku, kde zaplálo jasné světlo a zmizelo v horních vrstvách atmosféry Tenary. "To byl jeden z úlomků."

"Centurion je tedy... zničen?" Otázka komandéra Williama Rikera byla spíše prohlášením než žádostí o informaci.

Dat přesto odpověděl. "To je nesporně možné, pane. Avšak musím zdůraznit, že objem trosek je výrazně vyšší, než by bylo možné u lodi velikosti Centurionu očekávat. Ve skutečnosti ukazuje na loď třikrát až čtyřikrát větší."

V Picardovi se probudila opatrná naděje. "Date, ohlaste náš přílet... a, poručíku Worfe, buďte tak laskav a zdvihněte štíty."

"Už se stalo, pane," odvětil Klingon.

Picard se na něho zahleděl s tichým pobavením.

"Předpisy hvězdné flotily," začal Worf, "výslovně stanovují, že když loď vstupuje do potenciálně bojové oblasti -"

"Ano, poručíku." Picard šéfa bezpečnosti zarazil mávnutím ruky. Worf si v poslední době vypěstoval otravný zvyk, že pravidelně citoval příručku předpisů. Picard si předsevzal, že si s ním o tom později promluví.

Dat tiše promluvil do lodního komunikačního systému. "Tady je Enterprise, heslo Rozvinutá vlajka. Slyší mě někdo? Opakuji, tady je Enterprise, heslo Rozvinutá vlajka, slyší mě někdo?"

Nastalo dlouhé ticho.

Pak reproduktory s praskáním ožily. "Tady je kapitán Sejanus, Centurion. Odpovězte, Enterprise."

Na můstku Enterprise zavládla všeobecná úleva. Picard stiskl tlačítko na velitelském křesle a řekl: "Tady je kapitán Picard. Jsme rádi, že jste živí a v pořádku, kapitáne. Když jsme zachytili vaše volání a nenalezli nic než plující trosky..."

Pole hvězd zmizelo, nahrazeno hrdým a impozantním mužem, kterého viděli ve zprávě. Na tváři se mu rozléval odměřený úsměv. "Ano, kapitáne. To jsou zbytky lodi, která nás napadla. Její kapitán byl statečným protivníkem, ale trochu moc... si věřil. Gaius Aldus" - ukázal k jednomu z důstojníků, podsaditému, schopně vypadajícímu muži, který právě pomáhal podřízenému u jedné z konzolí - "mě informoval, že vzhled toho plavidla se velmi blížil m'dockým bitevním lodím, které používali před smlouvou - i když tato loď byla podstatně větší."

"Bitevním lodím!" zvolal Picard.

"Ano, kapitáne. Jak jistě víte, kdykoliv s nimi chce Federace tuto záležitost probrat, trvají M'dokové na tom, že vše, co mají, jsou kontrolní lodě, které jim smlouva dovoluje. Je jasné, že teď postavili alespoň jednu bitevní loď, plavidlo vojenského účelu, a použili ji k útoku na plavidlo Federace."

"Kapitáne Sejane." Od stanoviště za Picardem promluvil Worf. "Dosáhl jste velkého vítězství. Pokud to byla m'docká bitevní loď, porazil jste protivníka, který byl přinejmenším třikrát silnější než vy."

Sejanův pohled sklouzl přes Picardovo rameno na Klingona. Znovu se usmál. "Děkuji, poručíku. Vítězství však nenáleží mně. Patří celé Federaci a mé posádce." Spokojeně kývl na členy posádky, kteří kolem něho pilně pracovali.

Picard znovu promluvil. "Rád bych se s vámi setkal, kapitáne, abychom projednali, jak vám zde můžeme pomoci - a jak můžeme zabránit další konfrontaci mezi Federací a M'doky."

Sejanova tvář na chvilku potemněla. "Nemyslím, že naše setkání m'docký problém vyřeší, kapitáne Picarde. Avšak" - kapitán Centurionu se znovu usmál - "byl bych poctěn, kdybyste se vy a vaši důstojníci připojili ke mně a mé posádce na dnešní večeři."

"To je velmi milá nabídka, kapitáne - rád přijímám." Picard si vyměnil úsměvy s Rikerem a Troi.

"Výborně! Řekněme tedy v osmnáct nula nula?"

"Osmnáct nula nula, kapitáne," souhlasil Picard. "Těšíme se na vás."

"Ten pocit je vzájemný, kapitáne. A prosím - přileťte raketoplánem. Rádi bychom vás přijali patřičným způsobem."

Picard kývl a Sejanův obraz zmizel, nahrazen hvězdami.
"Velmi působivý muž," podotkl Riker. "A velmi působivé vítězství."
"Souhlasím, Jedničko," odtušil Picard a zamyšleně našpulil rty.
"Pokud má být ta recepce formální, pane, budou na místě slavnostní uniformy."
"Hmmm?" Picard se zničehonic předklonil. Riker mu přetrhl nit myšlenek.
První důstojník se usmál. "Navrhoval jsem k recepci slavnostní uniformy, pane."
"Samozřejmě, Jedničko. Máte úplnou pravdu." Picard se zaklonil a znovu umlkl.
Deanna Troi znepokojeně pohlédla na Rikera a otočila se ke kapitánovi.
"Pane," ozvala se tiše, "vypadáte ustaraně."
"Hmmm?" Picard se otočil, aby se mohl na poradkyni podívat. "Ach, ne, poradkyně, já jen..." Zaváhal ve snaze zformulovat pocity do slov. "Nedomnívám se, že je v této chvíli na místě oslava vítězství."
"Nemyslím, že měl Sejanus na mysli oslavu vítězství, když navrhl recepci," namítl Riker.
Troi zavrtěla hlavou. "Naopak, Wille, myslím, že v tom návrhu bylo něco takového výrazně zastoupeno.
"To je přece přirozené, Deanno," slabě zvýšeným hlasem odvětil Riker. "Právě porazili loď, která byla mnohem silnější než oni. Určitě jsou strašně rádi, že jsou naživu -"
"Já z nich necítím radost, Wille. Cítím uspokojení."
"Samozřejmě, že jsou spokojení, Deanno," zoufal si Riker. "O to přece jde."
"Poradkyně, Jedničko." Kapitán najednou vstal a pohlédl na oba důstojníky. "Náladu posádky Centurionu budeme moci zhodnotit u večeře, stejně jako zjistit více o tom, co se stalo s m'dockou lodí."
"Ano, pane," přitakal Riker.
"Samozřejmě, kapitáne," přikývla Troi.
"Dobře," prohlásil Picard. "Chci, abyste mě doprovodili vy dva, poručík Worf, hlavní inženýr LaForge a pan Dat."
"Pane," přerušil ho Worf, "věřím, že bych měl zůstat na palubě Enterprise."
Picard zdvihl obočí. "Ano?" "Ano, pane." Klingon si založil ruce za zády, postavil se do pozoru a promluvil, jako by odříkával něco nazpaměť: "'V potenciálně bojové oblasti se nejvyššímu bezpečnostnímu důstojníku -'"
"'- doporučuje, aby v rámci možností setrval ve službě,'" dokončil větu Dat. "Předpis Hvězdné flotily ZA-devět. Sám jsem to chtěl připomenout, pane."
"Opravdu?" Picard se zahleděl na androida.
"Ano, pane." Dat přikývl.
Picard otevřel ústa, aby něco řekl, ale rozmyslel si to a otočil se zpět k Worfovi. "Dobrá, poručíku. Byl bych ale rád, kdyby mi byl k dispozici někdo od bezpečnosti, kdo by si mohl promluvit s osazenstvem Centurionu."
"Samozřejmě, pane," odvětil Worf.
"Dobře. Zbytek na mne počká v hangáru šest za jednu hodinu - ve slavnostních uniformách." Kývl na Rikera. "Můstek je váš, Jedničko."
* * *
Kapitán Picard vstoupil do hangáru přesně o padesát osm minut později, na sobě kompletní slavnostní uniformu. Už tam na něho čekali Troi s Rikerem, stejně jako Dat a Geordi LaForge, a všichni si přátelsky povídali vedle raketoplánu.
Geordimu byla slavnostní uniforma očividně nepohodlná. "Znám skutečný důvod, proč Worf na tu večeři nechtěl jít," brblal a popotahoval si límec. "Nechtěl si na sebe brát tuhle opičárnu."
"Když už mluvíme o Worfovi," ozval se Riker a zkoumal vrata hangáru, "zajímalo by mě, kde je ten slíbený důstojník bezpečnosti."
Jakoby v odpověď k nim téměř přiběhla mladá žena. O překot se zastavila přímo před Picardem a Rikerem. "Praporčík Jenny de Luz se hlásí, pane." Stála v pozoru a upírala zrak někam za Picardovo rameno.
Kapitán si s Rikerem vyměnil pobavený pohled.
"Pohov, praporčíku," pokynul jí Picard.
Kapitánovi se zdálo, že Jenny de Luz nemůže být víc než dvacet pět let. Byla vysoká, štíhlá, měla světlou pokožku a jasně rusé vlasy nedbale zastřižené nakrátko. Skoro jako Taša, uvědomil si Picard. Nejspíš to nebude náhoda.
Picard už si chtěl na Worfovu volbu postěžovat. Měli na palubě spoustu jiných a zkušenějších pracovníků bezpečnosti, které mohl Klingon místo sebe vybrat - a pokud s sebou vezmou tak mladého důstojníka, mohl by se tím Sejanus cítit uražen. Pak si vzpomněl, že Jenny je z Meramaru, kolonie Federace, kde panují válečnické hodnoty podobné těm na Magna Roma.
Není to volba právě podle pravidel, pomyslel si Picard, ale i tak je dobrá.
Otočil se k Rikerovi.
"Dobrá, Jedničko. Vyrazíme."
Všech šest důstojníků se usadilo v raketoplánu, Geordi a Dat v přední sekci. Hlavní inženýr vyvedl raketoplán z rozšklebených vrat doku a zamířil k zářivým hvězdám. V jednom rohu okna byl trochu vidět ještě zářivější kousek osvětlené strany Tenary. Přesně uprostřed scény plul třpytivý bod, jasnější než kterákoliv z hvězd: Centurion odrážející světlo tenarského slunce.
Raketoplán stoupal a vyrazil do prostoru. Centurion se na obrazovce raketoplánu pomalu zvětšoval, dokud nezaplnil celý výhled. Vrata jeho hangáru tiše poodjela a raketoplán z Enterprise vplul dovnitř. Vrata se za ním uzavřela, a jelikož se prostor naplnil vzduchem, slyšeli i dunivý zvuk, který při tom vydala. Když se tlak ustálil, vpochodovaly dovnitř lidské postavy.
Praporčík Jenny de Luz zvědavě pozorovala výjev před raketoplánem. Důstojníci z Centurionu stáli v pozoru a tvořili špalír pro návštěvníky. Nebylo divu, že Sejanus chtěl, aby přiletěli raketoplánem: takový obřad by v jiné části lodi

nebyl uskutečnitelný. Když někdo navštívil Enterprise, věděla Jenny, že na něj kapitán Picard a jeho tým čekají v neformálním uskupení, a nestojí v pozoru.

Ještě více ji zarazilo, že důstojníci z Centurionu na sobě měli zbroj, která vypadala, jako že pochází ze starého Říma; u pasů jim visely krátké meče. Na konci obou zástupů stáli členové posádky oblečení stejně jako důstojníci, tito ale drželi dvoumetrová kopí a velké obdélníkovité štíty. Podle jejich tváří a ramen poznala, že to jsou poddůstojníci bezpečnosti.

Z instruktáže, kterou jí poskytl poručík Worf, se dozvěděla, že většina důstojníků a posádky Centurionu je z planety Magna Roma. Připadalo ji to neobvyklé, dokud Worf nezmínil příklady hvězdných lodí Intrepid a Slisha, jejichž posádkou byli pouze Vulkánci, respektive Tellarité, rasy, které raději sloužily bez ostatních. Také zjistila, že když Federace tuto loď znovu vypouštěla, dovolila Velkořímanům, aby si tento bývalý křižník třídy Constitution jménem Farragut přejmenovali tak, aby vyhovoval jejich místním tradicím.

Po instruktáži si letmo prostudovala soubory o Magna Roma a udivila ji ohromující podobnost mezi historií této planety a Země. Až na to, že na Magna Roma Římská říše nikdy nepadla. Věděla, že existují vědecké teorie, že takové neuvěřitelné paralely se snad i prý dají očekávat, ale když člověk doopravdy vidí důkaz něčeho podobného...

Začala se dohadovat, jestli se dívá na součást recepce, nebo na skupinku herců minulosti.

Deanna Troi na ni pobaveně pohlédla a Jenny došlo, že se poradkyně musela vycítit alespoň tu emoci, když ne přímo myšlenku.

I když možná mé myšlenky číst dokáže. Vždycky jsem tak otevřená, nemám vůbec žádnou emociální kontrolu. Jako když zemřela Taša... Jenny tu vzpomínku potlačila a zdvihla se ze sedadla.

Kapitán Picard se na přídi jejich malé lodi postavil, rezignovaně a s nejistou pobaveností se na ně usmál a kývl na Geordiho.

Dveře na kapitánův rozkaz zvolna vystoupaly a odhalily celou nádheru scény za nimi. Stál tam šik něčeho, co vypadalo jako v čase vystřelená římská legie; vedle raketoplánu se nacházeli dva obzvláště působiví vojáci.
Oba na sobě měli slavnostní zlatou zbroj, zjevně vyrobenou na míru. Jeden z nich stál prkenně a v ruce držel dlouhou hůl, na jejímž konci seděl zlatý orel na příčce s nápisem SPQR. Druhý udělal krok vpřed, ruku na jílci meče; všichni zbylí shromáždění stáli jako zmrazení.

Helma mu kryla pouze temeno, týl a obé strany hlavy; tak odhalovala muže s orlím nosem a působivým zevnějškem. Očima ocelovýma jako Romulan zkoumal důstojníky Enterprise. Kapitán Sejanus, uvědomila si Jenny.

Mladé důstojnici bezpečnosti připadal pozoruhodně podobný kapitánu Jean-Luc Picardovi.

"Kapitán Picard," promluvil Sejanus zvučným a silným hlasem. "A jeho vyšší důstojníci: poručík LaForge, nadporučík Dat, komandér Riker, nadporučík Troi." Uznale pohlédl na Troi a otočil se k Jenny de Luz. "Praporčíku, obávám se, že vás neznám."

Jenniny rty ztuhly, v ústech pocítila sucho. Mužova přirozená autorita ji omračovala.

"De Luz, pane. Praporčík Jenny de Luz."

Sejanus se na ni široce usmál. Velitel dal průchod okouzlujícímu aristokratovi skrytému uvnitř. "A máte na sobě uniformu Bezpečnosti Hvězdné flotily, Jenny."

Picard ho přerušil. "Jeden z mých velmi slibných mladých důstojníků, kapitáne."

Sejanův pohled ještě vteřinku setrval na Jenny a pak se obrátil k Picardovi. "A teď mi dovolte, abych vám představil své důstojníky." Jeho hrdost připadala Jenny téměř jako rodičovská.

Když je Sejanus jmenoval, důstojníci vystoupili a procházeli kolem šiků legionářů. Jeden po druhém pochodovali k Picardovi, zbroj jim při tom drnčela, a zarazili se tváří v tvář kapitánovi Enterprise. Když každý z nich zastavil, pozdravil Picarda úderem pravé pěsti do vlastní hrudi, načež paži prudce natáhl, ruku rozevřenou dlaní dolů, prsty napjaté.

Všichni to byli muži a do jednoho představovali fyzicky působivé vzorky. Jejich tváře prozrazovaly silnou, výraznou osobnost. Starořímské sochy, které Jenny viděla v muzeích na svém domovském světě Meramaru, vypadaly stejně. Doteď si myslela, že to byl jen umělecký styl oné doby. Teď ji napadlo: Mí předkové museli mít stejnou sílu a vzezření. Pohlédla na Picarda a na jeho tváři si všimla spokojeného úsměvu. I on je obdivuje.

Avšak jejich jména příliš výrazná nebyla. Zaslechla přehršel Gaiů, Juliů a Luciů. Teď už chápu, pomyslela si Jenny, proč Římané tak hojně užívali křestního a prostředního jména nebo křestního jména a příjmení, když se chtěli oslovit. Nijak jinak se nemohli vyhnout tomu, aby si člověk nespletl jednoho Římana s druhým! A pak se znovu podívala na Sejana. Jeho ale ne. Sice byste ho nikdy neoslovili "Lucie", ale i kdyby ano, nebylo by pochyb, koho tím máte na mysli. Dokonce i mezi těmito odhodlanými muži, přivyklými velet, on vyčnívá. Vyčníval by všude.

Všimla si, že Picard na každý pozdrav odpovídá vážným přikývnutím a lehkým, soustředěným zamračením, jako by měl v úmyslu si zapamatovat každé jméno a tvář, která k němu patří.

Když představování konečně skončilo, Sejanus řekl: "Kdybyste mě teď následoval, kapitáne..."

Vedl je dlouhou chodbou a po cestě si tiše povídal s Picardem, který mu šel po boku. Za nimi se mísili důstojníci z Enterprise a Centurionu a šli za kapitány. Jenny kráčela sama, poblíž Picarda, ve střehu, aniž by si to uvědomovala.

Výzdoba chodby byla na hvězdnou loď poněkud neobvyklá: stěny lemovaly různé skulptury vytesané do kamene. Některé vypadaly, že pamatují samotný starý Řím, zatímco jiné pocházely z různých století až do moderní doby.

Geordi LaForge, který šel hned za Jenny, si pospíšil a srovnal s ní krok. "Hezké sochy;" poznamenal.

Přikývla. "Moc. Zvlášť některé z těch novějších vypadají -"

"Napíchnuté," dokončil Geordi a naklonil se k nim blíž.

Jenny zdvihla obočí.

"Přímo v nich jsou senzory," vysvětlil Geordi a leh se dotkl visoru, který mu zakrýval oči. Jenny nevěděla přesně, jak to zařízení funguje, věděla ale, že hlavnímu inženýrovi umožňuje 'vidět' napříč elektromagnetickým spektrem daleko za hranice viditelného světla.

Jenny uznale kývla. "Velmi chytré."

"A kdybyste viděla ty včelky, co tak pilně pracují -"

"Za přepážkami. Já vím. Slyším je. Výkonní, organizovaní - opravdoví Římané! Líbí se mi to."

Průvod důstojníků došel k velké bráně, která se před nimi rozevřela.

Když vstoupili, musela Jenny potlačit zajíknutí. Místnost byla stejně velká jako její ekvivalent na Enterprise, což bylo vzhledem k mnohem menším rozměrům Centurionu překvapivé. Vyplňovalo ji devět stolů, z nichž osm bylo obsazeno vždy devíti Velkořímany se všemi vojenskými vyznamenáními.

Kapitán byl také překvapen. Devět krát devět, pomyslel si, protože si vzpomněl na zašlé školní dny ve Francii. Římané považovali devět osob za ideální počet hostů k večeři. Jak jen malý Jean-Luc nesnášel pánovitého monsieura du Plessis a jeho hodiny latiny a dějepisu! Teď se to ale dospělému Jean-Lucovi hodilo.

Uprostřed místnosti stál stůl ve tvaru podkovy, vyrobený z tmavého dřeva a vykládaný abstraktními obrazci ze zlata, stříbra a drahých kamenů. Podlahu tvořila mozaika zobrazující starořímskou legii, jak masakruje uboze vyzbrojenou armádu snědých válečníků. Stěny sálu přerušovaly výklenky na reprodukce antického umění - řecké sochy se střídaly s římskými bustami.

Otevřený konec ústředního stolu směřoval k širokému oknu, které začínalo u podlahy a končilo u stropu, za nímž se skvěly hvězdy a ubíhal zakřivený horizont Tenary. To bylo krásnější než všechny výtvory lidského umění v místnosti, Picardovu pozornost však více poutaly těžké závěsy po obou stranách okna. Byly temně nachové a jejich význam v tomto novo-velkořímském prostředí Picarda silně zasáhl, neboť monsieur du Plessis mu též vštípil, že nachová barva byla vyhrazena pouze římským císařům.

Oba kapitáni se posadili vedle sebe v čele stolu, Picard na čestném pravém místě. Riker se posadil po jeho pravici, po komandérově pravici zase seděla poradkyně Deanna Troi. Vedle ní, na konci jednoho ramene podkovy, se usadil Marcus Julius Volcinius - snědý, útlý mladý důstojník, který jim byl představen jako Sejanův bratranec.

Naproti Marku Volciniovi seděl Dat, pak Geordi LaForge a Jenny de Luz. Mezi Jenny a kapitánem Sejanem se mračil Gaius Aldus, kterého už viděli na obrazovce můstku Enterprise.

Téměř okamžitě jim byl podán první chod - předkrm. Skládal se z drobných kousků masa plujících v čirém zlatavém vývaru.

Jenny zírala na malé misky, popletená jak malinkými kousky masa, tak podivnou vůní vývaru.

Sejanus se pousmál.

"Nakládané kolibří jazýčky. A vývar," vysvětloval, "je něco, čemu říkáme scezenina, jedna z našich nejstarších a stále velmi populárních omáček."

"Myslíte, že bych to mohl vyměnit za salát?" zašeptal Jenny Geordi.

"To je velmi... překvapivé, kapitáne," promluvil Picard a vyměnil si rychlý pohled s Rikerem. "Nikdo z nás dosud na nic podobného nenarazil. Velmi se na to těším."

Sejanus se usmál. "Na rozdíl od našich předků si nepotrpíme na obřadnost, kapitáne. Prosím."

Picard úsměv opětoval, zdvihl stříbrnou lžíci, která ležela vedle misky, a naplnil si ústa nakládanými kolibřími jazýčky a scezeninou. Jen sotva cítil maso. Byl ohromen omáčkou, která byla slaná a chutnala po rybách a sýru zároveň.

Přinutil se k ještě širšímu úsměvu. "Skvostné!"

Sejanus se usmíval od ucha k uchu. "Ne-Římané si to neumějí vychutnat! Takhle to děláme my." Opominul vlastní lžíci, oběma rukama uchopil misku a jedním dlouhým douškem ji vyprázdnil. Ostatní Velkořímané udělali totéž.

Picard se zhluboka nadechl a napodobil Sejana.

Členům jeho posádky se tím ulevilo a, povzbuzení kapitánem, vypili své misky. Jenny spolkla předkrm - a překvapilo ji, že chutná hodně podobně jako jedna ze specialit jejího domovského světa.

Otočila se a oslovila Gaia Alda po své pravici. "Je to vynikající!"

Gaiova vážná tvář se uvolnila. "Děkuji, praporčíku. Ne-Římané takto nereagují vždy." Ukázal na Geordiho, jehož tvář zřetelně zezelenala.

Jenny zdusila smích. Objevily se služky, aby odnesly prázdné misky a přinesly další chod. K jejímu značnému překvapení to všechno byly spoře oděné mladé ženy

"To nejsou tak úplně... standardní uniformy Hvězdné fotily, že ne?" zeptala se Gaia.

Velkoříman se lehce zarděl. "Toto nejsou členky Hvězdné flotily. Jsou to civilní zaměstnankyně, najaté přímo vládou Magna Roma, aby pracovaly na palubách našich lodí. Většina z nich jsou potomci třídy otroků z dob říše." Zavrtěl hlavou. "Obávám se, že staré rozdělení společnosti stále existuje, i když už ne oficiálně. Sedmdesát let nestačí, aby se úplně změnila společnost, která tisíce let stála na otroctví."

Jenny se znechuceně zašklebila a Gaius rychle dodal: "Ale snažíme se."

"Ano. A vidím, že to musí být obtížné. Na některých věcech ale stále lpíte. Například vaše uniformy."

"Přísně obřadní, praporčíku. A tohle" - Gaius se hrdě udeřil do kovového hrudního plátu - "nemá nic společného s otroctvím. Tato uniforma je součástí našeho dědictví, na které máme právo být pyšní."

Jenny se nad tím vážně zamyslela. Něco na tom římském postoji jasné je - ta loď vynikajícím způsobem přemohla velkou přesilu a kapitán jí připadal jako ztělesnění vůdcovství. Většinu toho postoje jistě tvořila povaha zúčastněných jedinců. Zajímalo ji ale, jestli něco z toho - možná i hodně - není ve skutečnosti součástí pozoruhodného velkořímského dědictví.

Gaius ji oslovil: "Praporčíku... nebo vám smím říkat i Jenny?"

"Ach ano. Jistě."

Gaius s úsměvem přikývl. "Za starých časů jsme se učili od Graeků - vy byste řekla Řeků - jak obdivovat hrdiny, osobní čest a všechny ostatní válečnické ctnosti. Také jsme se od nich naučili vážit si učení samotného, i když nám

chybí jejich dar pochopit pouhou teorii. A převzali jsme jejich obdiv ke zdraví a fyzické kráse." Pokynul hlavou ke klenuté chodbě, kterou odešly mladé ženy.

Přicházeli čtyři svalnatí mladíci, oblečení v prosté haleny. Ve výši ramen nesli ohromný kovový podnos, na němž leželo pečené sele utopené ve šťávě. Z pečeně stoupala pára.

"My jsme však Graeky naučili něco o jídle," se smíchem dodal Gaius Aldus.

Mladíci položili podnos na dlážděnou podlahu, kde zakryl většinu z bitevního výjevu. Jeden z nich odněkud vytáhl dlouhý nůž a předklonil se.

Sejanus vyskočil.

"Dívejte se, kapitáne Picarde!" Zářil očekáváním rozkoše.

Jenny sledovala, jak mladík položil nůž na záda selátka u kořene krku, lehce ho zabodl a táhl jím směrem ke kýtám. Uvědomila si, že už předtím museli oddělit žebra, jinak by to nemohlo být tak snadné. Když řez dokončil, vytáhl nůž a společně se třemi společníky rozevřeli oběma rukama okraje řezu. Na jeho kývnutí rychle a silně zatáhli, takže tělo selete úplně otevřeli.

Tím odkryli bezpočet malých, nehybných ptáčků, kteří plavali ve šťávě.

Sejanus sledovat Picardovu reakci.

"Drozdi!" šťastně zvolal Říman. "Živí drozdi! Vidíte?" Uvědomil si, že se něco zvrtlo a otočil se zpět k mrtvému seleti.

"Co...?"

"Obávám se, že se ptáci utopili v omáčce, pane," nervózně podotkl jeden ze sluhů.

Sejanovi ztuhly rysy. "Kdo je za to zodpovědný?" procedil zaťatými zuby. Čtveřice mladíků zesinala a začala ustupovat.

Gaius Aldus už také stál. Rychle natáhl ruku a položil ji na kapitánovu paži. "Netvrdili snad antičtí autoři, Lucie Aelie, že kuře, které se utopí ve víně, má obzvlášť dobrou chuť?"

Hosté z Enterprise na to zareagovali zděšeně, zdálo se však, že to Sejana ukonejšilo. Usmál se na pobočníka. "Máš pravdu jako vždy, Gaie." Mladíci využili příležitosti a prchli z místnosti. Sejanus je ignoroval a otočil se k Picardovi. "Tento muž, kapitáne," ukázal na Gaia Alda, "je poklad. Je mým přítelem, stejně jako pobočníkem a prvním důstojníkem. Celý život mně a mé rodině dobře a věrně slouží. Stojí mi po boku už od doby, kdy jsme byli oba chlapci, a brání mou čest stejně schopně jako můj život. Je to magister navis - pán mé lodi, navigátor, rádce. Je to velkořímská tradice."

"Ten termín je však další paralelou mezi vaším světem a Zemí, kapitáne Sejane," zmínil se Picard, když se společnost uvolnila a znovu si posedala. Přiběhly mladé ženy a začaly pečené sele porcovat. "Věřím, že Římané starověké Země ho též užívali."

"Naprosto správně, kapitáne Picarde," zaradoval se Sejanus. "Vidím, že vaše pověst k vám není spravedlivá. Vy jste učencem a důstojníkem."

"Podobnosti mezi velkořímskou a pozemskou historií jsou záhadou - je v tom mnohem víc, než tvrdí Hodgkinsův zákon o paralelním vývoji planet," přidal se komandér Riker.

"Jen do jisté míry," namítl Sejanus. "Od té doby se naše planety vydaly po zásadně odlišných cestách."

Dat přikývl. "Na zemi říše padla - a její rozklad vedl nejprve ke kulturnímu tříštění a Dobám temna -"

"Zatímco na našem světě říše vzkvétala a dovedla Magna Roma k novým úrovním blahobytu." Toto přerušení zaznělo od Marka Julia Volcinia - který byl až doteď zamlklý a téměř nespolečenský. Mluvil povýšeně, jako kdyby to, co říká, bylo tak očividné, že to sotva stojí za zmínku.

"Nevěřím, že by s vaším prohlášením všichni Velkořímané souhlasili, poručíku," zavrtěl hlavou Dat. "Brutální diktatura, která na vaší planetě donedávna existovala, jistě nepřinášela blahobyt velké většině vašich občanů -"

"Blahobyt se neměří pouze na peníze," skočil Marcus Julius Volcinius Datovi do řeči. "Kultura, stabilita, mír - to jsou věci, které našemu světu Velkořímská říše přinesla," prohlásil důstojník, který se dostal na těsnou hranici, aby na Data nehleděl s opovržením. "Nečekám, že stroj něco takového pochopí."

Jenny si všimla, že Geordi viditelně ztuhl.

"Dat," pronesl sevřeným, napjatým hlasem inženýr, "není stroj, poručíku."

"Ale jsem, Geordi," namítl Dat.

Sejanus se rozesmál. "Pánové, prosím! Věřím, že jsme si my, Velkořímané, vzali ty nejlepší tradice z obou světů - ty, které jsou přirozené naší kultuře a ty patřící Hvězdné flotile, jež nám ukázala Federace, když náš svět před desítkami let navštívila." "Jedna z lodí, které na váš svět poprvé přiletěly," zdůraznila Jenny, "se také jmenovala Enterprise - jako naše loď."

Sejanus přikývl. "Chránit jména vzácných mužů a lodí minulosti je dobrá tradice. Já sám se jmenuji po velkém muži naší historie - podle mě to byl náš největší vůdce."

Dat přispěl se svou troškou do mlýna: "Na Zemi byl Lucius Aelius Sejanus netvor, který se pokusil svrhnout císaře Tiberia, byl však odhalen. Uvěznili ho a pak oběsili v cele, podle všeho na Tiberiův rozkaz, načež jeho tělo darovali římské lůze, která ho rozervala na kusy.

Gaius se otřásl, jako kdyby Dat popisoval něco, co se stalo kapitánu Sejanovi.

"Vidíte, poručíku, přesně v tomto bodě se dějiny našich světů rozloučily," prohlásil kapitán Centurionu. "Na našem světě Sejanus uspěl. Nechal šíleného a starého císaře Tiberia zavraždit a sám se prohlásil novým císařem. Krutý čin, leč k záchraně Říma nezbytný. Sejanus v čistkách pokračoval a pozabíjel celou rodinu starého císaře. Vyhnal křesťany a další cizí náboženství a znovu posílil staré bohy; tím posílil Řím."

"A diktaturu," podotkl Dat.

"A diktaturu," připustil Sejanus. "To už by ale pro tuto chvíli o politice určitě stačilo." Luskl prsty a sloužící ožili. "Obzvláště když si člověk může užít takovéhle jídlo."

Mladé ženy začaly energicky obcházet stoly a kladly velké kusy masa na talíř každého z hostí. Zatímco obsluhovaly, vběhly do místnosti další ženy se džbánky, ze kterých nalévaly štědré dávky temně červeného vína. Když byli všichni obslouženi, Marcus Julius Volcinius se zvedl a pozdvihl sklenku. Všichni Velkořímané ho následovali. Picard pokynul svým důstojníkům, aby udělali totéž. "Na Lucia Aelia Sejana," pronesl hlasitě. "Na Senát a lid Magna Roma. A na vítězství." On a ostatní Římané se hluboce napili.

Po chvilce váhání Picard usrkl vína. Jeho důstojníci ho neprodleně napodobili. Pak Picard rychle promluvil, než se Římané stačili posadit. "Na Spojenou federaci planet a demokracii. A na mír."

Nastalo trapné ticho. Pak se Sejanus uchichtl a dopil sklenku.

Zdálo se, že tím jsou ledy prolomeny. Zavládl všeobecně družný hovor, při kterém Velkořímané a jejich hosté jedli a pili s velkým nadšením.

Gaius Aldus si ale všiml Jenniny nechuti k Marku Volciniovi. "Vám se nelíbí, co?"

Překvapeně se na něho otočila. "Musím se naučit lépe skrývat pocity."

Gaius se usmál. "Není třeba. Je to chvástavý blb a není důležitý. Jako diplomatický přidělenec nemá žádnou skutečnou kvalifikaci, je ale bratrancem kapitána Sejana - nechutný příklad protekce."

"Další archaická tradice, na které stále lpíte?" kontrovala Jenny.

Po Gaiově tváři přelétl úsměv. "Jak jsem řekl, snažíme se."

Jenny úsměv opětovala. "Povězte mi, jak jste porazili M'doky. Byli jste mnohem slabší."

"Počkali jsme, až je porazí vlastní arogance. Pomoci dočasných poklesů energie jsme simulovali bitevní poškození a přilákali je tak blízko, až jsme je mohli zničit."

"Váš nápad?" zeptala se.

"Technika, kterou jsem vyvinul," odpověděl hrdě.

"Bylo ale nutné zasáhnout je tak silným výstřelem, že všichni zemřeli? Nemohli jste raději zajmout přeživší? Byla by z nich cenná -"

"Přeživší?" V Gaiově tváři se zřetelně zračila nevíra. "Poručíku, jsme ve válce. Vy byste si dovolila ten luxus posoudit, jestli je váš výstřel jen ochromí? A riskovat životy vlastní posádky?"

Jenny zaražené odvětila:

"Jen jsem zmínila možnost -"

"Byli jsme napadeni!" Gaiova tvář zbrunátněla; udeřil pěstí do stolu.

Jenny na něho zírala s otevřenými ústy.

Gaius usrkl vína a chvíli se uklidňoval.

"Musím se omluvit za tento výbuch. Celý život sloužím s kapitánem Sejanem. On a posádka Centurionu se stali mou rodinou, nikoho jiného nemám." Vykouzlil lehounký úsměv. "Obávám se, že nemohu slíbit shovívavost někomu, kdo proti nim pozvedne ruku."

Jenny opětovala jeho pevný pohled. "Pak tedy obdivuji vaši oddanost."

"Mám dojem, že je to ctnost, která je nám společná," poznamenal Gaius.

Než mohla Jenny odpovědět, její pozornost přilákal dosti hlučný hlas Marka Julia Volcinia z druhé strany stolu. Gestikuloval umaštěnou, napůl ohryzanou kostí a oslovoval celý stůl, možná i celou místnost. "Podívej se na tyhle Tenařany. Prostě jsou moc decentralizovaní. Neexistuje tam žádná autorita, žádný vůdce, se kterým bychom si mohli promluvit. To z nich pro takové odporné stvůry jako jsou M'dokové dělá snadnou kořist. Centurion tu nemůže zůstat navždy, nebo snad ano, kapitáne Picarde? Ne, samozřejmě nemůže," chvatně pokračoval, odpovídaje si na vlastní otázku. Jako mnozí z ostatních Velkořímanů začínal Marcus rudnout a oči mu zářily až příliš.

Picard, který celý večer víno jen usrkával, vypadal, že jeho chování odsuzuje.

Jenny si všimla, že slova Sejanova bratrance jsou jasná a zřetelná, jako by si je předem pečlivě promyslel. Zajímalo ji...

"Ani Federace si nemůže dovolit nechat tady lodě na dobu neurčitou, aby bránily lidi, kteří se nejsou schopni ubránit sami," pokračoval Marcus. "Sama jejich organizace - nebo bych měl raději říct nedostatek organizace - jim znemožňuje podílet se na vlastní obraně. Bohové pomohou těm, kdo si pomohou sami. Tak to dělají Velkořímané."

Jenny si pomyslela, že ta část o schopnosti bránit se byla pravdivá. Chtěla to říci nahlas, ale komandér Riker to částečně udělal za ni. "Na tomto problému se můžeme všichni shodnout, poručíku, jednoduché řešení ale nevidím. Tenara je nyní členem Federace a tím pádem plným právem očekává, že ji tato organizace ochrání.

Mimoto Federace svým členským světům nikdy nevnucuje žádný způsob vlády, vyžaduje pouze, aby každá vláda respektovala a chránila občanská práva. Musíme si poradit s Tenarou takovou, jaká je, a ne s takovou, jakou bychom si přáli, aby byla."

Marcus zamítavě mávl rukou. "Ano, ano, samozřejmě, komandére. Jsme tu, abychom je chránili a znovu vybudovali jejich svět. To je má před dalšími útoky posílit; říkám ale, že pro ně musíme udělat víc. Tenařané se musejí ve vlastním zájmu změnit. Měli bychom je učit, pomoci jim změnit se, aby se mohli účastnit vlastní obrany. Římané byli vždy dobří v organizaci a uměli ji učit ostatní."

"Obvykle," vyrovnaně doplnil Dat, "prostřednictvím dobývání. To je v případě Tenary jen sotva přijatelná volba, pane."

Sejanus se nyní vložil do hovoru. "Souhlasím, nadporučíku. Máme ale jinou možnost."

"A to?" zeptal se Picard.

"Změnit M'doky," vyhrkla Jenny.

Všechny hlavy u stolu se k ní otočily.

"Slyšte, slyšte," zvolal Gaius a usmíval se na ni. "Když nebudou M'dokové smlouvu dodržovat dobrovolně, budeme je k tomu muset přinutit."

Geordi zavrtěl hlavou. "Mluvíte o válce, poručíku."
"A co právě teď máme na Tenaře?" zeptal se Sejanus.
"Máme situaci, kterou se musíme pokusit vyřešit," ostře odvětil Picard. "Nemáme válku."
Místnost se najednou ztišila, zatímco oba kapitáni na sebe nadále upřeně zírali.
Komunikátor na Picardově hrudi pípl, takže porušil ticho. "Omluvte mě, kapitáne," řekl Picard Sejanovi. Dotkl se odznaku. "Tady Picard."
Hlas, který se ozval z komunikátoru, byl nezaměnitelný.
"Poručík Worf, pane. Právě jsme obdrželi naléhavou zprávu z Velení Hvězdné flotily."
"Děkuji, poručíku." Picard se otočil k Sejanovi. "Odpusťte, kapitáne, zdá se však, že se musíme okamžitě vrátit na loď."
"Samozřejmě, samozřejmě," rychle odpověděl Sejanus. "Povinnost především. Náš rozhovor můžeme dokončit někdy jindy."
Picard přikývl. Znovu se dotkl hrudi. "Enterprise. Transportní místnost. Tady je kapitán. Šest k přenosu zpátky z Centurionu, okamžitě."

Kapitola dvě

"Poslechneme si tu zprávu, pane Worfe," řekl Picard. Kapitán a všichni jeho důstojníci se vrátili na můstek. Jenny de Luz zaujala místo za Worfem na horní palubě u stanoviště kontroly mise.
"Rozkaz, pane. Pouze zvuk, spouštím."
Hlas byl silný a sebevědomý, zvyklý prosazovat vlastní vůli.
"Kapitáne Picarde, zde je admirál Howard Delapore. Velení Hvězdné flotily považuje situaci na Tenaře za kritickou. Enterprise tímto přikazuji setrvat v soustavě a pomoci Centurionu bránit planetu. Nikoho tam nepouštějte. Rozkaz se vztahuje na celou planetární soustavu. Od nynějška se za neutrální území považuje pouze prostor za orbitou nejzazší planety. Máte právo udělat vše nezbytné, abyste ochránili samu soustavu." Delapore ztišil hlas. "Chci, abyste pochopil, jak je to důležité Picarde. Velení dává této misi velmi vysokou prioritu. Vy a Sejanus jste dva z nejlepších, které máme, stejně jako vaše lodě a posádky. Hodně štěstí. Delapore konec."
"To je vše, pane," informoval ho Worf. "Ke zprávě je přiložena druhá, kódovaná, pouze pro vás."
"Děkuji, poručíku," odvětil Picard.
"Delapore?" Geordi u inženýrského stanoviště vedle Jenny zasténal, tak tiše, že ho slyšela jen ona.
"Uzavřít soustavu - cožpak tím neriskujeme válku, pane?" zeptal se Riker. "S ohledem na to, co jste nám řekl při instruktáži."
Picard si povzdychl. "Jsme jí nepochybné o krok blíže než předtím."
"Pamatuji si na Delapora z Akademie." Riker se zlehýnka usmál. "Rozumný typ."
"Měli jsme pro něho jiné jméno," poznamenal Geordi. "Stará železná -"
"Myslím, že už jsme to jméno všichni slyšeli, poručíku," ostře usekl Picard. "Není třeba ho opakovat."
"Ano, pane," zastyděl se Geordi. "Omlouvám se."
Jenny se na admirála Delapora (a jeho přezdívku) pamatovala z Akademie. Byl jedním ze starších lektorů, podsaditý, prošedivělý muž, který dával jasně najevo, že se považuje za muže činu a upřednostňuje vojenské mise před průzkumnými a diplomatickými. Teď, pomyslela si Jenny, si musí poradit s vojenskou situací a má z toho radost.
"Pane," ozval se Worf. "Z Centurionu volá kapitán Sejanus. Chce vědět, jestli se vrátíme na zbytek recepce."
Chce vědět, co bylo v té zprávě z Velení Hvězdné flotily, napadlo Jenny.
Obrazovku vyplnila Sejanova tvář. Volal z hodovní síně; za ním byla večeře v plném proudu.
"Kapitáne Picarde," oslovil ho hlubokým a vážným hlasem, "doufám, že nenastaly žádné potíže."
"Žádné bezprostřední potíže nenastaly, kapitáne," mimoděk odpověděl Picard. "Dostali jsme rozkaz zůstat zde u Tenary a asistovat vám při obraně planety."
Sejanus na okamžik ztuhl. Pak se Velkoříman uvolnil a usmál.
"Nezdá se mi, že by to bylo z vojenského hlediska nutné, kapitáne Picarde, Hvězdná flotila je však samozřejmě řízena Radou Federace. Musíme vzít v potaz politiku." Chápavě přikývl. "Přirozeně jsme rádi, že tu jste s námi. Na zítřek mám naplánovanou instruktáž posádky a pak setkání s planetární radou. Možná byste se k nám mohli připojit."
"Samozřejmě, kapitáne."
"Dobře. Připojíte se k nám i teď, kapitáne? Noc je ještě mladá a slavnost zdaleka nekončí."
"Myslím, že ne, kapitáne." Picard nasadil rezignovaný úsměv. "Potřebuji čas, abych si prošel naši situaci."
"Jak si přejete. Jeden z mých lidí vám vrátí raketoplán." Sejanus se lehce uklonil. "Tak tedy zítra, kapitáne Picarde."
"Zítra, kapitáne Sejane."
Když vysílání skončilo, vrátil se na obrazovku výhled na hvězdy a Centurion.
Picard vstal. "Navrhuji, abychom šli všichni spát. Mám takové tušení, že zítřek bude dlouhý a náročný."
"Ano, pane," souhlasil Riker. "Date, máte velení."
Jenny se vydala za oběma důstojníky do výtahu.
"Ještě chvíli, praporčíku," zarazil ji Worf.

Otočila se.

"Jelikož bude moje přítomnost na lodi nutná po celou dobu mise," začal, "byl bych rád, kdybyste vy dohlédla na planetární bezpečnostní opatření."

"Ano, pane," odpověděla. "Děkuji, pane."

"Doporučuji, abyste se připravila tím, že si zopakujete příslušné části příručky předpisů Hvězdné flotily," dodal Worf. Otočil se ke stanovišti kontroly mise a vyvolal část textu. "Například tady vidíte..."

Jenny vzdychla a začala číst Klingonovi přes rameno.

* * *

Knihovny hvězdné lodi Federace jsou bez výjimky vybavené extrémně dobře. Zařízení menší než nehet na lidském palci může obsahovat množství informací několikrát vyšší než vše, co se nacházelo v Alexandrijské knihovně. Ještě mnohem menší zařízení dokáže tuto informaci zpracovat a poskytnout ji ke studiu lidskému uživateli.

Marcus Julius Volcinius sloužil na Centurionu jako kulturní přidělenec na speciální misi. Inteligentní, odhodlaný a (na základě faktu, že byl potomkem jedné z nejvíce patricijských rodin na Magna Roma) velmi vzdělaný mladík, který si rád myslel, že dokáže nastudovat pozoruhodné množství informací.

Sotva před hodinou opustil recepci, znuděn nekonečným pitím a bezduchými vtipy. Kromě toho ho všechny ty řeči o proměně Tenařanů a velkořímských tradicích přivedly na zajímavou myšlenku.

"Počítači."

"Pracuji."

Na stroje, pomyslel si s uspokojením, se může člověk vždycky spolehnout, že budou na místě a nepřekročí své hranice.

Kromě Data, toho chodícího počítače.

"Počítači, pověz mi o rozšíření anglického jazyka na Zemi."

Jestli, nastala odmlka, Marcus si jí nevšiml.

"Angličtina je potomkem mnoha jazyků: především anglosaských, latiny a několika keltských řečí. Byl to hlavní jazyk Angličanů, jedné ze tří skupin obyvatelstva existujících na malém ostrově v severní části Atlantického oceánu. V následujícím procesu koloniální expanze, která se datuje do pozdního šestnáctého století a pokračuje až do počátku dvacátého století, se z Anglie stala svrchovaná politická, vojenská a ekonomická velmoc.

S nárůstem moci Anglie se šířil také jazyk, ze kterého se nakonec stal univerzální jazyk obchodu, vědy a mezinárodní politiky. Přirozeně dynamický a flexibilní jazyk nyní poskytuje základ standardu Federace a nadále se přizpůsobuje novým slovům, konceptům a kulturám."

Zjevně to byl zhuštěný výklad, pravděpodobně doslovná citace z přednášky nějakého univerzitního profesora. Markovi nesdělil vše, co chtěl vědět. Chvíli přemýšlel a zeptal se: "Snažili se Angličané nějak úmyslně urychlit šíření svého jazyka?"

"Všeobecně se soudí," odpověděl počítač, "že šíření jazyka bylo přirozeným a nevyhnutelným výsledkem anglické ekonomické nadvlády."

"A jejich kultura se šířila zároveň s jazykem?"

"Styl oblékání, vystupování, způsob vzdělávání a socializace a i většina dalších kulturních charakteristik byly na konci dvacátého století založeny na anglickém standardu. Obecně se uznává, že nesmírný dopad měla populární zábava, obzvláště po vynálezu televize."

"Trvalo to ale celá staletí," Marcus přemýšlel nahlas.

"Správně," potvrdil počítač.

Marcus vrhl po terminálu zhnusený pohled. Jeho mysl se vrátila k problému, tentokrát si ale nechal myšlenky pro sebe. Na Zemi to Angličanům trvalo staletí, já ale mám jen několik týdnů.

"Když se angličtina zpočátku šířila s ekonomickou a vojenskou mocí, což není dvakrát populární způsob, domorodí obyvatelé se této invazi cizí kultury nebránili a nesnažili se proti ní obrátit i své potomky?"

"Naopak," odvětil počítač. "Angličané byli schopni přesvědčit ostatní o nadřazenosti a věhlasu vzdělání nabytého v anglicky mluvící zemi, a tak domorodí obyvatelé s nadšením posílali své mladé do škol v anglických institucích, kde jim vštípili jak jazyk, tak kulturu. Studenti se pak vrátili domů, aby šířili to, co se naučili."

Marcus se opřel a prsty bubnoval o desku stolu. Dobývání nebylo možné, řečeno slovy jeho bratrance.

Je ale dobývá.ní, jak ho chápal válečník typu Sejana... a dobývání úplné jiného druhu. Takové dobývání, pro které se Marcus hodil více než Lucius Sejanus - nebo Jean-Luc Picard.

* * *

Instruktážní místnost Centurionu byla následujícího rána přecpaná k prasknutí.

Na rozdíl od hodovního sálu, ve kterém se Sejanus s důstojníky z Enterprise setkal poprvé, byla tato prostora orientována spíše na funkčnost než na formu. Místo nachových závěsů byla jedinou ozdobou stěn obrazovka; místo římských uměleckých děl holografická schémata a mapy.

Sejanus a Picard seděli na opačných koncích dlouhého stolu uprostřed místnosti; po stranách seděli vyšší důstojníci z obou lodí. Když se všichni usadili, Sejanus ostře zagestikuloval. Obraz Tenary, který vyplňoval obrazovku, byl nahrazen protáhlým organizačním diagramem. Všichni důstojníci před sebou měli malý displej, který zobrazoval totéž.

"Předpokládám, že už jste byli informováni?" zeptal se Sejanus lidí z Enterprise.

Jenny de Luz se přidala k všeobecnému souhlasnému zamručení. Díky obsáhlé přípravě, kterou jí poskytl poručík Worf, měla teď pocit, že ví o Tenaře víc než o vlastním domovském světě Meramaru.

"Tak se vrhneme na aktuální povinnosti," kývl Sejanus. "Na displejích vidíte schéma vládní struktury, které mi poskytl Melkinat, prezident planety. Jak všichni nepochybně víte, tenarská vláda je značně decentralizovaná. Systém

jejich saavt je velmi zaostalý a je to de facto produkt rady kmenových starších, který lze nalézt v téměř každé necivilizované společnosti. Naneštěstí jejich pokus aplikovat tento systém v celoplanetárním měřítku vyústil nejen v absenci silné ústřední vlády, ale také ve velmi složitý systém vzájemně propojených povinností a úrovní autority."
* * *
Není ale složitější než na Meramaru, pomyslela si Jenny a prohlížela si schéma. Na jejím feudálním domovském světě byl Jennin otec vázán proměnlivými úrovněmi věrnosti třem různým mužům, kteří zase měli vlastní závazky k dalším lidem - z nichž jeden byl otcovým vazalem! V porovnání s tím byla hierarchie tenarských saavt relativně jednoduchá. Každá saavta zvolila několik svých členů do výše postavené saavty - a tak to šlo od obecní saavty až po planetární Velkou saavtu.
"Zdůrazňují však," pokračoval Sejanus, "že s tímto systémem musíme pracovat. Chápu to tak, že si nás Hvězdná flotila vybrala k dvojité misi: v krátkodobém výhledu bránit Tenařany před dalším útokem, a z dlouhodobého hlediska je posílit, aby se v budoucnu dokázali ubránit sami. Mám pravdu, kapitáne Picarde?"
Picard přikývl. "Naprosto. Velení Hvězdné flotily přikázalo Centurionu a Enterprise, abychom podpořili Tenařany - jakkoliv to bude možné. Musíme okamžitě začít s prací, pomoci jim posílit ekonomickou a zemědělskou základnu a přinést jim pokročilou lékařskou péči. Poskytneme všechny podoby výcviku a zdrojů, které jsou nám dostupné."
"A co jejich bezprostřednější potřeby, pane?" zeptal se Gaius Aldus. "Myslím vojenskou podporu."
Jenny souhlasně přikývla. Připadalo jí jasné, že pokud Tenařanům neposkytnou nějaká základní bezpečnostní opatření, nic dalšího nebude mít smysl.
Sejanus se usmál. "Okamžitě začneme Tenařany cvičit v základních bojových postupech -"
"Promiňte, kapitáne Sejane, ale nepostavili se Tenařané už dříve proti takovému výcviku?" zeptal se Riker. Jenny se zamračila. Ta informace nebyla v záznamech, které si nastudovala.
"Byli, komandére, přesto o něj ale jejich vůdci požádali," odvětil Sejanus. "A uvážíme-li brutalitu m'dockých útoků, je to něco, co musíme být připraveni poskytnout."
Kapitán Picard si neklidně poposedl. "Musím přiznat, že mne celá tato situace znepokojuje, kapitáne Sejane. Kdybychom jen věděli, proč M'dokové útočí právě teď -"
Marcus Julius Volcinius, který se opíral o zárubeň dveří do instruktážní místnosti, znechuceně zasupěl.
"Jsou to zvířata, kapitáne Picarde. Proč bychom se měli namáhat pochopit jejich motivaci?"
"Jsou to cítící bytosti," rozhodně prohlásil Picard, probodávaje kulturního přidělence Centurionu pohledem. "A pro své činy mají jistě i důvody. Pane Date, podařilo se vám získat nějaké další informace o tom, co se děje v M'docké říši?"
Android zavrtěl hlavou. "Nic podstatného, pane. Jeden dosti zapadlý obchodní věstník naznačuje, že v posledních několika měsících došlo k značnému nárůstu dovozu několika druhů léků -"
"Léků?" zeptal se Picard. "Jakých léků?"
"Především jisté růstové hormony a jejich chemické obdoby, pane."
"Jaký reálný význam mohou mít?" opovržlivě se otázal Marcus, protahuje každou slabiku.
"V této chvíli nemám k dohadům dostatek informací, poručíku," řekl Dat. "Avšak očekávám od Velení Hvězdné flotily další."
"My je očekáváme," opravil ho Sejanus. "Mezitím musíme začít organizovat obranu Tenary."
Picard ztěžka povzdechl a vyměnil si znepokojený pohled se svým prvním důstojníkem. "Nerad bych podnikl takovou akci, aniž bych si nejprve promluvil s prezidentem planety, kapitáne."
"Jeho přání mi připadají docela jasná, kapitáne, ale..." Sejanus pokrčil rameny. "Jak si přejete. Za dvě hodiny máme naplánované slyšení u prezidenta Melkinata." Kapitán Centurionu se opřel dlaněmi o desku konferenčního stolu a zdvihl se ze židle. "Uvidíme se na povrchu planety, kapitáne."

Kapitola tři

Melkinat, prezident Ústřední rady Velké saavty, Nejctihodnější a nejdemokratičtější z lidu Tenary a svrchovaný vůdce planety, nebyl ani v nejmenším připraven na setkání s kapitány Picardem a Sejanem nebo na cokoliv jiného.
Byl vyděšený. Nic v jeho poměrně jednotvárném životě ho nepřipravilo na takový strach, se kterým si nyní musel poradit.
Příběh, který mu Quillen právě pověděl...
Melkinat zavrtěl hlavou ve snaze smést ty strašlivé vzpomínky. Zasvětil život lidu Tenary, saavtám. Jako prezident Ústřední rady symbolizoval něco vznešeného a mravopočestného, představoval osobní svobodu, důstojnost, princip, že by člověk neměl vládnout druhému a ideu, že by lidé měli činit vlastní rozhodnutí, dokud jimi nezasáhnou do práv druhých.
Ale proti těmto věcem, které na nás útočí, proti těm kočkovitým stvůrám, které si říkají M'dokové, se takové zásady obracejí v prach.
Tenařané bojovávali, to věděl. Před staletími byli jeho lidé odneseni ze světa, o kterém bylo dnes úplně jisté, že to byla Země, avšak dávno předtím, než kdokoliv na té planetě postavil byť to nejjednodušší letadlo, o letech do vesmíru nemluvě.
Pak byli umístěni na Tenaru, což byla od pólu k pólu převážně úrodná step a třpytivé moře. Nebyli tam žádní nepřátelé, nikdo, s kým by se dalo bojovat, a tak se jako lavina rozšířili po povrchu planety. Plodná země a bohaté zdroje udělaly z boje něco zbytečného.
Ze společného kulturního dědictví a ducha mírového soužití si Tenařané vyvinuli základ současného vládního systému. Když se náhodou objevili rádoby dobyvatelé, potíže s rozerváním sociální struktury planety byly příliš velké i

pro ty nejvíce mocichtivé z nich.

Všechny tyto věci Melkinat věděl, stejně jako člověk zná vlastní jméno. Díval se na protilehlou stěnu malé kanceláře, kde na robustních kolících visela velká sekera. Možná byla určena ke kácení stromů, ale vruby na ostří, zalité temnými skvrnami, vypovídaly o tom, že byla kdysi užita ke krutějšímu účelu.

Na Tenaře dá práci nalézt zbraň jako je tahle, zlostně si pomyslel Melkinat, ne jako na jiných světech. Několik válek tu bylo, nikdy ale nedosáhly většího měřítka. Chceme jen mír a svobodu. Proč to ostatní nedokáží respektovat?

Na to odpovědět neuměl, ani neznal důvod strašlivých m'dockých útoků.

A proto Tenara požádala o pomoc Federaci.

Jedna prezidentova část si přála, aby hvězdné lodě a jejich kapitáni odešli. Viděl jejich technologii, všechny ty zázraky, a cítil, že kdyby je byť jen nechal přenést se na planetu ozbrojené, nezvratně by to změnilo jeho svět v něco jiného než ráj, kterým dlouho byl.

Mohl si snad ale vybírat?

Aby byl upřímný, jiná jeho část se na pomoc Federace těšila. Dotknou se sdílených znalostí tisíců světů... Jaké to asi je, přemýšlel, udělat to, co udělali ti dva kapitáni, vidět tolik věcí, splnit tolik úkolů? A co si asi myslí o mně, muži, který strávil celý život na malinkatém světě a dosáhl jen mála úspěchů?

"Otče?"

Vzhlédl. Ve dveřích čekala jeho dcera Gretna, ruce založené v bok. Na nohou měla sandály, na sobě krátké kalhoty a barevnou halenku. Znovu ho zasáhlo, jak rychle vyrostla - a jak zkrásněla.

"Jeden z kapitánů už dorazil," oznámila mu.

"Děkuji, dcero," přikývl a vstal. Ke cti mu slouží alespoň jeden podstatný úspěch: Gretna, na které bylo jasně vidět, že ho nahradí, až budou jeho dny jako prezidenta sečteny. Ani jeden z těch kapitánů se takovým potomkem určitě chlubit nemůže. "Nechceme přece nechat Federaci čekat, že?"

"O tom už jsme diskutovali, otče," odvětila Gretna. "V této chvíli je odpovědí ne."

Melkinat si povzdechl. I když jeho dcera chápala, proč pomoc Federace potřebují, chtěla jejich zbraně na Tenaře ještě méně než on sám.

Vzal ji za paži a kráčel vstříc setkání s kapitánem hvězdné lodi.

* * *

Kapitán Picard se zatahal za slavnostní uniformu, aby tak vyhladil několik nepatrných záhybů. Při jeho práci byl vzhled důležitý, a teď je na programu jeho a Sejanovo první osobní setkání s představitelem Tenary, ale i tak byla hranice, kterou v takovýchto věcech Picard odmítal překročit. Podíval se na sebe do zrcadla a usoudil, že už to opravdu stačí.

Klepl na komunikátor. "Můstek."

"Tady nadporučík Dat."

"Pane Date, uvědomte kapitána Sejana, že jsem připraven přenést se na povrch, a pak se spojte s Ústřední radou Velké saavty a potvrďte, že jsem na cestě."

Dat odvětil: "Pane, právě se nám ozval kapitán Sejanus. Už je na planetě. Jeho hlas zněl... neklidně." Picard cítil, jak se mu ježí chlupy na zátylku. "Stav nouze?"

Android zaváhal. "Nebyl příliš určitý, pane. Jisté je, že jsme nezaznamenali žádné další útoky na Tenaru."

"Hmm. Dobrá, Date. Spojte se s kapitánem Sejanem a řekněte mu, že jsem na cestě do transportní místnosti."

Picard ukončil jedno volání a začal další.

"Jedničko."

"Zde, pane."

"Kapitán Sejanus se už přenesl a zdá se, že nastaly dodatečné komplikace. Můžete se ke mně přidat v transportní místnosti?"

"Hned jsem u vás, pane."

Picardův první důstojník slovo dodržel, protože dorazil právě v okamžiku, když kapitán vystupoval na plošinu transportéru. Riker udělal totéž a kapitán kývl na náčelníka O'Briena. Picard se mračil, a když se zformovali na povrchu Tenary, tvář se mu nijak nevyjasňovala.

Zhmotnili se ve vzdušné, sloupy věnčené síni. Čekali na ně dva lidé: muž středního věku a mnohem mladší žena.

"Kapitáne Picarde," pozdravil muž, vykročil a podával mu ruku. "Jsem Melkinat, prezident Ústřední rady. A toto" - ukázal na mladou ženu, která mu přistoupila po bok - "je má dcera Gretna."

"Je mi ctí, pane," odpověděl Picard. "Rád bych vám představil svého prvního důstojníka, komandéra Williama Rikera."

Riker si s nimi potřásl rukama, přičemž se očima na chvilku zastavil u mladé ženy.

"Vyrozuměl jsem, že se vynořil další problém, pane prezidente," řekl Picard.

Melkinat přikývl. "Mladík z jedné z našich vzdálenějších vesnic k nám právě přišel s příšerným příběhem. Teď je s ním kapitán Sejanus."

"Ukažte nám cestu, pane prezidente," vyzval ho Picard.

"Ještě chvilku, komandére," vyhrkl Melkinat a zvedl ruku. "Zdá se, že se ten mladík necítí dobře, když jsou u něho víc než dva nebo tři lidé najednou. Kdybyste mohl - "

"Chápu, pane," přerušil ho Riker. "Počkám venku."

"Možná bych vám mohla ukázat něco z naší planety," navrhla Gretna.

Riker se tázavě zahleděl na kapitána.

"To je v pořádku, Jedničko," mávl nad tím rukou Picard. "Informuji vás později."

"Ano, pane." Riker se otočil ke Gretně a usmál se. "V tom případě půjdu na prohlídku moc rád."

Oba zmizeli v chodbě, zatímco Picard následoval Melkinata jiným směrem. Prezident ho zavedl do menší místnosti kousek od síně Ústřední rady, kde čekali Sejanus a mladík, kterého Picard nepoznával. Velkoříman byl zjevně rozrušený; rázoval místností a cosi si pro sebe mumlal.

V kontrastu s tím mladý Tenařan mlčel a Picardovi to téměř připadalo, jako by byl v šoku. Seděl na jediné židli v místnosti, typicky lehkém a elegantním kusu tenarského nábytku, který vypadal příliš křehký na to, aby udržel váhu dospělého člověka. Avšak mladík, který na ní seděl, byl urostlý a svalnatý, a židle ho unesla docela dobře.

"Toto je Quillen," představil ho Melkinat.

Picard obrátil pozornost k mladíkovi.

Quillen by normálně byl působivým exemplářem dobré fyzické kondice, ale teď nikoli. Byl bílý jako stěna a potil se. Kousal se do dolního rtu a silou se tiskl k židli.

Melkinat ho konejšivě oslovil. "Tohle je kapitán Picard, Quillene. Z Enterprise. Víš, že mu můžeš věřit. Je také z Federace, stejně jako kapitán Sejanus - z Hvězdné flotily."

"Jsme tu, abychom vám pomohli," dodal Picard.

Quillen se stočil do klubíčka. "Už jsem vám ale řekl, co se stalo!" skučel a téměř mu vyhrkly slzy. "Proč jim to prostě neřeknete vy a nenecháte mě jít domů?"

Melkinat otevřel ústa, aby něco řekl, Sejanus ale zničehonic přistoupil a posunkem ho umlčel. Naklonil se nad Quillena, který se od něho odtáhl. Sejanus na něho zíral, dokud se mu mladík nepodíval do očí. Zdálo se, že pak je Quillen neschopen odtrhnout zrak. Sejanus tiše promluvil. "Chci, aby to slyšel z tvých úst, Quillene, tvými vlastními slovy. Chci, aby kapitán Picard věděl, co jsi zažil."

Quillen se začal třást.

Teď k oběma přistoupil Picard a Quillen se k němu otočil. Kapitán Enterprise viděl hrůzu v mladíkově tváři a tak ho oslovil také tiše. "Můžete odejít, pokud si to přejete, Quillene. Chtěl bych slyšet váš příběh od vás samotného. Kapitán Sejanus si myslí, že by to tak bylo správné a já věřím jeho úsudku. Nepřeji si ale způsobit vám bolest."

Quillen se lehce uvolnil. "Dě-děkuji, kapitáne. Zkusím to, v zájmu vlastního světa." Zhluboka se nadechl, podařilo se mu přestat třást a začal vyprávět svůj příběh.

Quillen byl sběračem dřeva. Ve společné ekonomice tenarského venkovského života mělo několik nejsilnějších mladíků za úkol sbírat dřevo, které vesnice potřebovala k vaření a za studeného počasí i na otop. Většina z toho, co Quillen nasbíral v blízkém lesíku, byly soušky, které na ramenou odnášel do vesnice. Když soušky nestačily, vyhledal staré, umírající nebo nemocné stromy a porazil je. Ty také nosil - nebo někdy odtáhl - domů.

Byl to sirotek a od přírody samotář bez skutečných přátel, takže mu jeho životní styl vyhovoval. I když měl vesnici a většinu jejích obyvatel moc rád, ze všeho nejraději se toulal o samotě lesem protkaným slunečními paprsky. Zbožňoval zvuk své sekery a pily, když se prokousávaly kmeny stromů, a vůni čerstvě nařezaného dřeva. Když pracoval silnými svaly a nesl domů na ramenou velké náklady dřeva, dělalo mu to ohromnou radost.

Měl rád lesní zvířata, velká i malá, která ho s léty začala poznávat a už před ním neutíkala. "Někdy," řekl hrdě Picardovi, "dokonce stojí v okolí a dívají se, jak pracuji. Opravdu je to zajímá, chápete?"

Picard přikývl. "Když jsem byl mladý, také jsem trávil spoustu času v lesích, Quillene. Chápu, že je máte rád." Vzpomněl si na simulátorový program, který si vytvořil, aby napodobil jehličnatý les na svazích Alp. "Podle mě to může být útočiště před spletitostmi vztahů s ostatními lidmi."

Mladý Tenařan rázně přikyvoval. "Ach ano, kapitáne!" Trochu rozpačité dodal: "Vlastně někdy odkládám návrat domů, jak to jen jde a doufám, že se vrátím pozdě večer a všichni ve vesnici budou příliš unavení na to, aby si se mnou povídali. To se právě stalo toho dne. Když jsem se vrátil, bylo už pozdě. Příliš pozdě..." Znovu se začal třást.

Picard ho musel několikrát jemně pobídnout, než byl Quillen schopen pokračovat.

K cestě domů si Quillen často volil pěšinu, která ho lesem přivedla na malý kopeček. Vrcholek byl holý, protože poslední blesk tam způsobil požár. Když měl těžký náklad, kopec místo toho obešel, rád na něm ale stával a díval se přes moře korun stromů vlnících se na kopcích a hřebenech jako vlny skutečného moře a táhnoucích se ve všech směrech až k horizontu. Sem tam byly vidět mýtiny, na kterých se rozkládaly vesnice podobné té jeho. Minulou zimu byl vrcholek kopečku pokrytý slabou vrstvou jinovatky, která mu praskala pod nohama, a těch několik keříků, které přežily požár, bylo obalených ledem, který v zapadajícím slunci rudě zářil.

Na jihu viděl stoupat z komínů kouř označující jeho vesnici.

Ale onoho jarního večera spatřil něco jiného, něco, co ho zpočátku zmátlo a pak vyděsilo.

"Ve vzduchu kolem vesnice lítaly nějaké věci," zašeptal. "Nejdřív jsem si myslel, že je to nějaký divný druh ptáka, potom jsem si ale uvědomil, že vypadají trochu jako létající stroje, které občas přiletí a vezmou členy saavty na setkání v hlavním oblastním městě. Obvykle ale bývají tak dva nebo tři, a tentokrát jich bylo půl tuctu. A nepřistávaly. Lítaly v kruzích nad vesnicí. A pak..." Po tvářích mu začaly stékat slzy.

A pak ze spodků kroužících strojů vyšlehly bolestně bílé paprsky. Kdekoliv se dotkly země, objevily se plameny. Stroje byly tiché, paprsky byly tiché, ale i na tu vzdálenost Quillen slyšel hučení plamenů, praskání hořícího dřeva a myslel si, že slyší volat a křičet lidské hlasy.

Příliš v šoku, než aby myslel na nebezpečí, které hrozí jemu samotnému, odhodil Quillen náklad dřeva, sekeru i pilu, a utíkal z kopce k vesnici. Jediné, na co myslel, byla záchrana sousedů.

Běžel po lesní pěšině a světla kolem ubývalo. Byl oslepen slzami, nohy ale cestu znaly. Náhle před sebou ucítil žár plamenů a skrze slzy probleskovala jejich záře. Zastavil se a protřel si oči. Les před ním hořel a zatarasil mu cestu.

Dobře ale znal zdejší porost, téměř každý strom a keř, strouhu, potůček, každou hromadu hlíny. Opustil cestu a proklouzl lesem, vyhýbal se ohni a mířil k mýtině, na které stála jeho vesnice, jinou trasou. To mu zachránilo život.

Kdyby mohl Quillen jít přímo po cestě, bez přemýšlení by vyběhl na mýtinu a pak by musel čelit stejnému osudu jako jeho sousedé.

Místo toho se stále skrýval mezi stromy na okraji mýtiny, zakrytý příkrovem noci, která se rychle snesla, a tančícími stíny vrhanými ohromným požárem, který zuřil uprostřed paseky.

Úhledné dřevěné domky byly pryč. Na jejich místě plála veliká vatra. Na okraji ohně stály ostatky těch několika málo domů, které nepřiléhaly k ostatním. Shořely odděleně, změněny ve zhroucené hromady kouřícího popela. Nezůstalo stát nic než kamenné komíny.

"Nejhorší ale byly," šeptl Quillen, "nejhorší byly..."

Jeho oči zíraly do vzpomínky hrůz...

Nejhorší byly groteskní postavy, které oslavně tančily kolem ohně. Velká stvoření, vyšší než většina lidí, se zvířecími tvářemi - špičatýma ušima a hrozivými tesáky rudě se lesknoucími v záři ohně. Byla pokrytá srstí; ruce a nohy byly zakončené tlapami s těžkými drápy.

"A měla ocasy," vykládal Quillen. "Pořád jimi škubala a mávala nad zemí. Připadala mi jako kočky. Kočky velké jako lidi. Ale měly na sobě šaty - podle mě to byly uniformy."

Picard a Sejanus si vyměnili pohledy. Jestli potřebovali další potvrzení, že bytosti, které útočí na Tenaru, jsou M'dokové, tak je právě dostali.

Quillen jim toho ale chtěl říct ještě víc.

Když se mu teď podařilo dospět až do tohoto bodu vyprávění, měl trochu potíže pokračovat. Zdálo se, že se usilovně nutí to ze sebe dostat, očistit se od odporných vzpomínek a předat je těmto dvěma silným a schopným cizincům.

"Viděl jsem spoustu vesničanů, jak klidně leží na zemi, rozesetí po celé mýtině. Vůbec se nehýbali. Nemyslím, že dýchali. Mnohem víc jich sice bylo naživu, ale byli svázáni. Někteří byli v bezvědomí a někteří bdělí, ale vypadali omámeně. Nic nedělali - ani se nesnažili osvobodit. Byli celí odření a někteří krváceli z hlubokých ran na zádech."

M'dokové na sebe ječeli a vřískali. Quillen si uvědomil, že je to jejich jazyk. Řekl, že to znělo jako když se perou kočky, M'dokové ale nebojovali. Došlo mu, že jsou veselí, že slaví vítězství.

Vykračovali si mýtinou a občas se zastavili u svázaného Tenařana, aby ho zkontrolovali, a pak zase spokojeně odešli.

Někteří z M'doků měli na dlouhých kovových holích napíchnuté velké kusy masa, které si opékali nad ohněm. Z masa odkapával tuk a prskal na žhavých uhlících. Když se maso přiměřeně propeklo, M'dokové ho vytáhli, popadli velkými tlapami, aniž by jim vadilo, že je horké, a velkými ostrými zuby odtrhávali štědrá sousta.

Ve vesnici žilo několik krav a koz, které se využívaly téměř výhradně na mléko. Quillena rozesmutnilo, že došly tak zbytečného konce. Pak ale uviděl, jak byl jeho předpoklad mylný.

Dva z M'doků, utírajíce si zamaštěné tlapy do uniforem, přešli ke svázaným Tenařanům a jednoho si vybrali. Každý ho vzal za jednu ruku a odtáhli ho k ohni. Quillen je pozoroval, spíš zmateně než znepokojeně.

Jeden z M'doků uchopil Tenařana za hlavu a zaťal mu drápy do lebky. Tenařan vykřikl a zazmítal se, ale druhý M'dok přispěchal prvnímu na pomoc a společnými silami mu zvrátili hlavu víc a víc dozadu. Quillen zavřel oči, slyšel ale hlasité zapraskání, jak zlomili vesničanovi vaz.

Když se mu podařilo přimět se oči znovu otevřít, oba M'dokové měli vytažené nože a porcovali Tenařana, jako by to bylo nějaké zvíře. Až tehdy si Quillen uvědomil, odkud pocházejí kusy pečeného masa.

Quillen se opřel o strom, omámen a znechucen. Bál se pohnout, že tím přitáhne pozornost M'doků, a tak zůstal, kde byl, dokud nenastala úplná noc. Pak se pomalu odplížil zpátky do lesa a proplétal se temnotou, ruce natažené před sebou. Klopýtal. hlouběji a hlouběji, doufaje, že M'dokové dělají takový hluk, že neuslyší praskot lámaných větviček a šustění listí, jímž se prodíral při postupu lesem.

Nakonec se zhroutil, duševně i fyzicky vyčerpán, a zničeně ležel až do rána.

* * *

S prvním světlem se Quillen probral a pomalu, opatrně se vrátil k vesnici.

M'dokové odletěli a vzali přeživší Tenařany s sebou. Z vesnice, ve které Quillen vyrostl, nezbylo nic než doutnající ruiny. Po lidech, které znal, nezůstalo nic než několik roztroušených těl a zpola okousané kusy pečeného masa.

Quillen nemohl pohled na vesnici vydržet. Zamířil zpět do bezpečné, vřelé náruče lesa a ztratil se v něm. Nebyl schopen říct, jak dlouho se toulal a snažil se zapomenout, co viděl.

Nastal okamžik, kdy se čirou náhodou objevil v jiné vesnici na jiné mýtině. Později se dozvěděl, že od svého domova ušel téměř tři sta kilometrů.

Jeho první reakci byl úžas, že tato, vesnice vzkvétá a je celá - že nebyla také zničena a obyvatelé nebyli snědeni kočkovitými stvůrami. Druhou reakcí byla zlost, že toto místo přežilo, zatímco jeho vlastní domov ne. Třetí reakcí ale bylo opožděné poznání, že je jeho povinností uvědomit o útoku tenarskou vládu.

Quillen vstoupil do vesnice a požádal první osobu, se kterou se setkal, aby ho vzala do saavty této vesnice.

* * *

Quillenův hlas se vytratil. Picard poznal, že mladíkova síla je úplně spotřebovaná.

"Zpráva se konečně dostala k nám do Zhelnogry," dokončil za Quillena příběh Melkinat, "a my jsme sem nechali Quillena přivézt."

Otočil se k Picardovi a muka v jeho očích byla téměř silnější, než dokázal kapitán Enterprise snést.

"Teď vidíte, proč tak zoufale potřebujeme vaši podporu."

Než mohl Picard odpovědět, Sejanus udělal krok a položil ruku na Melkinatovo rameno.

"Naši podporu mít budete, pane prezidente - vše, co vám můžeme dát. Žádný M'dok už se na povrch Tenary nedostane. Dávám vám své slovo."

"Děkuji, kapitáne," zajíkl se Melkinat.

Picard se kousl do rtu. "Promiňte, kapitáne Sejane, pane prezidente."

Oba muži se na něho podívali.

"Věřím, že potřebujeme trochu času, abychom uvážili poslední události, kapitáne, " prohlásil Picard. "Doporučuji, abychom Quillenův příběh předali Velení Hvězdné flotily a zjistili, zda -"

"Mám to chápat tak, že nejste nakloněn myšlence poskytnout nám zbraně, které potřebujeme k obraně?" skočil mu do řeči Melkinat.

"Jsem nakloněn mírovému řešení tohoto problému, pane prezidente. Quillenův příběh nám poskytl další kousek skládačky. Domnívám se, že teď můžeme její řešení nalézt trochu snadněji."

Sejanus se zamračil. "Rozumím vám, Picarde. Musíme ale Tenařany připravit na nejhorší."

Melkinat smutně zavrtěl hlavou. "Na nejhorší? Co 'nejhoršího' by ještě mohlo nastat?"

Picard nic neřekl, nějak ale pochyboval, že Tenařané chápou konečné hrůzy války.

* * *

William Riker odtrhl pozornost od natažené ruky a podíval se, kam jí dívka ukazuje. Zachytila pohyb jeho očí a lehce se spokojeně usmála.

"Teda," žasl Riker. "To je vážně pořádná stavba, podle měřítek jakéhokoliv světa."

Gretna Melkinatová se usmála. "Snažíte se nám polichotit, komandére. Uvědomuji si, jak malé a pošetilé to všechno musí vypadat v porovnání s tím, co jste viděl na vyspělejších planetách Federace."

"Říkejte mi Wille, prosím. Přátelé mi tak říkají." Usmál se na Gretnu, která se lehce začervenala a obrátila pozornost zpět k údolí pod nimi.

Údolí bylo plné vody. Pomalu ale jistě, den po dni, centimetr po centimetru hladina stoupala, plížila se po stěnách doliny a navždy polykala stromy, kameny i keře. Po pravé straně se úzkou roklinkou do údolí hrnula řeka, která je zásobovala vodou. Rozbouřená voda s řevem padala do hluboké průrvy a pak se klidněji proplétala údolím. Nalevo na konci údolí byla výpusť blokována vysokou bílou stěnou nově postavené přehrady.

V této chvíli ještě hladina nového jezera nedosáhla přepadu na vrcholu přehrady. Až se tak stane, voda se dostane do dalšího vodopádu - tentokrát vytvořeného člověkem. Nakonec bude přehrada vyrábět více elektřiny, než všechny dosud existující tenarské elektrárny dohromady.

Dokonce i tak vysoko na úbočí kopce Riker cítil vodní tříšť. Zhluboka se nadechl. "To je nádherné místo! Je to tu krásné."

Gretna přikývla. "Chodím sem už od dětství. Teď ho ale navždy změníme," dodala smutně. Zahnala špatnou náladu. "Pojď, Wille. Půjdeme blíž." Seběhla po svahu.

Riker Gretnu chvíli uznale sledoval a teprve potom ji následoval. V severním mírném pásu Tenary bylo nyní léto a komandér měl najednou pocit, že uniforma Hvězdné flotily je až příliš nápadná a nevhodná. Líbilo se mu, jak Tenařané splývali s prostředím a obdivoval jejich lásku k vlastnímu světu. I když jeho návštěva na povrchu byla dosud krátká, už vstřebal dost z jejich způsobu myšlení, aby chápal, jak jim je nová přehrada nepříjemná, jak nápadné a nevhodně v krajině vypadá. Jeho uznání pro Gretnu Melkinatovou bylo však od takových úvah oproštěno; silně ho přitahovala.

Důstojník Hvězdné flotily, který si plánuje úspěšnou kariéru, by měl ale moc dobře vědět, že něco takového nesmí dopustit, řekl si pro sebe. Za pár dní už nejspíš budeš pryč. Otráven sám sebou zavrtěl hlavou a sešel po svahu zalitém vlídným sluncem.

Když došel až k ní, Gretna seděla na placatém kameni a zadumaně hleděla na jezero. Znovu ukázala dolů. "Přímo támhle dole býval přes řeku starý kamenný most. Když jsem byla malá holka, měla jsem pod mostem schovku." Spustila ruku a usmála se. "Chodívala jsem tam, když jsem nechtěla, aby mne někdo našel. No, vlastně mám pocit, že rodiče věděli, kde jsem, ale hráli tu hru se mnou a předstírali, že to nevědí."

Tak mírumilovný svět, pomyslel si Riker. "Tenara bude s tímto novým zdrojem energie silnější," podotkl starostlivě. "Schopnější ochránit sebe samu, pokud to bude nutné."

Gretna si povzdechla. "Ach, to já vím." Zdvihla ruce a prsty si projela blond vlasy dlouhé po ramena - nervózní zlozvyk, který ale Rikerovi připadal okouzlující. "Co ale budeme chránit, Wille? Co se při tom s Tenarou stane? A bude pak ještě stát za ochranu?"

Riker sebou trhl. "Musíme zničit všechno, co je v dané společnosti dobré, abychom ji zachránili před nepřáteli? To je otázka, s níž filozofové mnoha světů bojují už po staletí, Gretno, a já se necítím způsobilý, abych na ni odpovídal."

Gretna se otočila a zamyšleně se na něho zahleděla. "Tak ji prostě vytěsníš z hlavy a uposlechneš rozkazy."

"Samozřejmě, že ne!" Riker se nepokoušel zakrývat, jak se cítí uražen. "Přísahal jsem, že se budu zastávat principů Federace. Nečeká se ode mě, že splním rozkazy, které se těm principům příčí."

"Problémem je," podotkla Gretna, "že principy jsou často neurčité a obecné, ale rozkazy jsou konkrétní a odpovídají bezprostřední situaci."

"Ano," proti své vůli přisvědčil Riker. "Sakra, Gretno, ty máš být naivní dívka z provinční planety."

Zasmála se, náhle bezstarostná. "A proč by ze mě měl nedostatek pokročilé technologie na Tenaře dělat naivní dívku, komandére Rikere? Lidé se tady také rodí a umírají, stejně jako všude jinde. Zamilovávají se; zakoušejí radost i smutek - zkrátka, jsme stejní jako cítící bytosti celého vesmíru. Opravdu vám vaše mise na Tenaře připadá tak bezvýznamná a nesnesitelná, komandére?" Usmála se a změnila to na: "Wille?"

Riker úsměv opětoval. "Toto je jeden z nejsvůdnějších světů, které jsem kdy navštívil."

"A je toho víc, než jsi dosud viděl," poznamenala Gretna a hleděla přímo na něho.

Teď se zase začervenal Riker.

Zapípal mu komunikátor.

"Tady Riker." Zdvihl se a podvědomě se postavil do pozoru.

"Poručík Worf, komandére. Kapitánové Picard a Sejanus se přenesli z Tenary a svolali na Centurion nouzové setkání vyšších důstojníků."

"Rozumím," odpověděl Riker. Omluvně na Gretnu pokrčil rameny. "Musím jít."

Přikývla. "Doufám, že si najdeš čas, aby ses vrátil."

"Musíme dokončit tu prohlídku, pamatuješ?"

"To uděláme," řekla, sama vstávajíc.

"Přeneste mě přímo na Centurion, poručíku Worfe," rozkázal Riker.

Ještě se krátce usmál na Gretnu a pak ho pohltil transportní paprsek.

* * *

Když Picard dovyprávěl shromážděným důstojníkům Quillenův příběh, nastalo ohromené mlčení.

První ho porušil Dat.

"S pomocí této nové informace, pane, věřím, že mohu nabídnout přijatelnou domněnku týkající se chování M'doků," řekl android. "Je vysoce pravděpodobné, že léky, které M'dokové dovážejí - růstové hormony - mají zvýšit množství potravy poskytované stvořeními, která M'dokové užívají jako hospodářská zvířata -"

Jenny, která seděla naproti Datovi, se zašklebila. "Dále lze předpokládat," pokračoval android, "že tyto pokusy selhaly a tak M'dokové hledají potravu jinde."

"A Tenara je zkrátka jen nejbližší vhodný svět," odtušil Riker.

Android upřesnil:

"Samozřejmě existuje mnoho příkladů takového chování v dějinách všech civilizovaných světů. Předkové mnoha členů posádky této lodi kdysi také jedli své bližní. V případě Tenary není konzumace omezena na jeden druh, ale je mezidruhová, a tak není naše emociální reakce doopravdy ospravedlnitelná. Ve skutečnosti nehovoříme o kanibalismu."

"Nadporučíku," rozezleně namítl Picard, "Tenařané jsou cítící humanoidé, stejně jako útočníci. Všichni jsme dostatečně pokročilí na to, abychom chápali, že všichni cítící humanoidé jsou členy jediného druhu."

Dat otevřel ústa, aby něco namítl, rozmyslel si to ale a raději mlčel.

"Proč by jim stávající zdroje potravy náhle přestaly stačit?" zeptal se Sejanus.

"Populační exploze, planetární katastrofa - existuje mnoho možností. Nejpravděpodobnější však zůstává epidemie."

"No," vložil se Picard, "alespoň teď víme, proti čemu stojíme. Pane Date, chtěl bych, abyste připravil zprávu pro velení Hvězdné flotily, která je zpraví o situaci a doporučí, aby zprostředkovali kontakt s M'dockou říší a nabídli naši podporu."

"A pokud ji nepřijmou, pane?" Tato otázka zazněla od Gaia Alda, který opět seděl vedle Jenny. "Není naším hlavním úkolem chránit Tenařany - nehledě na ztráty na m'dockých životech?"

Picard se zamračil. "Doufám, že existuje jiná cesta k ochraně životů našich občanů než válka, poručíku. Před dvěma sty lety byla naše vlastní společnost bojovnější. První válka s M'doky byla mimořádné ničivá a krvavá; druhá by mohla být ještě horši. Ztráty na obou stranách by byly nepředstavitelné. Teď, když víme, co tu dělají, musíme se pokusit M'dokům pomoci -"

"Pomoci jim?" nevěřícné se ptal Marcus Volcinius. "Nemohu věřit vlastním uším, kapitáne. Zmasakrovali nevinné bytosti, snědli je, jako by to byl dobytek - a vy jim chcete pomoci?"

"Chci jim pomoci," naštvaně odsekl Picard, "protože nechci, aby se to opakovalo! Co byste chtěl, abych udělal? V odvetu zmasakroval zase M'doky?"

Sejanus pozvedl ruku, aby bratrance uklidnil, a promluvil.

"Omlouvám se, kapitáne. Nikdo z nás nechce, aby se to opakovalo."

"Samozřejmě, že ne," přitakal Picard a vykouzlil upjatý úsměv, "nesmíme se ale hrnout do konfrontace s M'doky. To by nás vyslalo na cestu, ze které bychom se jen těžko vraceli."

"Přesto ale musíme okamžitě začít s transportem bezpečnostního personálu a obranného vybavení na povrch," prohlásil Sejanus. "Aby M'dokové příště nemohli planetu jen tak beztrestně vyplenit."

Picard frustrovaně zavrtěl hlavou. "Souhlasím. V tuto chvíli nevidím jinou možnost. Praporčík de Luz bude působit jako koordinátorka Enterprise pro všechny pozemní bezpečnostní záležitosti."

"Já ten post zastanu za Centurion," dodal Gaius Aldus a usmíval se na Jenny.

"Ještě něco bych chtěl říct - vám všem," začal Picard. Na chvíli se kvůli efektu odmlčel a když opět promluvil, Jenny cítila, že ta slova patří více posádce Centurionu než jeho vlastním důstojníkům. "Žádám každého z vás, aby nezapomněl, proč tady jsme. Tenara nás požádala o pomoc proti M'dokům, musíme si ale být jistí, že to je také vše, co jim poskytneme. Ani Hvězdná Flotila, ani Tenara sama si nepřejí stálou vojenskou přítomnost; naším cílem musí být pomoci Tenařanům.

Vždyť tu přece nejsme, abychom vedli válku. Máme jí zabránit."

Kapitola čtyři

Druhý den ráno začaly bezpečnostní týmy připravovat obranu Tenary.

Jenny de Luz dohlížela na tým z Enterprise, který se tiše a efektivně připravoval na práci; rozbili tábor a určili si obranný perimetr. Nevzali s sebou zbraně těžší než fázery. Měli v úmyslu s nimi Tenařany nejprve obeznámit, a až poté přivézt pozemní obranná zařízení.

Přílet členů posádky Centurionu s tím byl v ostrém kontrastu.

Dorazili několik set metrů od skupinky z Enterprise, rozptýlili se a zalehli v obranných pozicích, což bylo myšleno jako složitá demonstrace síly. Několik minut pozice udržovali a vyhlíželi na mírumilovnou scenérii. Pak se na neslyšitelný signál rozestoupili po perimetru a začali vykládat zbraně šokující jak množstvím, tak typem: fázerové pušky, fázerové dělo s podstavcem a další nástroje hromadného ničení, o kterých si Jenny myslela, že jsou dávno uskladněné na velitelství Hvězdné flotily a čekají na tu nejhorší možnou eventualitu.

Když spatřila Gaia Alda, rozveselila se.

Jak se k ní blížil, nezávazně ho pozdravila; on pozdrav opětoval technicky dokonalým římským zasalutováním.

"Jsem trochu... překvapená velikostí vašeho úsilí, komandére," řekla zvědavě, sledujíc, jak Velkořímané pilně pracují ve skupinkách po desíti. Měla pocit, že to by také mělo něco znamenat.

"Děláme to, co nám naši kapitáni přikázali," opáčil.

"To vskutku ano..." Stále se rozhlížela. Posádka Centurionu pracovala s dobře nacvičenou efektivitou, kterou, jak věděla, se vyznačovali jak starověcí římští vojáci na Zemi, tak vojáci z planety Gaia Alda. Jak přirozené se zdálo myslet na Velkořímany jako na vojáky místo na běžné členy Hvězdné flotily, napadlo ji náhle. Rozestavovali těžké zbraně v dobře připraveném, totálním pořádku, schopni proměnit okolní oblast v několik čtverečních kilometrů rozdrcených kamenů a spálené země.

"Nebylo by ale lepší přenést vybavení pomalu, aby si na něj Tenařané zvykli?" zeptala se.

"A pokud dojde na nejhorší? Pokud M'dokové zaútočí silou a podaří se jim dostat přes hvězdné lodě na planetu?" Gaius zavrtěl hlavou. "My Římané nedokážeme vystát bezbrannost, Jenny. A mimochodem, kdy mi začnete tykat? Dokonce ani Římané nejsou stále formální."

Předvedla drobný úsměv, ale neodpověděla. Vrátila se ke sledování činností lidí z Enterprise a Centurionu - a koutkem oka také Gaia Alda.

Méně ji znepokojovala přitažlivost, kterou na ni působil jako muž na ženu - nic jiného ani neočekávala, protože byl příjemný a hezký - než spřízněnost, kterou cítila, spřízněnost vojáka k vojákovi.

Meramar je válečnický svět, uvažovala, a já jsem skutečným dítětem toho světa. Dostala jsem do rukou nůž, hned jak jsem měla prsty dost šikovné na to, abych udržela rukojeť. V zájmu Federace jsem se ale k tomuto dědictví otočila zády a nahradila smrt životem...

Nebo snad ne?

Potlačila tu znepokojivou myšlenku a řekla: "Všimla jsem si, že vaši lidé nedodržují standardní pracovní vzory Hvězdné flotily."

Gaiův úsměv proměnil jeho normálně vážný obličej a poskytl mu přitažlivou vřelost a kouzlo.

"Ach, myslíte desetičlenné skupiny," odvětil Gaius. "Naše způsoby přece fungují tak dobře, ne?" Podmanili jsme si jimi celý svět. "V mnoha ohledech jsme tradicionalisté. Vedení války je jedním z nich."

"Hvězdná flotila ale vyžaduje, aby všichni její lidé cvičili určitými způsoby," namítala Jenny.

"A my ty předpisy dodržujeme," neprodleně odpověděl Gaius. Znovu se usmál. "Mimo jiné nám Římanům vždy výborně šlo přesné dodržování pravidel. Avšak své lidi cvičíme i římským způsobem."

"Pokud to funguje," pochybovala Jenny, "tak předpokládám, že nikdo nemůže nic namítat."

"Ach ano, funguje to! Chtěla byste vidět, jak dobře to funguje?"

"Jak to myslíte?"

"Často při cvičeních vodím naše muže do simulátoru. Byl bych šťasten, kdybyste to mohla sledovat - nebo se dokonce zúčastnila, pokud budete chtít."

Ta vidina se zdála být ozvěnou Jenniny vlastní výchovy, a z toho důvodu ji to jak přitahovalo, tak odpuzovalo. Pozvání vypadalo téměř jako přátelská a laskavá nabídka, na kterou ještě nebyla připravena. Hrála o čas. "Kdybych přijala, myslím, že bych se raději zúčastnila, než se jen dívala."

Gaius se nejistě zamračil. "To by bylo na ne-Římana příliš," zamumlal. Pozorně si ji prohlédl od hlavy až k patě - analytický pohled, ve kterém nebylo nic sexuálního. "No, snad. Ano, vidím..." Zmlkl a najednou zčervenal. "Odpusťte mi. Nemyslel jsem. Jste vítána. Vlastně by nás poctilo, kdybyste přišla."

Teď tedy břímě leželo na Jenny. Příliš brzo! pomyslela si se vzrůstající panikou. Vždy reagovala na silné náznaky přátelství nebo zalíbení ústupem a, neschopna se zastavit, udělala to i teď. Vyhrkla: "Dám vám vědět."

Otočila se a rychle přešla k lidem z Enterprise. Gaius Aldus za ní překvapeně hleděl.

* * *

Daleko od tenarského hlavního města se odehrávala úplně jiná invaze.

Marcus Julius Volcinius se zastavil na stráni, která se zvedala nad mísovitým údolím, aby popadl dech. Dolinou se vinula říčka; zbytek její plochy pokrývala obdělávaná pole. Markovu oku, necvičenému v zemědělských záležitostech, připomínala plodina na oněch polích něco, čemu Velkořímané říkali frumentum, vzrostlé a připravené ke sklizni. Uvědomil si však, že by to mohlo být něco zhola jiného, vlastního Tenaře, a možná teprve v raném stádiu životního cyklu. Takové starosti náležely sedlákům a městský patricij by se jimi vůbec neměl zabývat.

I když by pomohlo to vědět, řekl si v duchu, abych mohl navázat přátelský hovor s rolníky.

Na tak nerovné zemi by byly vysoké boty nepraktické, a ve spalujícím slunci nepřicházela zbroj v úvahu. Marcus si blahopřál, že zvolil sandály a prostou halenu. Takto oblečen se cítil velmi dobře. Jako vždy byl sám se sebou více než spokojen.

Na druhé straně údolí ležela pod vrcholem jednoho z kopců vesnice. Rozkládala se vysoko nad hranicí obdělávaných polí, domky nedaleko od sebe, aby zbytečně nezabíraly ornou půdu. Marcus nad takovou efektivitou uznale kývl. Vesnice byla jeho cílem. Přenesl se těsně z dohledu, ale tak, aby tam bez obtíží došel.

Zatočil a dal se po svahu jednoho z kopců, které tvořily boky údolí. Mohl si ušetřit hodně času a vzdálenosti tím, že by šel přímo údolím, to by ho ale přivedlo doprostřed obdělávané země. Rolníci jako tito by se určitě rozčilovali, kdyby jim poničil úrodu, to Marcus věděl.

Alespoň tak to dnes na Magna Roma fungovalo. Před osmdesáti lety, pobídnuta počátečním kontaktem s Federací, započala stará Říšská vláda náhlou, ale překvapivě pokojnou transformaci v republiku dneška. Přibližně v době jeho narození začala nová velkořímská vláda vážně usilovat o pozemkovou reformu. Latifundia, velké pozůstalosti z časů říše, byla zrušena a rozdělena lidem, kteří na oněch pozemcích sloužili jako nevolníci. Potomci těchto nevolníků nyní obhospodařovali vlastní půdu a přítomnost někoho, jako je Marcus, by na ní netolerovali. Příslušnost k Volcinii gens nebo jakémukoliv jinému starobylému klanu kdysi zajišťovala pokornou poslušnost nevolníků, kteří se před nimi třásli hrůzou. Teď pouze zaručovala nenávist jejich potomků.

V údolí se mezi řádky rostlin pohyboval roj lidí. Nakláněli se nad ně, hledali plevel a škůdce. Jeden z nich si Marka všiml a zavolal na něho. Ostatní se narovnali a dívali se, kam jejich druh ukazuje. Stále ponořen v chmurných myšlenkách ohledně současné situace na domovském světě se Marcus ve chvilkovém strachu ze sedláků celý napjal.

Pak si uvědomil, že na něho s běžným tenařanským přátelstvím mávají. Široce se usmál, mávání opětoval a pokračoval v cestě k vesnici.

Osada byla prázdná, školu ale nebylo těžké najít. Jakmile byl ve vesnici, viděl, že ji tvoří domy uspořádané do nepravidelného kruhu kolem větší budovy, o které věděl, že je to kombinace zasedacího sálu, sálu shromáždění saavta a školy.

Všechny domy byly dřevěné jednopatrové budovy se čtvercovou základnou a kulatými střechami z hrubých došků. Marcus je považoval za primitivní, musel však připustit, že v mírném klimatu této oblasti slouží dobře.

Avšak ústřední budova měla patra dvě a verandu, která sahala až k prvnímu podlaží. Marcus vzhlédl a rozeznal jednotlivé dřevěné palubky, všechny opatrně zakřivené, aby společně tvořily kupoli střechy. To muselo dát práce, pomyslel si. Tato budova dávala názorně najevo, jak je pro Tenařany důležitá. To Marka potěšilo. V tom se shodovali. Senát na Magna Roma stále zasedal v Římě ve stejné kamenné budově, kterou užívali staří Římané dlouho předtím, než dobyli celý svět. Ta budova měla pro Velkořímany téměř náboženský význam, a zde, v péči poskytnuté budově saavty v zapadlé vesnici Tenary, viděl základy téhož mystického respektu. Marcus uznale kývl a vešel do verandy.

Přízemí tvořila jediná velká místnost, která byla docela prázdná. Stejně jako celá vesnice, pomyslel si Marcus. Všichni obyvatelé jsou určitě v údolí a starají se o úrodu. Pak zaslechl hlasy. Po pravé straně si všiml schodiště. Vyšel do prvního patra, pohybuje se trochu váhavě, stále nejistý, jak ho přijmou.

První patro bylo rozděleno do čtyř místností, ze kterých se používala jen jedna. Na zemi, na židlích nebo opřen o zeď postával a posedával asi tucet dětí a s různou úrovní pozornosti naslouchaly starší ženě uprostřed.

Marcus se postavil do dveří, nespatřen, a chvíli poslouchal. Žena monotónním hlasem odříkávala seznam jmen.

Jména, která se mají naučit nazpaměť, pohrdavě si pomyslel Marcus. Selské učení, ústně předávané další generaci.

Udělal krok a odkašlal si.

Učitelka se zarazila uprostřed slova a zmateně se na Marka podívala. "Ano? Kdo -"

Děti ale věděly. Šeptanda k nim nějak donesla zprávy o úžasných návštěvnících z vesmíru. "On je z Hvězdné flotily!" vykřiklo jedno z nich a pak všechny vyrazily k Markovi, tváře rozzářené nadšenými úsměvy.

Obklopily ho, s bázní se dotýkaly strojově vyrobené tkaniny jeho haleny a zahrnuly ho otázkami. Jen sotva byl schopen rozpoznat, co říkají.

"Jeden po druhém," smál se. "Prosím!"

Žvatlání prořízl učitelčin hlas. "Děti! Neumíte se chovat?!" Když hlásky utichly, obrátila se k Markovi: "Ztratil jste se, pane? Můžeme vám někam ukázat cestu?"

Marcus se šťastně usmál. Je to tak snadné! "Ne, vlastně jsem přesně tam, kde jsem chtěl být. Jsem zde, abych vám pomohl učit."

"Pomohl mi učit?" opakovala rozčarovaně.

"Ach ano." Zdvihl malý příruční počítač, který si přinesl z Centurionu. "S vaším dovolením bych studentům poskytl malou lekci o římské historii."

Šťastné výkřiky utopily učitelčiny zmatené námitky a byly veškerým povzbuzením, které Marcus potřeboval. Tenara musela ujít dlouhou cestu a Marcus Julius Volcinius přišel, aby ji správně nasměroval.

* * *

Práce, kterou ten den udělala, byla dlouhá a fyzicky vyčerpávající. Jenny byla tak šťastná, když přenesli poslední kus vybavení a postavili dočasné přístřešky pro posádku Enterprise.

A opět v kontrastu si posádka Centurionu nechala na povrch přenést prefabrikované stavební bloky, ze kterých rychle poskládali ubikace. Jenny strašně připomínaly ozbrojenou pevnost, a (soudě podle šokovaných výrazů) Tenařanům, kteří ji doprovázeli, také.

Tato poslední část Jennina dne byla nejvíce únavná; nikoliv fyzicky, ale psychicky. Vzala prezidenta Melkinata a zbylé členy Velké saavty na krátkou prohlídku zařízení pozemní obrany, které zbudovali Velkořímané. Dohromady jich bylo asi třicet a všichni kráčeli za ní. Zatímco mluvila, ukazovala na každou zbraň a popisovala její schopnosti, cítila, jak jsou znechuceni a viděla, že se odtahují od strojů, které jim předváděla.

Komandér Riker měl pravdu, pomyslela si. Nemyslím, že tihle lidé jsou na boj připraveni.

Jenny se k nim otočila. "Podívejte, vím, že s tím doopravdy nesouhlasíte, děláme to ale proto, abychom vás ochránili před dalšími útoky M'doků. Pokud skutečně žádná z těchto zařízení nechcete" - máchla rukou, aby zahrnula celou sbírku zbraní a jejich obsluhu - "můžete nám říct, ať si je odvezeme a odejdeme, a my to uděláme. Je to váš svět a my tu jsme jen na pozvání."

Možná mluvila otevřeněji, než měla v úmyslu - zdálo se, že Tenařané cítí v jejím hlase rozmrzelost a ustupují před ní.

Melkinat vystoupil ze skupinky a jemně řekl: "Kvůli nám se nerozrušujte, praporčíku de Luz. Všichni chápeme nezbytnost těchto zbraní a oceňujeme snahu vašich dvou lodí nám pomoci."

Otočil se k ostatním Tenařanům, kteří přidali svá hlasitá ujištění.

Prezident pokračoval. "Nepleťte si, prosím, naši nechuť s nesouhlasem, praporčíku. Je to zkrátka... no, obtížné."

Zhluboka se nadechl a ukázal na fázerové dělo, které přivezla posádka Centurionu. "Toto jsou velmi silná zařízení. Říkáte, že dokáží zaznamenat loď ve vesmíru v okamžiku, kdy se přiblíží k Tenaře, a pokud to bude nutné, tak ji ještě ve vesmíru zničit. Je-li tomu tak, proč potřebujete - chci říct potřebujeme - ještě další nástroje, než je tento? Vím, že plánujete umístit podobné přístroje i jinde na Tenaře."

"Kvůli slepým místům, pane," odvětila Jenny. Tenařané vypadali zmatení. "Víte," vysvětlovala, "žádná ze zbraní, které tu máme, nemůže střílet skrz planetu, což znamená, že nepřítel - měla bych říct nájezdník - se může přiblížit ve stínu Tenary. Jinými slovy ze směru, ve kterém sama planeta chrání loď před zbraněmi. Tedy - i když systém družic, které plánujeme vypustit, dokáže zachytit nájezdníka odkudkoli, zbraně by na něho nemusely být schopny vystřelit. A tak plánujeme - samozřejmě s vaším svolením - rozmístit podobné soubory zbraní po celé souši Tenary a pomocí prámů i na moři, takže ať už se M'dokové pokusí přiblížit odkudkoliv, budeme je moci odrazit."

"Po celém světě?" zopakovala starší Tenařanka. Vlasy měla čistě bílé a řídnoucí. Jenny byla představena jako Anka. "Doufala jsem," pokračovala Anka, "že budeme schopni omezit vliv těchto zařízení na naše lidi, pokud ale budou všude, tak to není možné, že?"

"Myslím, že to je cena, kterou musíme zaplatit za ochranu našeho světa, Anko," smutně podotkl Melkinat. Jeho zármutek byl dobře viditelný.

"Ta cena je příliš vysoká, pane prezidente."

Hlasité bručení, které následovalo její slova, naznačovalo, že velká většina Tenařanů s ní souhlasí.

"O tom už jsme hovořili," vzdechl Melkinat. "Výsledkem hlasování bylo, že svůj svět budeme bránit a nezemřeme jako dobytek."

Anka na něho upřeně hleděla.

"Pak tedy žádám o další hlasování."

Jenny viděla, že se Tenařané rozdělili na dvě skupiny - skupiny, které se jedna druhé rychle vzdalovaly. Tu menší tvořili Melkinat a zbylí členové Ústřední rady. Větší skupina, asi dva tucty lidí, zahrnovala Anku a členy Velké saavty, kteří nebyli součástí Ústřední rady.

Jenny se snažila situaci zmírnit. "Naše přítomnost je zastrašujícím prostředkem, který, jak doufáme, bude brzy zbytečný. Pokud se nám podaří M'doky přesvědčit, aby nájezdy ukončili -"

"A když ne?" Člen Ančiny skupiny, štíhlý, vousatý muž s překvapivě hlubokým hlasem, přešel do popředí hloučku. "Co potom?"

"Lze rozumně doufat, že se nám to podaří." Hned jak promluvila, věděla Jenny, jak nejistě její odpověď zní.

"Mám na vás další otázku, Melkinate," hlásila se o slovo Anka. "Co se stane, až Federace odejde? Kdo pak bude obsluhovat tyto zbraně?"

Reptání lidí stojících za ní ještě zesílilo.

Melkinat se postavil před Jenny, tváří v tvář Ance. Ke cti mu slouží, že se z té otázky nesnažil vykroutit. "Pokud Federace odejde, budeme je muset obsluhovat my."

"Nikdy!" vyhrkla.

"Buď to, nebo zahyneme," jednoduše shrnul Melkinat.

"Raději zemřít s principy netknutými než jako vrahové," prohlásila Anka.

"Anka má pravdu!" promluvil další ze členů ženiny frakce. "Tyto zbraně tu nesmějí zůstat!"

Jenny se je snažila utišit, ale jen málo Tenařanů ji slyšelo přes hluk, který sami vydávali. Přesto k ní několik z nich obrátilo pozornost, tváře rudé a pěsti nad hlavou.

Jenny si náhle uvědomila, že jsou tito mírumilovní lidé schopni násilí stejně jako všichni ostatní. Šlo jen o to najít tu správnou spoušť - a zdálo se, že ji našla.

Navenek klidně a pomalu zdvihla ruku ke komunikátoru skrytému v odznaku na hrudi. Pak se ale zarazila. Tenařané se dívali jeden na druhého a snažili se sebrat odvahu k prvnímu neodčinitelnému pohybu. Ve vzduchu praskalo napětí a potenciál k násilí. Jenny se obávala, že volání na Enterprise, aby ji přenesli, by ho odstartovalo. Mohla by být zraněna - nebo ztratit sebeovládání a zranit někoho z Tenařanů.

A pak se rozezněl známý zvuk transportéru. Otevřený prostor kolem Jenny se začal zaplňovat zlatě oblečenými bezpečnostními jednotkami. Tenařané odcupitali a stáhli se.

Jenny s úlevou vydechla a spustila ruku. Jak mohla Enterprise vědět, že potřebuji pomoc?

A pak si na členech bezpečnosti všimla něčeho zvláštního: navíc k běžnému vybavení měli každý u pasu meč. Bože, to jsou Velkořímané! Ti vůbec z Enterprise nejsou! Přišli z Centurionu.

Bezpečnostním kordónem si k ní proklestila cestu podsaditá postava. "Jste v pořádku, Jenny?"

Zasmála se. "Úplně, Gaie. Římský kavalír dorazil právě včas."

Gaius Aldus se na oplátku také usmál. "Římané vždy věřili na dochvilnost."

Zatímco spolu Jenny a Gaius Aldus mluvili, Tenařané ustoupili ještě dál. Teď se krčili kus od nich a chovali se jako malé děti, vědomé si provinění. Melkinat váhavě došel k ostražité velkořímské skupině.

"To je v pořádku," zavolala Jenny. "Nechte ho projít."

Bezpečnostní síly se rozestoupily a utvořily průchod, kterým Tenařan nervózně prošel, očima těkaje ze strany na stranu. Jenny na něho bez výrazu čekala.

Melkinat si olízl rty. "Praporčíku, nedokáži vám říct, jak je mi líto, co se stalo."
"Vím, že toho litujete," konejšila ho Jenny. "Melkinate, odveďte své lidi zpět do Zhelnogry. Jsem si jistá, že se s vámi kapitán Picard spojí."
Gaius Aldus zagestikuloval a bezpečnostní jednotky se opětovně rozestoupily, aby mohl Melkinat projít. Jenny a Gaius viděli, jak Melkinat horlivě mluví se svými lidmi. Skupinka často ukazovala k velkořímské bezpečnostní síle, rozdělila se a zamířila k hrstce starých pozemních vozidel, ve kterých se tísnili při dlouhé cestě ze Zhelnogry. Namačkali se dovnitř a vyrazili domů.
Jenny zaváhala a pak pokynula Gaiovi, aby s ní kousek poodešel. Když si byla jistá, že jsou z doslechu ostatních, zeptala se ho:
"Víte, co mi dnes řekl jeden z Tenařanů?"
Gaius zavrtěl hlavou.
"Na Tenaře nebyl po tři sta let zaznamenán žádný zločin. Nic - vražda, loupež a určitě ne výtržnost. A teď se podívejte, k čemu tu téměř došlo."
Gaius pokrčil rameny. "Tenara měla štěstí. Byla izolována od zbytku Galaxie a tím pádem od reality. Předkové těchto lidí přišli ze Země, stejně jako vaši. Geneticky se od vás neliší. Nejsou žádná nadřazená forma života. Teď se ale objevila realita a oni na ni reagují normálním lidským způsobem."
Jenny nespokojeně zavrtěla hlavou. "To jsem nemyslela. Máte pravdu: jejich izolace skončila a budou za to muset zaplatit. To ale není nevyhnutelný důsledek kontaktu se zbytkem Galaxie. Existuje hromada světů, kde se nic takového vůbec neděje!"
Gaius se neradostně pousmál.
"Možná, že když Tenařané neokusili násilí dřív, jsou jím teď neobvykle snadno ovlivnitelní."
Jenny znovu zavrtěla hlavou. "Ne! Je to jako nějaký virus, který jsme s sebou přivezli zvenčí."
"Mýlíte se, Jenny," nedal se zlomit Gaius. Díval se jí do tváře a všiml si únavy, která se v ní zračila. "Jste unavená," řekl něžně. "Pracovala jste celý den bez přestávky. Musíte si odpočinout."
Jenny vykouzlila úsměv. "Myslím, že v tom máte pravdu."
Oba chvíli mlčeli.
Jenny si byla náhle vědoma Gaiovy blízkosti a otočila se ke slunci, zapadajícímu nad údolím. Západy slunce, které si pamatovala z Meramaru, nebyly nijak neobyčejné. Neustále zataženou oblohu rychle pohltila temnota, jako by se slunce jednoduše vypnulo.
Na Tenaře ne. Slunce tam váhavě sláblo a mizelo v sytě modrém a fialovém třpytu. Zatímco se Jenny dívala, fialová se změnila na červenou a zlatou a ona cítila, jak ji opouštějí starosti posledních několika hodin. Teď byla spokojená s tím, že stojí a dívá se, jak si poslední sluneční paprsky hrají v korunách stromů v údolí.
Vypadá to téměř jako Ráj - až na zbraně, které jsme sem přinesli.
Jako by jí četl myšlenky, Gaius promluvil. "Je to tak překrásný svět. Proč si ho nejdete vychutnat?"
"Ráda bych," odvětila Jenny.
A pak, než se mohla zarazit, si pomyslela:
Než ho navždy změníme.

Kapitola pět

Kapitán Jean-Luc Picard si na obrazovce prohlížel schéma oběhu družic. Síť satelitů, kterou v průběhu minulého týdne vypustili z Enterprise a Centurionu kolem Tenary, přesně odpovídala předpisům Hvězdné flotily. Počítačová analýza výsledné obranné sítě dopadla na výbornou.
Tak proč mám pocit, že to nestačí?
Znovu se podíval na nákres oběžných drah družic, prozkoumal kódování nosných vln jejich senzorů a prostudoval si údaje o mechanickém namáhání plášťů. Nic nového mu ale neřekly.
Nikoliv poprvé za poslední týden si přál, aby výsadek na Tenaru vedl někdo jiný než komandér Riker. Vážil si všech vyšších důstojníků, ale v takovýchto okamžicích - kdy se jeho instinkty svářely s výcvikem - postrádal náhled prvního důstojníka.
Za Picardem se ozvalo tiché zapípání.
"Příchozí komunikace z Centurionu, pane," oznámil Worf.
"Na obrazovku."
Obraz Centurionu, vzdáleného asi sto kilometrů od Enterprise, zmizel a nahradily ho strohé rysy kapitána Sejana.
"Zaznamenal jsem do deníku své schválení satelitní detekční sítě," vychrlil Sejanus. "Kdybyste teď přidal vaše, kapitáne, inženýři by mohli systém spustit."
"Rád bych se svým hlavním inženýrem provedl další bezpečnostní kontrolu, kapitáne," odvětil Picard. "Pokud síť schválí, aktivujeme ji."
Sejanus se zamračil.
"Myslel jsem, že všechny bezpečnostní kontroly byly dokončeny, Picarde," ježil se kapitán Centurionu. "Musíme ten systém rozběhnout co nejdříve."
"Potřebujeme, aby fungoval bezpečné, kapitáne," ohradil se Picard. "Ještě jednu kontrolu."
"Vaše obezřetnost je chvályhodná," zjevně nespokojeně odvětil Sejanus. "Nechám aktivaci systému na vás.

Centurion konec."
Picard zavolal do strojovny. "Pane LaForgi, jak jsme na tom?"
"Mám prst na tlačítku. Stačí dát pokyn."
"Poručíku Worfe?" zeptal se Picard a otočil se ve velitelském křesle.
Worf si prohlédl konzoli. "Podle mých údajů funguje monitorovací systém sítě bezchybně."
"Přirozeně," ozval se Geordi, v hlase stopu pobavení. "Čekali jste snad míň?"
"Vynikající práce, pane LaForgi," pochválil ho Picard.
"Neudělal jsem to všechno sám, pane. Posádka Centurionu už měla většinu základních systémů navrženou."
"Samozřejmě," kývl Picard. Posledních několik dní pracoval tým inženýrů z Centurionu s inženýry z Enterprise, aby satelitní detekční síť navrhli a realizovali. A možná, že v tom byl kámen úrazu. Třeba zkrátka nedůvěřoval výtvorům, které měli na svědomí lidé z Centurionu.
Jak směšné. Dopustil, aby se skutečnost, že mu kapitán Sejanus není na osobní úrovni příjemný, promítla do toho, jak vykonává svou práci.
"Poblahopřejte jim i za mě, poručíku," pokračoval Picard. "Začněte zapínat satelitní síť."
"Provedu, pane." Geordi na chvilku zaváhal a pak znovu promluvil. "Kapitáne, co bude s výměnou technického personálu?"
Picard se zamračil. Před několika dny Geordi oznámil, že ho kontaktoval Brutus Nothus, hlavní inženýr Centurionu, a navrhl, aby si obě lodi vyměnily technický personál, který pak bude zajišťovat práci na síti družic.
"Pořád si myslíte, že bude taková výměna užitečná?" zeptal se Picard.
"Po tom, co tu dokázali?" Znělo to, jako by Geordiho otázka poněkud překvapila. "Kapitáne, dodali té síti několik ochranných vlastností, které jsou světelné roky před tím, co máme my. Navíc jsou fázery na těch družicích propojeny takovým způsobem, že křivka využití energie je tak efektivní, že jsem nic takového u systému této velikosti nikdy neviděl. Strašně rád bych dostal příležitost dozvědět se víc o tom, jak na to přišli."
Samozřejmě, pomyslel si Picard. Bezpečnostní zařízení, vysoce výkonné zbraňové systémy - na takové věci jsou mistři.
"Výměna personálu je vcelku obvyklá procedura, pane," ozval se Worf. "Předpisy uvádějí -"
"Já znám předpisy, poručíku," nedůtklivě ho zarazil Picard. Zavrtěl hlavou. Chováš se nesmyslně. Tak to nepůjde, Jean-Lucu! Trocha osobní zaujatosti a už vyvádíš jako blázen. Vzpamatuj se! Téměř slyšel hlas monsieura du Plessis, jak cituje jeden z dávných výroků, který měl tak rád: Je těžší usmířit závist nežli zášť. Picard přikývl.
"Jak chcete. Pane LaForgi, spojte se s Brutem Nothem a vezměte sem několik jejich lidí, aby spolupracovali s vašimi podřízenými."
"A my k nim žádné naše lidi nepošleme, kapitáne?"
Picard se krátce zamyslel. "Zatím ne." Ukončil spojení, ještě než se ho mohl Geordi zeptat na důvody.
Omlouvám se, monsieur, pomyslel si. Dál ještě nejsem schopen zajít.
* * *
"Dál už nepůjdu." Riker dopadl na velký balvan a upustil ranec, který nesl v ruce.
Gretna zavrtěla hlavou a zkoumala dno údolí pod nimi.
"Budeme tam za půl hodiny, Wille," konejšila ho.
"To jsi říkala už před půl hodinou." Riker si otřel pot z čela a usrkl z čutory, která mu visela u boku. Bylo horko a on byl rád, že má na sobě místní oblečení - krátké kalhoty, volnou bavlněnou košili a mokasíny - a ne standardní uniformu Hvězdné flotily. Jinak bych tu čutoru vyžahnul už před patnácti kilometry.
Gretna se posadila vedle něho a z tlumoku vytáhla přibližně nakreslenou mapu. "Podle téhle věci by ta vesnice měla být hned za říčkou." Ukázala do údolí na asi dva kilometry vzdálené koryto. "Za posledních pár let se tu toho hodně změnilo - proto jsem se ztratila."
Riker věděl, co tím myslí. Celou cestu naráželi na důkazy m'dockých útoků - pole vyvrácených stromů, vypálené pozůstatky vesnice - přesto ale byla země nepopsatelně nádherná. Putovali krajinou, která byla kdysi obilnicí celé Tenary, údolím vzdáleným asi šest set kilometrů od Zhelnogry. Jejich průzkum měl za úkol usnadnit Federaci hodnocení, co Tenařané potřebují k obnově svého světa a jaké náklady si to vyžádá, i když z toho, co Riker viděl, bylo jasné, že se o většinu M'doky způsobených škod dokáže postarat příroda sama.
"To je překrásná krajina - lepší než jakákoliv simulátorová iluze," tiše žasl Riker.
"Lepší než jakákoliv co?" chtěla vědět Gretna.
"Ale nic," odvětil a vrtěl hlavou. Vysvětlit, jak pracuje simulátor, by trvalo dlouho. "Dobrá," vydechl a postavil se na nohy. "Půl hodiny - ale ten steak, který jsi mi slíbila, by radši měl být alespoň tak dobrý, jak jsi tvrdila. Protože mám -"
"- strašný hlad," dokončila s úsměvem. "Až budeme v Cardě, dostaneš nejlepší jídlo a pití, jaké může hostinec nabídnout - slibuju."
Zjistil, že Gretna žila v této části Tenary několik let, a pak se odstěhovala do hlavního města, kde se i narodila. Za posledních několik dní o ní zjistil spoustu věcí - z nichž žádná neumenšovala silnou přitažlivost, jíž na něho působila od chvíle, kdy se poprvé setkali.
"Podívej." Riker natáhl ruku. Za řekou stoupal tenký sloupec kouře.
"To je Carda," usoudila Gretna. "Jdeme."
Asi o dvacet minut později dorazili k malé mýtině a skupince zhruba pěti až deseti domů.
M'dokové tam zjevné byli také. Z Cardy zbyly trosky.
"Ach ne," zajíkla se Gretna.
Na průčelním schodišti největší budovy stálo deset lidí a hovořili spolu. Když k nim Gretna s Rikerem došli, jeden po

druhém ztichli.
Malý, plešatící muž se oddělil od hloučku a vyšel jim v ústrety.
"To je Larten," řekla tiše. "Byl vůdcem zdejší saavty."
Muž se blížil a Riker viděl, že lehce kulhá. Po straně krku se mu navíc táhla jizva (vypadala docela čerstvě) a oči měl prázdné a vpadlé, jako by celé dny nespal.
"Gretno," oslovil ji s klidem, "co tu pohledáváš?"
Zarazila se jako opařená.
"Co tu pohledávám?" žasla. "Přišla jsem za vámi, přišla jsem vám pomoct."
Muž ustoupil a zadíval se na Rikera - a obzvláště na trikordér, který držel - se směsicí podezřívavosti a odporu.
"Co tu dělá on?" ptal se Larten.
"Lartene, co to s tebou je?" nevěřila Gretna, tvář ovládnutou rozčarováním. "Teď vítáte hosty takhle? A mě taky?"
"Nechceme, aby tu byl on nebo jeho zbraně," odvětil chladně. "A pokud jsi s ním, nechceme tu ani tebe!"
"Nechápu. Co -"
"Kvůli lidem jako on je Sari mrtvá!" s rudou tváří vyjel Larten. "Naše domovy jsou pryč - a vy chcete, abychom vás vítali?"
"On vůbec není jako ti, kteří zničili tvou vesnici, Lartene," bránila ho Gretna.
"Má zbraně jako oni!" namítl Larten. "Teď odejděte!"
Ostatní muži za Lartenem vystoupili a utvořili bariéru.* * *
"Myslím, že bychom raději měli udělat, co říká," tiše podotkl Riker. "Půjdeme."
Gretna se bez hlesu nechala odvést z vesnice.
"Co se s nimi děje?" zeptala se.
"Jsou zoufalí a zuří, Gretno. Po tom, co se stalo, jim to vlastně nemůžu mít za zlé."
"Chovají se jako děti!" vyhrkla. "Vinit Federaci z toho, co se tu stalo..."
Riker zavrtěl hlavou. "Jak jsi vzpomínám na instruktáže, i jistá Gretna Melkinatová byla kdysi silně proti přítomnosti Federace na tomto světě."
"Teď už ale ne."
"To jsem rád," usmál se Riker. "Jinak bys mě totiž mohla úmyslně ztratit v tom lese."
"O tom nežertuj, Wille, prosím!" naléhala. "Jsou to mí přátelé a já jim opravdu stranila - před útoky, než jsem viděla vše, co nám Federace může nabídnout." Na chvíli se odmlčela. Když vzhlédla, měla oči plné slz. "Než jsem potkala tebe."
Will Riker nevěděl, co na to říct. Věděl ale, co udělat.
Položil vak, objal ji a políbil.
* * *
Bylo nevyhnutelné, že Jenny nakonec bude souhlasit.
V řadě před vchodem do simulátoru jich stálo deset včetně. Šik vedl Gaius Aldus. Decurion, napadlo ji zničehonic, a přemýšlela, jestli to byla vzpomínka na nějakou hodinu dějin Říma, nebo hodnost, kterou si vytvořila její mysl.
Náhle si také uvědomila, že je mezi nimi jedinou ženou. Krátce uvažovala, zda to ostatní nenesou nelibě, zda ji neberou jako vetřelce do své bratrské struktury. Pokud ano, v Gaiově přítomnosti to velmi dobře skrývali.
V posledních dnech si Jenny konečně zvykla mu tykat. A teď přijala jeho nabídku cvičit s Velkořímany.
Gaius je všechny krátce přehlédl. "Budeme procvičovat scénář A sedm, podbod tři." Jenny podle tváří Velkořímanů poznala, že všichni ten scénář důvěrně znají, ať už to je cokoliv.
Pokračoval. "Zbraně na vás budou jako obvykle čekat uvnitř. Rozdělíme se na pětičlenné hvězdice. Felicitas." Otočil se ke dveřím. "Otevřít vstup simulátoru."
Dveře se hladce rozjely a odhalily hustý les. Jenny byla jako vždy udivena přesností a detailností simulace. Cítila listí a koutkem oka zachytila něco, co mohl být jelen. Zatímco vstupovali dovnitř, rozhlížela se.
"Uzavřít vstup simulátoru," přikázal Gaius a nesourodost zmizela, zanechávajíc je ve velikánském, téměř neprostupném lese.
Velkořímané se sehnuli a zdvihli ze země předměty, pokyvujíce uznáním. Jenny si uvědomila, že má u nohou gladius, krátký římský meč, a svazek kopí. Ležel tam také nevelký štít a zbroj vyrobená z tuhé kůže, pokrytá snýtovanými kovovými plátky - což je tišší než plátové brnění, které viděla na lidech z Centurionu během recepce.
Po několikavteřinové prohlídce vybavení si ho začala oblékat; bývaly časy, kdy nosívala velice podobnou výstroj jako druhou kůži. Meč byl kratší a širší než ty, na které byla zvyklá, a tvar štítu se lehce lišil. To však byly opravdu jen drobné rozdíly; náhle se cítila mnohem sebejistěji. Rozhlédla se, ruku u jílce meče způsobem, který jí byl po léta stejně přirozený jako dýchání.
Velkořímané zaujímali spořádané, avšak pružné formace. Gaius skončil vedle ní.
"Jsi v mé pětici," upozornil ji tiše. "Znáš pětičlennou hvězdici?"
"Jen jako taktiku hvězdných lodí, ne na zemi," odvětila stejně tichým hlasem. "Určitě se ale dokážu přizpůsobit."
Usmál se na ni a odešel zkontrolovat zbytek svých sil. Po dalších dvou minutách zaujal místo na čele formace. Na téměř neznatelný signál se dali do pohybu.
Když oči přivykly slabému lesnímu světlu, viděla Jenny, že zdaleka není neprostupný; všude bylo možné spatřit úzké pěšinky, některé zvířecí, některé lidské. Neměla nejmenší tušení, kam jdou, Gaius Aldus je ale vedl s velkou jistotou, a tak se co nejlépe držela ve formaci, přivolávajíc všechny staré dovednosti, a opatrně našlapovala, aby nezpůsobila žádný hluk.
Co to děláme? přemýšlela, zatímco postupovali. Očividně je to nějaký historický vojenský scénář, ale kdy a kde se

odehrává? Co je naším úkolem?

V místě, kde se cesta rozdělovala na dvě, dal Gaius zvláštní signál, o kterém si byla Jenny naprosto jistá, že není podle předpisů Hvězdné flotily; skupina se zastavila. Po dalším signálu vyrazila druhá pětičlenná hvězdice po jedné z cest do porostu. Gaiova skupina poklekla a pomalu a tiše se odsunula do úkrytu.

"Teď co?" šeptem se zeptala Jenny.

"Čekat."

Brzy zaslechla, jak jde po cestičce skupina, která mluví jazykem, jemuž nerozuměla. Znělo to jako pozemská moderní němčina, prokládaná smíchem, žádná slova ale nerozeznala.

Než se skupina dostala na dohled, zaslechla Jenny rychlý pohyb ze směru, ve kterém odešel druhý oddíl Velkořímanů. Smích na cestě se změnil ve volání a výkřiky.

Pak zazněl třesk kovu o kov a nakonec neznámou skupinu spatřili. Ustupovala v nerovném šiku, zatímco po ní Velkořímané vrhali kopí a v několika případech se přiblížili tak, že došlo na boj muže proti muži. Bodnutí velkořímských mečů byla smrtelná.

Cizinců bylo asi dvacet - vysokých, dobře stavěných mužů oblečených do zvířecích kůží a ozbrojených oštěpy či dlouhými meči z materiálu, který vypadal jako bronz. Dva zjevně nesli zabitého srnce; zatímco je Jenny pozorovala, zvíře odhodili a vytáhli meče.

I když Velkořímané bojovali proti velké přesile, setrvávali v disciplinované skupině, udržovali linii a vzájemně se kryli; schopnost organizace protivníkovi očividně chyběla. Nepřítel se pokusil rozmělnit boj na několik oddělených potyček, tato taktika však ostudně selhala.

Jenny se začala zvedat, Gaius jí ale téměř bolestivě sevřel paži. "Počkej!" Pak se po břiše odplazil do dalšího výhodného postavení a upřeně šarvátku sledoval.

Jenny si pak uvědomila, že ostatní Velkořímané hnali protivníky k pozicím, které držela Gaiova pětice. Gaius čekal, dokud nebyli asi pět metrů od jejich úkrytu, zvedl se a vykřikl: "Vyrazit!"

Téměř jako jeden muž Velkořímané vrhli kopí a tím vysoké barbary naprosto překvapili. Zatímco Jenny napřahovala silnou ruku a vrhla poslední oštěp, trochu před tím výjevem ucukla; možná jsou protivníci jen simulací, ale krev byla velmi červená a měla překvapivě přesnou vůni, a sténání raněných znělo bolestně skutečně.

Do oběhu se jí ale vehnal adrenalin a pak už na přemyšlení neměla čas. Barbaři byli nedisciplinovaní, ale stateční, a Jenny najednou stála přímo proti jednomu z nich, úžasně stavěnému muži s rozcuchanými světlými vousy, který se po ní divoce ohánět bronzovým mečem.

Úder snadno odrazila štítem a zaútočila mu na obličej. Uskočil a ona spatřila, že se mu v očích zračí nový respekt.

Jeho další útok byl mazanější, klamný výpad k břichu a rána ke krku, tu ale také vykryla, pociťujíc staré vzrušení a rozjařenost z boje nablízko. Zaútočila na místo, kde měl žaludek, uboze a zle.

Meč držel příliš vysoko, aby ji zastavil, a stál moc blízko, aby mohl uskočit; vrazila mu zbraň do útrob, trhla vzhůru a ostrou čepelí mu prořízla vnitřní orgány. Upustil meč, přiškrceným zalapáním se naposledy nadechl a z úst se mu vyhrnul proud krve.

Vytáhla meč z hroutícího se těla a divoce se rozhlédla, ale bitka už skončila. Barbaři leželi "mrtvi" na zemi a jak simulátor odstraňoval jejich "těla", začínaly se jejich kontury třpytit.

Jeden z Velkořímanů ležel nehybně na zemi; další se svíjel v agónii, tvář úplně bílou, a svíral v pěsti realisticky vypadající kopí, kterým měl probodnuté břicho. Vydával podivné zvuky, jako kdyby se snažil křičet, ale nedokázal přimět k činnosti správné svaly.

Než mohla Jenny zareagovat, Gaius ostře nařídil: "Otevřít východ. Ukončit simulaci."

Dveře se před nimi otevřely a lesní výjev zmizel, společně s Jenninými zbraněmi a vybavením. Zbyla jen ona a Velkořímané, rozestavení v holém simulátoru - ale zranění se stále nehýbali a rychle se rozlévající jezírka krve pod nimi byla nepopiratelně skutečná.

Gaius vyběhl k druhé straně chodby a rukou udeřil do panelu počítače. "Zdravotníci do simulátoru," vychrlil naléhavě. "Dva kritické případy."

"Jsme na cestě," ozvalo se. Pak bylo ticho, až na příšerně namáhavé dýchání muže se zraněním břicha.

Zdravotníci dorazili zanedlouho, rychle, ale jemně zdvihli oba muže na antigravitační nosítka a odvezli je do turbovýtahu. Jenny se těžce opřela o stěnu a oddechovala. "Gaie, tihle muži..."

Gaius jí položil ruku na rameno ve snaze ji uklidnit. "Marcus by měl být v pořádku. Julius..." Pokrčil rameny.

Pohlédla na něho, bolestivě polkla vyschlým hrdlem a snažila se to pochopit. "Bezpečnostní protokoly mají zajistit, aby k takovýmhle věcem vůbec nedošlo!"

Zavrtěl hlavou. "Kapitán nechal ty protokoly vyjmout z programování. Když používáš náš simulátor, je dost dobře možné, že zemřeš."

"To mi říkáš teď," zašeptala a odstoupila od něho. Pak utíkala, řítila se k transportéru. Prostupovaly ji protichůdné pocity. Byla vyděšená tím, co zažila. Přesto při vzpomínce na boj po Gaiově boku stále cítila záchvěv vzrušení.

Jediná věc, kterou si byla jistá, bylo přání vrátit se na Enterprise, kde si bude moci svůj zmatek v klidu vyřešit.

Kapitola šest

Avšak na palubě Enterprise Jenny klidu nedošla.

Zbývala jí jen jedna věc. Dohodla si sezení s poradkyní Deannou Troi.

Deanna vyslechla Jennin příběh a s trochou úsilí se jí přitom podařilo udržet nehybný výraz. Když Jenny domluvila, Deanna se jí zeptala: "Jenny, byla jsi už někdy předtím zamilovaná?"

"Ne, vlastně ne. Já... Předtím? Co tím myslíte, předtím?"

"Myslím tím, že jsi zamilovaná teď."

"Ale poradkyně, jak by to bylo možné? To vůbec nedává smysl!"

"To často ne, i když podle mě tentokrát ano. Ty a Gaius Aldus toho máte tolik společného - minulost, výcvik, zájmy. Jsi velmi přitažlivá žena."

"Opravdu?" překvapeně se ptala Jenny.

Deanna se zasmála. "Ano, jsi. A Gaius je velmi přitažlivý muž."

"Ach, to je!" nadšeně přisvědčila Jenny. "A je jak vynikající voják, tak náruživý student dramatického umění, a je tak... tak -"

"To určitě je," suše odvětila Deanna. "Máte tedy hodně společného, jak jsem řekla. Když jsme byly my součástí skupiny, která se účastnila recepce na Centurionu, cítila jsem mezi vámi fyzickou přitažlivost."

Jenny zrudla. "Ano," pípla. "Nikdy jsem něco podobného nezažila."

"A od té doby," pokračovala Deanna, "jste kvůli práci, kterou vykonáváte, byli často spolu. Spíše by mě překvapilo, kdyby se mezi vámi nevyvinul žádný vztah."

Jenny se na ni dychtivě zadívala. "Vy si tedy myslíte, že je to v pořádku?"

Deanně se po tváři rozlil úsměv. "Úplně v pořádku, Jenny. Nevím, proč si myslíš, že potřebuješ mé svolení, ale dávám ti ho."

Jenny odešla rozzářená jako měsíček, ale Deanna se pohodlně opřela, aby popřemýšlela o přízemnějších záležitostech, které Jenny nezmínila. Co když se ten vztah prohloubí a oni se rozhodnou pro svatbu? Hvězdná flotila přijala pravidlo umisťovat manželské páry na tutéž loď, ale která loď by to byla v tomto případě? Uvolil by se Gaius Aldus opustit svého kapitána a celoživotního přítele? A naopak, byla by Jenny šťastná, kdyby přijala službu pod kapitánem Sejanem na lodi plné Velkořímanů?

* * *

Komunikátor v kabině se rozezněl, právě když se Picard opět snažil usnout. Proč to vůbec zkouším? Přinutil se vstát. "Tady Picard."

"Poručík Worf, kapitáne. Rád bych s vámi mluvil."

"Dobře. Jsem na cestě."

"Ne, pane," rychle ho zarazil Klingon. "Nejsem na můstku. Rád bych přišel do vaší kajuty, mohu-li."

Klingonské osobní problémy? Život zkrátka ne a ne být jednodušší. "Jistě, pane Worfe. Budu vás čekat."

To, o čem ale chtěl Worf hovořit, nebyl právě osobní problém.

Když se o pár minut později objevil, zarazil se ve dveřích a vypadal pokorně a nervózně.

"Pojďte dál, pane Worfe," s trochou netrpělivosti ho vyzval Picard, "ať se ty ubohé dveře mohou zavřít."

"Pane." Worf rychle vstoupil. Počkal, až se za ním dveře zavřou, a vyhrkl: "Rád bych byl přidělen na povrch, pane."

Picard nebyl dvakrát překvapen, ale předstíral, že je. Ukázal k jednomu ze dvou štědře čalouněných křesel a když se Worf usadil, Picard zdůraznil: "Vaše úloha na lodi je podstatná, poručíku."

Klingon zavrtěl hlavou. "To si nemyslím, pane. Mám podřízené, kteří jsou naprosto schopni plnit mé úkoly i po dlouhé časové úseky. V tomto případě mám pocit, že je mě zapotřebí na Tenaře."

"Chcete tím říct, pane Worfe, že praporčík de Luz není schopná zastat práci, kterou jsme jí přidělili? Vzpomeňte si, že ji obdržela díky vašemu doporučení."

"Její schopnosti jsem nijak nepřecenil, kapitáne," namítl Worf a bylo zjevné, že je na svou podřízenou patřičně hrdý. "Myslím ale, že jsme podcenili úkol samotný."

"Podle praporčíkových zpráv jsou všechna obranná zařízení na místě a s náležitou obsluhou. Komandér Riker dohlíží na ostatní týmy z Enterprise a Centurionu a pomáhá Tenařanům zdokonalit zemědělství, dopravu, vzdělávání a spoje. Krátce řečeno, poručíku, nevidím nic, čím přesně byste mohl přispět. Musím vám také říci, že si nejsem jistý, jak by vás Tenařané přijali. Nejsou to zrovna kosmopolité s širokými znalostmi cizích kultur a bytostí."

Worf se téměř usmál. "Obáváte se, že bych je vyděsil, pane?"

Picard se doopravdy usmál. "Popravdě ano."

"Přesně to je důvod, proč chci jít dolů, kapitáne. Co mohu udělat - na co Jenny de Luz a ostatní nemají čas - je naučit Tenařany bránit se osobnímu útoku M'doků. Jinými slovy útoku, o kterém vám pověděl Quillen. Většina Tenařanů je příliš mírumilovná, aby se za jakýchkoliv okolností sama ubránila, někteří z nich ale jednají odlišně. Vzpomeňte si na hlouček, který téměř napadl Jenny, kapitáne. Je v nich potenciál bojovat a bránit se.

Budu jim připadat strašlivý, hrozivý. Pokud se mi ale podaří některého z nich vycvičit, aby se mi ubránil, aby bojoval, když budu předstírat útok, bude to umět i proti M'dokům. A Tenařané, které vycvičím, mohou být rozptýleni po planetě, aby to naučili ostatní, pro případ dalšího m'dockého pozemního útoku."

Picard si zhluboka povzdechl. Armáda Tenařanů trénovaných v osobních soubojích Klingonem a rozptýlená po planetě, pomyslel si. Co to provádíme s povahou tenarské společnosti?

Na Zemi před staletími jakýsi voják se vší vážností ohlásil nadřízenému: "Museli jsme tu vesnici zničit, abychom ji zachránili, pane." Ta epizoda od té doby představuje esenci hlouposti, jaké jsou vojenské organizace schopny. Budou si budoucí generace číst o tom, jak kapitán Jean-Luc Picard zničil pacifistickou povahu společnosti, aby ji zachránil? A bude-li tomu tak, bude se na Picarda vzpomínat nejen kvůli oné hlouposti, ale také jako na muže, který porušil povahu samotné Hvězdné flotily tím, že zradil její vlastní mírumilovné ideje?

Picard vzhlédl k Worfovi. "Vaše argumenty mají jistou váhu," uznal. "Ale v tomto okamžiku nemohu obhájit -"

"Kapitán Picard na můstek," ozval se z komunikátoru Datův hlas.
"Co se děje, nadporučíku?"
"Zaznamenali jsme dvě m'docké lodě - blíží se k Tenaře."
* * *
"Počítač potvrzuje, že obě jsou to m'docká útočná plavidla na trajektorii k přímému vstupu do atmosféry," oznámil Worf.
"Plnou energii do štítů," štěkl Picard. "Poplach. Spojte se s Centurionem a varujte je, jen pro případ -"
"Právě nás kontaktovali se stejným varováním, pane," přerušil ho Worf. "A zdvihli štíty," dodal.
Picard se lehce usmál. "Worfe, buďte připraven pálit na m'docké lodě, hned jak se dostanou do dosahu fázerů - ale jen na nízký výkon. Chci je odehnat, ne poškodit."
Worfova tvář zůstala nehybná, zatímco mu prsty běhaly po taktické konzoli. "Ano, pane."
M'docké lodě se rychle přibližovaly. Picard vstal a udělal několik kroků k obrazovce, jako by se tím mohl dostat k M'dokům blíž.
"Otevřít volací kanál," rozkázal.
"Kanál otevřen, pane," odpověděl mu Dat od operační konzole a nikoli Worf od taktické. Android si přepojil ovládání subprostorové komunikace na svůj panel; tím Worfovi uvolnil ruce k jakékoliv akci.
"Zde je Jean-Luc Picard, kapitán lodi Enterprise. Vstupujete do oblasti, kterou jsme označili jako rudou zónu. Musím vás požádat, abyste nám sdělili své záměry."
Vteřiny ubíhaly, odpověď nikde. Hvězdicovité tvary obou m'dockých lodí byly teď na obrazovce jasně viditelné.
"Na hranici dosahu fázerů, pane," informoval kapitána Worf. "A zdvihli štíty."
"Žádná změna kurzu?"
"Ne, pane." To byl Andorian jménem Hjalmar Foch od kormidla. "Stále míří přímo do atmosféry. Doporučuju střílet co nejdřív, pane."
"M'docké lodě, zde je kapitán Picard. Vaše činy jsou otevřeně nepřátelské. Musíte se z rudé zóny stáhnout. Jsem zplnomocněn velením Hvězdné flotily vynutit si uposlechnutí tohoto rozkazu jakýmkoliv opatřením, které považuji za nezbytné."
Stále žádná odpověď. Picard to zkusil ještě jednou. "M'docké lodě, pokud se neprodleně nestáhnete, budeme nuceni zahájit palbu." Otočil se k Fochovi. "Pane Fochu, na můj rozkaz, vteřinový výboj na každou loď, všechny fázery na nejnižší výkon."
"Ano, pane," odvětil mladý Andorian s dychtivostí, která Picarda znepokojila.
Ozval se Worf: "M'docké lodě pokračují v cestě, kapitáne."
"Palte z fázerů," zavrčel Picard. "Proč?" zamumlal si pro sebe. "Musí už jim být jasné, že je můžeme zničit, když k tomu budeme přinuceni."
Nevšímal si zasyčení dveří turbovýtahu, které na můstek vpustily poradkyni Deannu Troi. Došla ke svému obvyklému křeslu.
Na obrazovce se temnotou vesmíru šířily dva zářící paprsky světla. Zastřely tak hvězdy, protože počítač ovládající zobrazení okamžitě snížil úroveň jasu, aby tím kompenzoval jejich záblesk. Paprsky se lehce rozbíhaly a zmizely v něčem, co lidskému oku připadalo jako prázdný vesmír.
"Dva přímé zásahy," chladně oznámil Worf. "Obě lodě nepoškozeny."
"Mění kurz, pane," řekl Foch. Můstek ovládlo napjaté ticho, v jehož průběhu počítač sbíral senzorové údaje o m'dockých lodích. Nakonec opět promluvil Foch. "Projekce říká, že přecházejí na geosynchronní orbitu, pane."
Picard našpulil rty. "Zajímavé. Zdvihněte naši orbitu na geosynchronní, praporčíku. Musíme na ně mít výhled. A vy, pane Date, se s nimi stále zkoušejte spojit."
"Ano, pane. Kapitán Sejanus žádal, abyste s ním promluvil, pane. Říkal hned, jak budete mít čas."
"Jsem připraven, Date."
"Ano, pane. "
Obrazovku vyplnil Sejanus a nahradil tak m'docké lodě. "Výborně, kapitáne. Proč jste ale střílel z fázerů bez úmyslu poškodit či zničit cíl?"
Picard se postavil před hlavní obrazovku, převyšován Sejanovou tváří, obrazem, který dominoval můstku. Ale i když díky tomu Sejanus vypadal jako obr čnící nad pouhým smrtelníkem Jean-Lucem Picardem, pozemšťan se do těch gigantických očí zahleděl a neuhnul, jako v souboji rovného s rovným.
Troi si uvědomila, že každé setkání těchto dvou mužů, ať už tváří v tvář nebo zprostředkovaně technikou, vždy obsahovalo nádech konfrontace. Jsou příliš stejní, napadlo ji. Stejní, ale odlišní. Vždy hraje roli vzájemné uznání, ale také souboj vůlí - bratři a soupeři.
"Rozhodl jsem se apelovat na jejich inteligenci a zdravý rozum," odvětil Picard. "Pokud se pokusí zaútočit, Enterprise bude v dosahu fázerů. To je přinutí nechat zdvižené štíty, což jim zabrání jak vypustit raketoplán k povrchu Tenary, tak na planetu kohokoliv přenést."
"Patová situace," usoudil Sejanus.
Picard přikývl. "To je také všechno, co skutečně potřebujeme, kapitáne. M'dokové si uvědomí, že je zbytečné tu zůstávat a mají naději, že nám uniknou. Odletí a zprávu o nás vezmou s sebou."
"Dobře vymyšleno," prohlásil Sejanus. "Te saluto." Vzdávám ti čest. "Říman by problém takto nikdy neřešil, věřím ale, že se vaše strategie vyplatí."
Ohromná tvář zmizela a posádka můstku Enterprise znovu spatřila zdánlivě prázdné pole hvězd.
Picard se uvolnil. Až teď si uvědomil, jak byl během rozhovoru se Sejanem napjatý. "Zvětšení," zavolal. "Pohlídáme si

ty lodě."

Obraz se zavlnil a objevily se m'docké lodě. Výhled na obě byl zastřen jejich štíty.

Picard spokojeně kývl. "Nic neriskují. No, to přece chceme. Kormidlo, jaká je naše trajektorie vzhledem k jejich?"

"Probíhá přechod na geosynchronní oběžnou dráhu, pane," odpověděl Foch.

"Pane Worfe, neustálé sledování obou m'dockých lodí. Nestojím o žádná překvapení."

"Ano, kapitáne." Zdálo se, že Worf váhá promluvit o záležitosti, která ho trápí, ale nakonec se k tomu přinutil. "Kapitáne, mohu vám položit otázku?"

"Jistě, poručíku."

"Pane, vypadalo to, že kapitán Sejanus obhajuje přímý útok na m'docké lodě. Toto doporučení by bylo možné respektovat, aniž bychom M'dokům způsobili smrt či zranění, a přitom bychom je poškodili natolik, že by od Tenary utekli. Za současné situace omezujeme lidské a vědecké zdroje Enterprise, jen abychom ty lodě mohli sledovat."

Picard byl nedůtklivý. "Vaše otázka, poručíku?"

"Proč je nenapadneme, pane?"

"Kvůli tomu, kdo jsme, poručíku." I když podobná odpověď mohla být neuspokojivá, musela pro daný okamžik stačit. Než mohl Worf říci cokoli dalšího, otočil se Picard k Deanně Troi. "Poradkyně, mohla byste jít do mé pracovny?"

"Samozřejmě, kapitáne." Betazoidka následovala Picarda z můstku. Když se za nimi zavřely dveře a oddělily je tak od očí a uší posádky, řekla: "Kapitáne, zdá se, že vás kapitán Sejanus trápí stejně jako M'dokové."

Picard se naježil. "Pozval jsem vás sem, abych se zeptal na váš názor," obořil se na ni, "a ne abyste mne analyzovala!"

Téměř okamžitě se i omluvil. "Je mi to líto. Samozřejmě máte pravdu."

Obešel stůl a usadil se na židli. Pokynul k židli u protější strany stolu a Troi se posadila také. I když se pohybovala mnohem ladněji než kapitán, její napětí a únava se bezmála rovnaly jeho, protože v tak uzavřených prostorech se cítila téměř zahlcena negativními emocemi, které Picard vysílal.

"Musím si být jistý, že jsem zvolil správnou taktiku," začal.

Deanna bezmocně zamávala rukama. "V tom vám radit nemohu, kapitáne."

"Ne, ne, samozřejmě, že ne," odpověděl rychle. "Ani po vás nechci, abyste to zkoušela. Už kdysi dávno někdo řekl, že když kapitán hvězdné lodi musí vydat rozkaz k palbě na druhou loď, tak ve své misi selhal. Myslím, že je to jen generalizace, víte ale, co se o generalizacích říká."

"Nevím, kapitáne. Co se říká?"

Picard se najednou usmál. "Že generalizace za nic nestojí, včetně této." Obličej mu opět potemněl. "Volba nevystřelit na nepřítele může být stejně závažná jako vystřelit. Oboje může vést k válce, oboje může vyústit ve zničení civilizace. Není to jednoduchá otázka morálky."

"Některé otázky morálky jsou jednoduché," odtušila Deanna.

Picard cosi zabrblal.

Pak podotkl: "Když jsem vyrůstal, kolem mne bylo plno koček."

Komukoliv jinému by ta poznámka mohla přijít nepodstatná, Deanna ale cítila její význam a trpělivě čekala.

"Mí rodiče se v tomto případě chovali nezvykle." Usmál se té vzpomínce. "Někteří sousedé si mysleli, že jsou excentričtí. Zkrátka měli rádi jak kočky, tak psy, ale kočky více. Měl jsem je také rád, navzdory tomu, jak mi ta stvoření ničila majetek." Úkosem pohlédl na Troi. "Nechci tím říct, že si pletu M'doky se zvířaty, na která si pamatuji z dětství."

"Tomu rozumím, kapitáne. Pokračujte, prosím."

"Co mě vždycky udivilo," navázal Picard, "bylo to, jak mě naše kočky vždycky pozorovaly, aby zjistily, jestli se na ně dívám, nebo ne. Dokud věděly, že se na ně dívám, chovaly se slušně. A jakmile si myslely, že se moje pozornost upírá jiným směrem, vběhly mi do pokoje a roztrhaly, na co přišly. Tento povahový rys s nimi M'dokové sdílejí: ne zrovna nevyzpytatelnost, ale spíše nadání nalézt okamžik, kdy je naše pozornost odvedena jinam. A tak chci, aby M'dokové věděli, že je stále sledujeme - že se naše oči nikdy nedívají jinam."

"Obáváte se ale nechat si kapitána Sejana za zády," dovtípila se Troi.

Picard přikývl, lehce překvapen její intuicí. "Je absurdní, že se tak cítím! Ten muž je kapitánem Hvězdné flotily, jeho záznam je oslnivý a také velí lodi Flotily. A přesto zjišťuji, že se chovám, jako bychom byli někde úplně jinde."

"Jak víte, kapitáne, myšlenky číst nedokážu," opatrně podotkla Deanna. "Nemohu vám říci, co si kapitán Sejanus přesně myslí, pane. Mohu jen vycítit pocity, emoce, názory - nic z toho, obávám se, vám neřekne o moc víc, než už víte."

Picard bez hlesu přikývl.

"Přímý výhled na lodě je v citlivých bezpečnostních záležitostech z psychologického hlediska důležitý, " začal Picard oklikou. "To ví každý kapitán. Když je Enterprise na geosynchronní orbitě a Centurion na standardní parkovací orbitě, bude Sejanus zhruba dvě třetiny doby z dohledu."

Nic víc neřekl, vyzařovala z něj ale stísněnost a obavy.

"Pane, něco mne mate," ozvala se Deanna. "Když předchozí útok skončil zničením jejich lodě, proč se M'dokové pokusili Tenaru znovu napadnout? Určitě chápou, že je to marné."

"Bylo by to marné pro nás," odvětil Picard. Posadil se na roh stolu a zamyšleně zíral na protější stěnu. Na ní visela malá zarámovaná fotografie hory sv. Michala při přílivu, zalitá zářivým slunečním jasem. Picardova rodina měla ten starobylý klášter v oblibě a v době Jean-Lucova dětství ho hojně navštěvovali. Ta fotografie mu obvykle připadala poklidně nostalgická. Tentokrát ji ani neviděl. Místo toho si představoval krvavé obrazy m'dockých nájezdů na mírumilovné farmářské vesnice.

Picard zavrtěl hlavou, jako by tak mohl ty hrozné výjevy vyhnat. "M'dokové jsou odlišný druh. Úplně odlišný. Nemyslí jako lidské bytosti. Můžeme jen pozorovat jejich chování a odpovědět na ně, bude-li to nutné. Abychom je

dokázali předvídat, můžeme se spoléhat pouze na jejich chování v minulosti, určitě ne na logiku nebo znalost našich způsobů myšlení."

Deanna Troi to všechno samozřejmě znala, věděla ale, že se ji Picard nesnaží poučovat. Přemýšlel nahlas a propracovával se k závěru.

"Jisté věci jsou všem stvořením společné," pokračoval. "Například hlad. Hladomor v jejich říši musí být strašlivě zlý. Je možné, že jsou M'dokové šílení hladem. Nebo se možná cítí ponížení minulou porážkou." Odmlčel se a znepokojeně dodal: "Porážkou z rukou kapitána Sejana.

Nejzazší možností je, že si nejsou vůbec vědomi, co se té lodi stalo. Možná, že než ji Sejanus zničil, neodeslala domů žádnou zprávu. A v takovém případě," podotkl, "neměl Sejanus tu loď ničit. Byl bych mnohem raději, kdyby byli M'dokové pouze varováni a neodvažovali se dalších útoků."

"Kulturní výchova kapitána Sejana mu může bránit to pochopit," upozornila ho Deanna.

"Ano. Toho se právě bojím." Picard se ušklíbl. "Kdybychom tak o něm věděli víc..." Luskl prsty a stiskl tlačítko na stole.

"Pane Date," zavolal.

Z interkomu se ozval androidův hlas. "Ano, pane?"

"Rád bych, abyste pro mne něco vyhledal v naší historické databázi."

"Samozřejmě, kapitáne."

Picard pomalu přecházel širokým prostorem mezi křeslem a nástěnným panelem. "Chtěl bych se dozvědět víc o velkořímském rodu jménem Volcinii gens. Alespoň předpokládám, že je to rod; to totiž gens ve starověké latině znamená. Chci znát jejich minulost, současnost a kulturní význam."

"Udělám, co budu moci, pane," odvětil Dat.

"Vím, že ano, nadporučíku." Picard ukončil spojení a vzhlédl k Deanně. "Ještě něco, poradkyně?"

"No... ano, pane. Myslím, že když jsou dvě lodě, třeba jako ty naše, u sebe tak blízko, obyčejně se posádky začnou rychle přátelit. Ale u Enterprise a Centurionu se to dosud nestalo. Přemýšlela jsem, jestli to bylo vaše rozhodnutí, nebo příkaz kapitána Sejana. Pokud se mohu zeptat."

"Nemůžete, zjistil jsem ale, že máte sklon ptát se i tak," zabručel Picard.

"Ano, pane. Je to moje povinnost."

"A vaše úchylka?"

"Snad přirozenost, pane."

Picard to nevydržel a rozesmál se. "Jak chcete, poradkyně. Pravdou je, že jsem nepodporoval žádné společenské aktivity mezi posádkami a podařilo se mi vyhnout schvalování všech žádostí o podobné záležitosti, které mi přišly pod ruku. Ochotně přiznávám, že mé pohnutky nejsou zcela opodstatněné. Z pracovního hlediska Sejana respektuji, po osobní stránce ho ale nemám rád. Je pravda, že to není zrovna racionální základ pro velitelská rozhodnutí. Musím vám říct, že ani Centurion nedal najevo známky ochoty ke společenským událostem. Možná mne Sejanus má rád stejné, jako já jeho. Takové vysvětlení jste očekávala, poradkyně?"

"Víceméně," připustila. "Kapitáne, ráda bych od vás dostala povolení takové aktivity s posádkou Centurionu zahájit - v omezené míře."

"Co navrhujete?"

"No, nejprve bych ráda navštívila Centurion a promluvila si s lodní poradkyní, možná i s kapitánem Sejanem."

"Umím vám číst myšlenky," poznamenal s trochou ironie Picard. "Chcete navštívit Centurion a zjistit, z jakého je Sejanus vlastně těsta."

Deanna se usmála. "Kéž bych toho dokázala zjistit tolik. Ale ano, ráda bych si s ním osobně promluvila, abych si udělala lepší obrázek o jeho skutečném já. Z mnoha důvodů, pane." Pověděla Picardovi o sezení s Jenny.

"Velice nerad bych důstojníka de Luz ztratil," prohlásil Picard.

"Mám tedy vaše povolení navštívit Centurion?"

"Dobrá, Deanno."

Když se otočila k odchodu, zachvátilo Picarda nutkání upozornit ji, aby byla opatrná.

Směšné.

* * *

V hodinách, které následovaly, udržovala Enterprise geosynchronní orbitu, aby měla m'docké lodě stále v neblokovaném výhledu senzorů. Kdykoliv některá z m'dockých lodí sklopila štíty, s ohledem na Picardovy rozkazy Enterprise zvýšila výkon svých a přiblížila a se k provinilé lodi. M'dokové pokaždé odpověděli tím, že štíty znovu rychle zdvihli. Přesně jak Picard zamýšlel, M'dokové nemohli užít ani fázery, ani transportéry, a úroveň jejich energie pomalu, ale jistě klesala. Picard doufal, že to dříve či později vzdají, opustí tenarský prostor a zamíří k domovu.

Nebo se stane něco jiného.

* * *

"Civis Tenarus sum," opatrně vyslovoval chlapec a mračil se na podlahu. Pak rychle vzhlédl na Marka, usazeného v učitelském křesle před třídou. Užívali velkou místnost, která zabírala celé přízemí budovy. Menší místnosti o patro výš, původně určené k výuce, vyvolávaly v Markovi klaustrofobii - a připadaly mu jako pasti, kdyby domorodci začali být nepřátelští. Tady dole, ve velké prostoře, měl snadnější cestu k útěku. Navíc zrekvíroval dvě z horních učeben, a poté, co do dveří nechal namontovat zámky, zaplnil je osobními předměty a učebnicemi přenesenými z Centurionu.

Když chlapec spatřil, že se na něho Říman uznale usmívá, úlevou se rozesmál. S trochou nervozity se k němu přidali i spolužáci.

"Vynikající, Claudie!" chválil ho Marcus a culil se na třídu. "Děti, v hodinách pracujete opravdu tvrdě. Kdybychom

byli na Magna Roma, všichni byste byli kandidáty na senátní stipendium." Chlapci a dívky všichni - všichni mladší osmi let -, kteří seděli v řadách lavic před ním, neměli ani tušení, co to senátní stipendium je, poznali ale, že je chválí, a dmuli se pýchou. Všechny je fascinovala představa studia na Magna Roma. Byla to změna oproti nudnému, jednotvárnému, každodennímu životu na Tenaře. Jedna z dívek zvedla ruku.

Marcus na ni kývl. "Ano, Julie?" Vlastně se jmenovala Yoolka, ve třídě však každé dítě používalo římské jméno, které mu Marcus přidělil. Chlapec, kterého oslovoval Claudius, se ve skutečnosti jmenoval Klamnin.

Yoolka řekla: "Magistře, slíbil jste, že nám dnes povíte o dobývání Afriky."

"To jsem slíbil, Julie. Ano... vzrušující část velkořímských dějin, plná hrdinských činů velkých mužů. Je to také období historie, které dalekosáhle ovlivnilo centralizovanou podobu naší vlády. Zabralo méně než století, než jsme k říši připojili celý kontinent, avšak základ dobývání byl položen hluboko v římské minulosti, a tak začneme pádem Kartága. Pamatujete, co jsem vám říkal o Punských válkách?... Dobře." Než mohl Marcus pokračovat, uvědomil si, že pozornost děti odvedlo něco za ním. Vyskočil ze židle a otočil se.

Ve dveřích třídy stála žena v domorodém kroji. Byla vysoká a měla výraznou, inteligentní tvář.

Byla také překrásná.

Marcus na ni tázavě zdvihl obočí.

"Omluvte, prosím, že vyrušuji," pronesla beze stopy lítosti v hlase. "Vy jste z Hvězdné flotily, že?"

"Naprosto správně. Jsem Marcus Julius Volcinius."

"Gretna Melkinatová," odvětila s úklonou. Zadívala se mu do očí. "Jsem zde s několika členy posádky Enterprise."

"Opravdu?" znejistěl Marcus.

"Ano, zkoumali jsme potřeby domorodého obyvatelstva tohoto údolí." Dívala se přímo na něho. "Promiňte mi mou otevřenost, ale co přesně tu děláte vy?"

"Učí nás o Římu!" vykřiklo jedno z dětí.

Marcus široce rozpřáhl ruce. "Vyprávěl jsem svým novým žákům něco málo o bohatých velkořímských dějinách."

"Aha. Vašim žákům. A kde jsou jejich normální učitelé?" zeptala se vyrovnaně.

"V údolí. Přidali se ke svým druhům při obdělávání půdy, zatímco já těmto dětem rozšiřuji obzory. Je to součást našeho programu kulturní výměny."

Gretna přikývla. "A kdo ten program schválil?"

Marcus zmenšil vzdálenost mezi nimi a tiše řekl: "Chápu vaše znepokojení, ujišťuji vás ale, že jednám ve jménu nejvyšší autority."

"Skutečně?"

Marcus přikývl. "Možná byste se mohla dnes večer vrátit a projednat plány výměnného programu a dodatky k rozvrhu hodin. Moc rád vám také ukáži své autorizační listiny, teď se ale obávám, že se musím vrátit ke studentům."

"Ale jistě," odpověděla Gretna s upjatým úsměvem. Otočila se k odchodu. "Tedy večer."

Odešla a Marcus rychle dokončil vyučování. Když zmizelo poslední dítě, zamířil ke schodišti.

V horním patře se postavil před jedny z mohutných dřevěných dveří. Mdlý mužský hlas počítače se zeptal: "Nomen."

"Marcus Julius Volcinius."

"Confirmatus."

Zámek cvakl a Marcus tlakem dveře otevřel. Jeho předkům by celý ten proces připadal podivuhodný. Markovi, zvyklému na dveře, které se rozjíždějí do stran, připadala nutnost na dveře doopravdy zatlačit, aby se otočily na svých primitivních pantech, pořád nepříjemnější a nepříjemnější.

Jakmile byl uvnitř, dveře zavřel, poslouchal, dokud nezaslechl západku zámku, a pak se otočil k malé komunikační obrazovce, postavené na dřevěném stole uprostřed místnosti.

Dotazy Gretny Melkinatové představovaly nemalý problém, který by mohl ovlivnit všechny jeho plány tady... i jinde.

Kapitola sedm

Nebylo ještě ani hodinu po západu slunce, a celá vesnice už potemněla, ulice opuštěné. Jediná záře pocházela od hvězd na obloze - a mihotání světel ve škole.

Lidé na Tenaře chodili spát brzy. Nebylo to nic divného, protože většina z nich přes den tvrdě pracovala a už za rozbřesku museli zase vstávat k dalšímu dni vyčerpávající fyzické práce.

Kromě otce a mě, pomyslela si Gretna Melkinatová. Dva byrokraté na planetě plné rolníků.

Vzpomínala si, že jako malá holka zůstávala vzhůru až do časných ranních hodin a sledovala, jak otec pracuje, jak čte, píše, připravuje legislativu a proslovy. Jak dospívala, otec jí dovolil, aby mu pomáhala, dokonce si s ní občas vyměňoval názory, obzvláště po matčině smrti. Vedli ten druh hovoru, který na Tenaře zajímal jen málo lidí - až na ostatní staré muže.

A tak byla velice potěšena, když zjistila, že Will Riker politice rozumí a rád o ní mluví.

"Patří to k mé práci," vysvětlil Gretně minulou noc při večeři u ohně, několik hodin po znepokojivém zážitku z Cardy. "Konec konců jsme první představitelé Federace, se kterými se mnohé světy setkají. A vůdci oněch světů, chtějí-li se připojit k Federaci, touží vědět, jak to ovlivní jejich vládu."

"Jsi jediný člověk mého věku, kterého znám, jenž rád hovoří o tak vážných věcech," prohlásila Gretna.

"Tak tomu teda nevěřím."

"Je to pravda!" vyjekla Gretna. Vytáhla z ohně zeleninu, kterou tam pekla, a položila ji na trávu, aby zchladla.

"Pamatuji si, jak jsem chodila do školy, když k nám tehdy poprvé dorazila Federace, a já se snažila o těchto věcech mluvit s ostatními. Vyhýbali se mi, jako bych byla šílená," posteskla si.

"Tobě se vyhýbali chlapci?" zeptal se Will s jiskrou v oku.

Nedokázala se ubránit úsměvu. "No... nechtěli si bezpodmínečně povídat."

"Tomu zase věřím."

Gretna pokrčila rameny. "Možná to bylo tím, že jsem věděla o tolik víc než všichni ostatní. Můj otec byl přece hlavou výboru pro restrukturalizaci vlády."

Will vytáhl z batohu skývu chleba, rozlámal ji a začal ji zamyšleně žvýkat. "To jsem nevěděl."

Gretna přikývla.

"Myšlenka saavt byla jen jeho. Chtěl ochránit nezávislost menších komunit a přesto zachovat dostatečně silnou vládní strukturu, která by rozhodovala za celou planetu."

"To je vždycky obtížné," uznal Will. "Jak mocná může ústřední vláda být, aby neztratila kontakt s lidmi a nestala se z ní diktatura?"

Gretna se natáhla po tlumoku a vytáhla čutoru. "Dáš si jhafre?"

Will přikývl. "Jasně."

"Jak jste to vyřešili na tvé planetě?" ptala se, podávajíc mu čutoru.

"No... nedá se říct, že bychom to vyřešili," zaváhal Will. "Celá tato otázka ztratila svým způsobem význam, protože nám technologie pomohla překonat potřebu takové vlády. Například já jsem vždycky souhlasil s Rousseauem - jedním z našich filozofů - který tvrdil, že opravdová demokracie a silná ústřední vláda jsou vzájemně si odporující cíle." Lokl si a zašklebil se. "Co to má být?"

"Jhafre - pivo."

"Pivo? Chceš říct, že to obsahuje alkohol? Opravdový alkohol?"

Gretna lehce zmateně přikývla. "Samozřejmě. Co jiného?"

Will zavrtěl hlavou. "Ale nic. Ráno toho budu litovat, ale" - dlouze se napil - "alespoň je to lepší než ten velkořímský aperitiv."

Gretna se na něho tázavě zadívala a tak jí pověděl o banketu na palubě Centurionu.

Než znovu promluvila, chvíli přemýšlela. "Co Velkořímané?" zeptala se. "Jak oni vyřešili ten problém - smíření demokracie se silnou ústřední vládou?"

Will na ni zíral. "Řekl jsem ti už, jak jsi na naivní tenarskou dívku vnímavá?"

"Ano." Vzala si od něho zpět čutoru. "Teď odpověz na otázku."

"Nejsem si jistý," opatrně začal Will, "že ho Velkořímané vyřešili - dokud to za ně neudělala Federace."

Dalšího dne, přemýšlejíc o jeho odpovědi, se Gretna zachvěla hrůzou. Co tu Marcus Julius vlastně děti učí, ale přesně? A kam až sahá jeho oprávnění?

Náhle si přála, aby s ní teď byl Will - vydoloval by z toho Velkořímana nějaké přímé odpovědi. Ráno ale vzal zbylé agronomy z Enterprise na průzkumnou expedici a setká se s ní nejdříve zítra.

A kromě toho, co když už Will věděl, co má Marcus za lubem? Tomu věřit nechtěla, ale v zájmu své planety nemohla dovolit osobním pocitům, aby se stavěly do cesty faktům. On je součástí Federace, a to Velkořímané také.

"Gretno."

Hlas, který se ozval vedle ní, ji tak překvapil, že téměř vyskočila z kůže.

Otočila se. Za ní s úsměvem stál Marcus Julius Volcinius.

"Omlouvám se, pokud jsem vás polekal." Obešel ji a stoupl si před ni. "Právě jsem se vracel z vesnice a myslel si, že vás vidím, jak tu stojíte."

Marcus měl na sobě kaštanově červenou uniformu Hvězdné flotily, stejnou jako Will, když ho poprvé spatřila. Byl dobře o půl hlavy menší než ona a to jí nějak pomohlo překonat počáteční šok.

"Nepolekal," odvětila Gretna. "Naštval. Chci vědět, co děláte se zdejšími dětmi. " Trhla palcem ke škole.

"Samozřejmě," hlaďounce souhlasil Marcus. "Rád to vysvětlím - nebo přesněji, někdo jiný to vysvětlí."

"Varuji vás, nemám náladu na hry, Marku Julie."

Marcus zavrtěl hlavou. "To není hra. Musím vás odvést na místo, kde bylo učiněno rozhodnutí program realizovat - a k lidem, kteří o tom rozhodli."

Gretna si Velkořímana váhavě prohlížela. Snaží se ji chytit do pasti? Odstranit z cesty a zabít? Ne, usoudila. Úskočný je na to dost, ale příliš mnoho lidí ví, kde jsem.

"Dobrá," souhlasila nakonec. "Chci vidět toho, kdo si myslí, že má pravomoc takové rozhodnutí učinit."

Marcus se pousmál. "Znáte cestování transportérem?"

Přikývla. "Nikdy jsem ho nevyužila, ale -"

"Musíme se přenést." Marcus se dotkl odznaku na hrudi.

"Centurione, tady Marcus Julius. Připraveni k transportu."

Spustil ruku a usmál se na ni. "Uvolněte se. Ani trošku to nebolí."

Gretna stála chvíli bez hnutí a pak pocítila podivné brnění. Udělalo se jí trochu špatně, a pak...

Stáli v síni Ústřední rady v tenarském hlavním městě Zhelnogře.

Překvapeně se rozhlédla. "Co tu děláme?"

"Přišla jste nás navštívit."

Rychle se otočila za novým hlasem. Stál tam další muž v uniformě Hvězdné flotily a usmíval se na ni.

"Vzpomínáte si na kapitána Sejana?" Marcus přikývl. "A samozřejmě..."

Ze stínů vystoupila další postava.

"...také na kapitána Picarda z Enterprise."
Gretna kývla, příliš překvapená, aby promluvila. Pokud Picard věděl, co se děje, tak Will to musel vědět také. Cítila se jako hlupák.
"Dobrá," naježila se. "Řekněte mi, proč si vy tři myslíte, že máte právo zasahovat do našich vnitřních záležitostí - do vzdělávání našich dětí. A ať to vaše vysvětlení stojí za to," dodala a založila si ruce na prsou, "abych to mohla říci otci."
"Tvůj otec už to ví."
Gretna se otočila, neschopna věřit vlastním uším.
Za ní se usmíval Melkinat. "Dcero, rád tě vidím."
"Otče!" Gretna mu vběhla do náruče. "Co tu děláš?"
"Kapitán Sejanus mne požádal, abych přišel, dítě."
O krok ustoupila. "Pak víš, co tento muž dělá, co učí?"
Melkinat přikývl. "Markův program je jediný způsob, jak uchránit planetu před M'doky, dcero. Až Federace odejde..."
Gretně se točila hlava; jak to vůbec mohla být skutečnost?
"Ne," namítla slabě.
"Až Federace odejde," pokračoval Melkinat, "budeme muset být silní, abychom se ubránili."
Přes Melkinatovo rameno viděla, jak se na ni Marcus usmívá.
"Proč jsi mi o tom nic neřekl?"
"Mrzí mě to - měl jsem. Bál jsem se ale, že bys to pověděla ostatním - Ance a její skupině - a my bychom přišli o možnost vzdělávat naše lidi. A také," řekl a sklopil hlavu, "jsem se bál, že by sis mne méně vážila, protože jsem to s tebou neprobral. Vím ale, že mám pravdu."
Zavrtěla hlavou a sotva vnímala, že teď mluví Picard.
"Ten program je navržen tak, aby váš lid učinil soběstačným, Gretno. Marcus je vynikající učitel."
Melkinat vzal dceru za ruce. "Odpusť mi... prosím."
Vykroutila se mu. "Nevěřím tomu." Otočila se na Marka. "Chci odtud pryč. Hned."
"Jak si přejete," odtušil Velkoříman. Dotkl se komunikačního odznaku. "Centurione."
"Tady Centurion, pane."
"Přeneste dceru pana prezidenta zpět na původní souřadnice."
"Ano, pane."
Gretna se kousla do rtu a otočila se zpět k otci. "Potřebuji čas, abych si to promyslela."
"Slib mi, že neuděláš nic zbrklého, dítě." Znovu se na ni podíval. "Mám tě rád."
Váhavě kývla - a zmizela.
Marcus se zasmál. "Mám tě rád," zopakoval, napodobuje prezidentův hlas. "To bylo tak dojímavé."
"Děkuji," strnule odpověděl Melkinat.
"A vám," Marcus se otočil k Picardovi, "děkuji za přímluvu. 'Marcus je vynikající učitel' - nádhera."
Picard se ani nehnul. "Rád jsem vám pomohl."
"Oba jste mi mimořádně pomohli." Marcus kývl. "Konec simulace."
Postavy Melkinata a kapitána Picarda pohasly a zmizely. Obrysy síně rady se zachvěly a Marcus najednou stál v simulátoru Centurionu.
Sejanus mu položil ruku na rameno. "Dobře zahráno, bratránku. Dobře zahráno. To by mělo tu dívku až do zítřka umlčet, a to nám bude stačit víc než dost."
"Děkuji, můj pane." Marcus se otočil a poklekl před kapitánem. Sejanus měl na sobě nachový háv a pod ním tógu velkořímského střihu. "Jsem vám k službám, jako vždy."

Když se druhý den ráno Deanna zhmotnila na plošině transportéru Centurionu, podle předpokladu tam na ni čekala Julia Sicania, tamější poradkyně. Co však nepředpokládala bylo, že tam bude i kapitán Sejanus.
Deanna se spojila s Julií a požádala o prohlídku lodě. Velkořímská poradkyně byla žena kolem čtyřicítky, ve tváři však měla známky předčasného stárnutí. Na Deanninu žádost odpověděla bez obalu: "Proč? Co tu máte na práci?"
Navenek chladná, uvnitř rozběsněná takovým jednáním, Deanna se usmála a řekla: "Ráda bych porovnala sociální struktury našich lodí. Společenství, ze kterých pocházejí posádky, jsou velice odlišná a myslím, že by pro mne bylo vrcholně poučné - z pracovního hlediska, samozřejmě - kdybych viděla, jak jste vyřešili své problémy."
Julia něco zabrblala a odpověděla, že bude muset zjistit, jestli lze takovou návštěvu vůbec zařídit. Nicméně už za několik minut volala zpět a velmi zdvořile Deanně nabídla, ať se k nim přenese, kdykoliv se jí to bude hodit. Během druhého rozhovoru bylo v Juliině chování znát cosi jako zděšení.
Od chvíle, kdy se Deanna zhmotnila, se cítila, jako by plavala v mocných emocích, které naplňovaly místnost; nalezla vysvětlení, proč se Julia při těch dvou rozhovorech chovala tak rozdílně.
Zášť a odpor, který poradkyně z Centurionu cítila vůči vlastnímu kapitánovi, z ní přímo prýštily; Julia se je nijak nepokoušela potlačit. Od Sejana zachytila Deanna nejprve opovržení a pak zlost - hněval se na svou poradkyni. Okamžitě si uvědomila, že se s ní Julia vůbec nechtěla zdržovat, ale Sejanus jí nařídil něco jiného. Pak z těch dvou Velkořímanů vycítila ještě další věc: silný proud čehosi z jejich minulosti, ozvěny blízkého a vášnivého vztahu, který už skončil.
Ani jeden z Velkořímanů neznal Betazoidy; nebo možná nevěděli, že je Deanna polovičním příslušníkem tohoto druhu. Nevšimla si žádné ostražitosti vůči sobě ani podezření, že by dokázala vycítit jejich pocity. Nasadili si vhodně společenské obličeje, předpokládajíce, že ji oklamou stejně jako člověka. Julia k ní vykročila a vesele pronesla: "Má

drahá Troi! Jsme tak nadšeni, že jste na palubě!"

Deanna cítila skutečné pocity, skryté za maskou. Ironicky se usmála a odpověděla: "Poradkyně. Také jsem se na setkání s vámi těšila." Otočila se k Sejanovi. "Kapitáne. Jak ráda vás zase vidím."

Okamžitě ji uvedl do rozpaků příval jeho primitivních emocí.

Sejanus byl více než jen rád, že Troi zase vidí. "Vítejte na palubě, poradkyně. Když jste tu byla poprvé, neměli jsme příležitost si promluvit. Doufám, že to budeme moci napravit."

Deanna zdvihla obočí. "Možná až mi poradkyně Sicania ukáže loď, kapitáne."

Sejanus se podbízivě usmál. "Když jsme u toho, zjistil jsem, že mám trochu volného času, a napadlo mě, že bych vaši prohlídku mohl vést osobně. Pokud nemáte nic proti?"

"Naopak," ujistila ho Deanna. "To by bylo rozkošné."

"Výborně. Začneme ihned." Pustil Deannu první do dveří. V chodbě řekl: "Myslel jsem, že bychom začali ve strojovně."

Deanna se zasmála. "Kapitáne Sejane, antihmotových komor už jsem viděla víc, než bych si kdy přála."

"Samozřejmě," odtušil. "Zapomínám, že jste z plavidla třídy Galaxy, vedle kterého i nádhera této lodi bledne."

"Snad vaše školy," navrhla Deanna. "Velmi mě zajímá, co činí vaši společnost tak energickou a plnou života."

"V tom případě tudy." Sejanus ji vedl dlouhou chodbou a kolem turbovýtahu.

Zastavila se u dveří, za kterými slyšela naříkání.

"Co je tady?" zeptala se.

"Ošetřovna," odpověděl Sejanus.

"Smím?" Deanna prošla dveřmi, ještě než se stačil nadechnout.

Ošetřovnu na Centurionu tvořila jedna místnost, ve které se krčilo půl tuctu úzkých diagnostických lůžek. U jedné stěny stál malý stůl. Když vstoupili, byl ve službě jeden člen posádky, malý, štíhlý, snědý a kudrnatý muž, v přítomnosti svého kapitána krajně nervózní. Okamžitě vyskočil na nohy a po římsku se praštil do hrudi a natáhl ruku.

Sejanus odpověděl kývnutím. "Pohov, doktore. Poradkyně, toto je doktor Marius Tertius Secondus, zástupce velitele naší zdravotnické sekce. Marie, toto je nadporučík Deanna Troi z Enterprise."

Deanna doktora pozdravila a překvapeně se rozhlédla. "To je celá vaše ošetřovna, doktore?"

"Jistě, ano, nadporučíku. Obvykle nám stačí."

"Obvykle!" Nesnažila se skrýt šok. "Tahle loď má téměř poloviční posádku než Enterprise, a přesto máme třikrát nebo čtyřikrát větší ošetřovnu a více vybavení!"

Marius zoufale hledal odpověď; pomohl mu Sejanus. "Klademe místo toho důraz na jinou péči. Veškerý personál je schopen poskytnout první pomoc při drobných poraněních, a naši zranění se zotavují v kajutách."

Deanně se tentokrát podařilo udržet hlas v klidu. "A co choroba, která by zasáhla velké množství lidí? Například nějaký druh moru?"

Sejanus se usmál. "Na mé lodi jsou členové posádky motivováni, aby neonemocněli." Chtěl, aby to znělo uštěpačně, za slovy ale cítila, že je tématem zcela znuděn.

Deanna uvažovala, který z předpisů Hvězdné flotily se zabývá minimální velikostí a vybavením lodní ošetřovny a zda Sejanus takovou směrnici porušuje.

"A teď vám ukážu tu školu," zavelel Sejanus a uchopil ji za paži.

Když kráčeli k turbovýtahu, Sejanus ji upozornil: "Také zde najdete několik rozdílů mezi našimi plavidly. Kapitán Picard má více specialistů různých druhů mezi civilním osazenstvem - lingvisty, agronomy, sociology, historiky a tak dále - než já, a vyrozuměl jsem, že většina z nich pracuje jako učitelé na druhý úvazek. Jelikož mám na lodi takových odborníků málo, je naše učivo poněkud omezenější."

Když vyslovil jméno Picard, pocítila z něho Troi záblesk hněvu, i když po něm ve hlase či tváři nebylo ani památky. Jean-Luc bude mít radost, že jsou jeho city opětovány, pomyslela si ironicky.

Když dorazili do prostoru vyhrazeného škole, Deanna zjistila, jak velmi se výuka liší od té na Enterprise.

Viděla děti všech věkových kategorií, jak drilují latinu a angličtinu - a už od raného mládí jsou v obou jazycích dokonalí. Navštívila hodiny dějepisu, které se soustředily na historii Magna Roma se zvláštním důrazem na předrepublikovou říši. Všimla si, že dějiny Federace odbyli rychle a povrchně. Techniku - technologii všech druhů - se studenti nadřeli, ale základním vědním oborům se dostalo jen mizivé pozornosti.

Pak přešli do hodiny tělesné výchovy. Výcvik byl tvrdý a nesmlouvavý. Troi sebou trhla, když viděla, že i malé děti často utrží bolestivé pády a rány od spolužáků - a pak pokračují, jako by se nic nestalo, stoicky snášejíce bolest. V Sejanově tváři zachytila pýchu.

Od puberty výš byla tělesná výchova k nerozeznání od vojenského výcviku. A uvědomila si, že o tom se předpisy Hvězdné flotily nikde nezmiňují: pravděpodobně to byla velkořímská vláda, kdo nařídil Sejanovi, jak má obhospodařovat komunitu civilistů na lodi. Ale nakolik jsou té vládě známy podrobnosti?

Když opustili prostory školy, Sejanus poznamenal: "Teď vidíte, proč nemáme problémy s řízením jako lidé. Velkořímská tradice - disciplína. To jsou odpovědi. Pro mne je škola nejdůležitějším místem této lodě. Děti jsou přece budoucností římského národa. Jsem velmi hrdý na jejich úspěchy - téměř jako na úspěchy své posádky."

Samozřejmě, pomyslela si Deanna. A musí celá tvoje posádko podstoupit stejný výcvik jako tyhle děti?

Musela by i Jenny de Luz?

Po cestě do transportní místnosti vedli společenský hovor.

"Ohromně jsem si užil vaši společnost, poradkyně," prohlásil. "Doufám, že vás brzy opět uvidím." Políbil jí ruku.

Deanně bylo naprosto jasné, co tím Sejanus myslel. Kývla a vstoupila na plošinu transportéru. "A já doufám, že toho o vás spoustu zjistím - brzy."

Zatímco se odhmotňovala, vypadal Sejanus lehce znepokojeně.

Deanna zamířila přímo do kapitánovy pracovny, kde už na ni Picard čekal, ruce za zády, a rázoval před vysokým oknem, které panovalo celé místnosti.

"Vaše dojmy, poradkyně."

"Jak jsme věděli, kapitáne, Centurion je velice odlišná loď, řízená naprosto jinak než Enterprise. Je mnohem... militarističtější a klade se tam velký důraz na zachovávání velkořímských hodnot."

Picard opatrně volil slova. "Až... nevhodný důraz?"

Deanna si těžce povzdechla. "Ne, pane. Všechno jsem shledala v pořádku... a přesto musím říct, že teď mám pocit, že je vaše podezření ohledně Sejana opodstatněné. Není takový, jaký se zdá, pane."

Picard se opřel o skleněnou výplň a hlavou spočinul na zaťaté pěsti.

"Tak jaký je?"

Deanna si nervózně poposedla; cítila kapitánovu frustraci. "Tím si nemohu být jistá, pane - ne bez další návštěvy."

Ozval se zvonek.

Picard se otočil. "Dál."

Ve dveřích stál Dat.

"Mám informaci o Volcinii gens, kterou jste žádal, kapitáne," uvědomil ho android.

Picard klesl na židli, náhle zachvácen vlnou únavy. "Spusťte, prosím, pane Date. Poradkyně, zůstaňte," požádal Deannu. "Vás to také bude zajímat."

Android si odkašlal - čistě herecké gesto, úmyslná nápodoba lidských zvyků, usoudil Picard - a začal: "Měl jste úplnou pravdu, kapitáne, pokud šlo o slovo 'gens'. Stejně jako za starých časů se stále vztahuje k rodu, skupině rodin, jejichž hlavy si připisují původ od společného předka - v tomto případě pravděpodobně někoho jménem Volcinius, což mohla - ale nemusela - být skutečná historická postava. Paralely s rodovými strukturami starověku na dalších světech Federace jsou netušené," pokračoval a nořil se do tématu. Pak zachytil Picardův výraz. "Nicméně teď není vhodná doba ani místo, abychom je rozebírali. Volcinii gens byla za časů říše patricijská rodina, a to nikoliv bezvýznamná. Navíc své bohatství a politický vliv stále rozšiřovali. Kdyby stará říše pokračovala, možná by ve správnou dobu dokázali dostat někoho ze svých řad dokonce i na trůn."

"Pak museli být nešťastní, když říše padla," podotkla Deanna.

"Vlastně se na takovou možnost velmi dobře připravili. I když jen sotva mohli předvídat události, které pád říše a nástup současné republiky urychlily, dlouho udržovali dobré styky se všemi stranami včetně demokratických sil, které převzaly moc, když byli svrženi prokonzul Claudius Marcus a jeho loutka, poslední císař. Hned v začátku revoluce se spojili s revoluční armádou."

Jak už Picard věděl, pád říše byl přímý důsledek návštěvy dřívější Enterprise na Magna Roma - neboli planetě 892-IV. Důkaz, že existují další světy, kde vládne rozum a nikoli násilí, povzbudil demokratické revolucionáře a o pět let později vedl ke zhroucení říšské vlády. Brzy nato se nově ustavená republika Magna Roma přidala k Federaci.

"Kolik let uběhlo od revoluce na Magna Roma, Date?" ptal se Picard.

"Přibližně sedmdesát let, pane."

"A za tu dobu se Volciniům jistě nepodařilo nabýt moci a vlivu, které měli za starých časů - byť naopak podporují demokracii."

"Věřím, že nová republiková vláda sdílela váš skepticismus ohledně důvěryhodnosti Volciniů, pane. Gens byly soustavně odpírány vládní posty a voliči nepřijímali Volcinie dobře, když se snažili kandidovat. Avšak čas je mocný léčitel bolestivých vzpomínek a lid Magna Roma nevyhnutelně zapomněl, jak důležitou roli hráli Volciniové v despotické vládě říšských časů."

Picard přikývl. "Jak blízce je v současné době kapitán Sejanus s gens spojen?"

"To nevím, pane."

"Tak uvažujte."

"Jak si přejete," odvětil Dat. "Přítomnost Marka Julia Volcinia na palubě Centurionu, i když jen v roli poradce, naznačuje, že si je gens velmi dobře vědom každého kroku, který Sejanus učiní."

"A možná i řídí jeho činy?"

"Ne, pane," zavrtěl hlavou Dat. "Jsme příliš daleko od Magna Roma, aby byla taková komunikace použitelná."

Deanna přikývla. "Ale jak Sejanova reputace roste, jistě -"

"Roste i pověst rodiny." Picard vstal a začal znovu rázovat místností. "Co když má v úmyslu navrátit Volcinii gens jejich moc?"

"Museli by být všichni zvoleni Velkořímany, kapitáne," zdůraznila Deanna. "Pouhé spojení se Sejanem jim funkci nezíská."

"Možná není Sejanovým cílem politický úřad pro gens, " přemýšlel Dat, "ale pro sebe sama."

Picard se zarazil. I v demokratických národech se úspěšní vojevůdci vraceli domů z války za jásotu davů a pak uspěli ve volbách. Byla to cesta, kterou se měl kapitán Lucius Aelius Sejanus v úmyslu dát?

Znovu se otočil k oknu. Někde tam venku jsou dvě m'docké lodě - a kapitán Sejanus s Centurionem.

Co vlastně všichni plánují?

* * *

"Co vlastně chceš, abych udělal, Jenny?" ptal se Gaius a do hlasu mu pronikla trocha zlosti. "Nemám ani pravomoc, ani chuť, abych zrušil kapitánovo vyřazení bezpečnostních protokolů."

"Ale Gaie, není správné, aby lidé umírali! Je to jen cvičení!"

Gaius zavrtěl hlavou. "Není to tak prosté, Jenny. Vojáci neberou simulovaná cvičení dostatečně vážně, pokud vědí, že

nejsou skutečně ohroženi. Je jim to celkem jedno. Ale když se nacházejí v opravdové situaci -"

"Ten argument znám," skočila mu do řeči Jenny. "Už jsem ho od tebe slyšela dřív. Neskočím na to."

Gaius si povzdechl. "No, tak to už bychom se lépe shodli na tom, že se neshodneme. Když jsi tak proti, proč tentokrát nezůstaneš venku?"

Jenny si založila ruce na prsou a rozezleně ho pozorovala. "Možná zůstanu."

"Dobře." Gaius se otočil ke vchodu do simulátoru, ale udělal jen dva kroky a pak se k ní znovu obrátil. "Vlastně bys sem možná na ta cvičení neměla chodit, s ohledem na tvůj názor."

"Měla bych jen čekat tady venku, zatímco ty jdeš dovnitř a zabije tě tam nějaký počítačem generovaný barbar, jo?"

"Ještě mě nikdo nezabil!" téměř zařval Gaius. "Koukni -"

Jenny mu náhle rukou překryla ústa. "Dívají se na nás."

Gaius přestal mluvit a otočil se vlevo.

Půl tuctu velkořímských vojáků, připravených ke vstupu do simulátoru, je s velkým zaujetím sledovalo. "Na co zíráte?" vyjel na ně Gaius. "Mazejte dovnitř" - ukázal na simulátor - "a rozbijte tábor!"

Vojáci velmi hbitě uposlechli.

Gaius vzal Jenny za paži a odvedl ji kousek dál. "Také se o tebe při cvičeních bojím," přiznal polohlasem.

"Ano?" Při těch slovech Jennin hněv vyprchal.

"Samozřejmě, že ano... přesto nebudu nic měnit. Jsou to cvičení, která nás mají připravit na situace, kdy jde o život. Jediná chyba a -"

"Dobrá." Jenny potvrdila porážku. "Půjdeme tam spolu a budeme si krýt záda."

Odehrálo se totéž, co Jenny zažila už na první výcvikové simulaci Centurionu. Nepřítel byl stejný - germánští domorodci - a léčka také. Postřehla ale také rozdíly, z nichž nejdůležitějším bylo, že nezemřel žádný skutečný člověk. Byly zabity jen simulace, a žádná z těch smrtí se neodehrála dostatečně blízko Jenny, aby jí připadala opravdová. Mezi další podstatnější rozdíly patřila velikost sil protivníka a prostředí.

Tentokrát probíhala bitva o Británii, která historicky značila mezník v dlouhé válce Římanů proti Germánům. Germánské kmeny se už dávno spojily, aby vyslaly spojenou armádu po moři. Koupili si přepravu od svých severních sousedů Skandinávců a zamýšleli napadnout velké římské město Londinium, o kterém si mysleli, že nemá žádný obranný systém. Byla to bitva za zničení římské síly a slávy na západě. Ve skutečnosti to ale byla past, opatrně nastražená římskými vojenskými stratégy.

Germánská armáda přistála u břehů jižní Británie a rychle postupovala k Londiniu. Za pochodu se nezdržovala drancováním, neboť očekávala mnohem větší zisk u cíle. Avšak zdánlivě prázdná luka byla fakticky prošpikována pečlivě skrytými římskými legiemi. Když past sklapla, překvapení bylo dokonalé, a nebyla to římská síla, která byla zničena, ale germánská.

Účelem tohoto cvičení nebylo vystavit jeho účastníky boji zblízka, ale vycvičit důstojníky k polnímu velení. Gaius byl vrchním velitelem ukrytých legií a ti, kdo s ním vstoupili do simulátoru, veleli buď samotným legiím, nebo byli v jeho štábu. Gaius musel užívat rychlých běžců a mladíků na koních, aby si udržel přehled o postupujících Germánech a mohl vysílat rozkazy legiím; neměl k dispozici žádné z komunikačních technologií, které členové Hvězdné flotily považovali za samozřejmé. Proto bylo dost dobře možné, že důstojník, který podstoupí toto cvičení, může natolik ve velení selhat, že Germáni toto opakování bitvy o Británii vyhrají.

"Co by se pak stalo?" zeptala se Jenny. Byli ve velitelském stanovišti na okraji Londinia. Za nimi spočívalo ztichlé město. Před nimi se vlnily pláně zalité stříbrným měsícem, po nichž k nim pochodovali Germáni. Ti ještě nebyli pouhému oku na dohled - a zrak bylo to jediné, co v této simulaci měli - stejně jako nebyly vidět ukryté legie. Alespoň si mohli povídat normálním hlasem a ne šeptem.

"Předpokládám, že by nás uštvali a všechny pozabíjeli," odvětil Gaius.

Jenny v jeho hlase zaslechla napětí. Něžně mu položila ruku na předloktí. Svaly měl ztuhlé a lehce se chvěly. "To jen kdybys počítači včas nenařídil, aby simulaci ukončil."

Gaius se nervózně usmál. "Ten stroj by mi za prohru bitvy o Británii dal takové skóre, že nevím, jestli bych ji vůbec chtěl přežít."

"Nemůžeš prostě sledovat přesně stejnou taktiku jako dávní vojevůdci?"

Gaius zavrtěl hlavou. "Tihle Germáni nesledují stejnou taktiku jako ti původní. Jinak by to cvičeni za moc nestálo, ne?"

Jenny stáhla ruku. Byla si jistá, že ji ani necítil.

"Támhle!" vykřikl jeden z důstojníků.

Daleko od nich přicházeli Germáni, neviditelní až na záblesky světla, které odrážela jejich kopí a sekery. Jak se pohybovali, Jennin ostrý zrak jich zachytil víc; byli rozprostřeni v dlouhé linii a prach, který zvedali, byl zřetelný dlouho předtím, než se objevili vojáci samotní.

Germáni byli dost chytří, aby poslali průzkumníky na sever k ústí řeky Tamesis, která Londinium rozdělovala na dvě části, a pak k městu; Římané to ale předpokládali a průzkumníci nic nenalezli. Teď průzkumná skupina mířila k základnímu seskupení a hlavní bitevní oddíl pochodoval k městu.

Skrytý za vnějšími hradbami Londinia Gaius rychle přelétl pohledem blížící se Germány. Věděl, že pohnout se příliš brzy by znamenalo pohromu; čekat příliš dlouho by mělo méně nebezpečné následky. Tato pravda se příčila každému axiomu římského vojenského myšlení, který ho učili, přesto ale seděla přesně.

Když se Germáni přiblížili natolik, že bylo možné rozeznat jednotlivé postavy, Jenny de Luz zalapala po dechu. Byly jich tisíce - určitě to bylo poprvé a naposledy, kdy barbaři odsunuli kmenové neshody na tak dlouho, aby vytvořili tak obrovskou armádu -, všichni vysocí, hrdí válečníci se světlými nebo ryšavými vlasy a vousy. Každý ve svalnaté ruce s

jistotou třímal kopí, meč anebo sekeru.

Pak Jenny spatřila, že se pohybují v nepravidelném, neorganizovaném davu bez struktury či pořádku; každý válečník se pohyboval rychleji, než bylo zapotřebí, každý chtěl být ve městě první. Sem tam se objevily postavy na koni - předpokládala, že to jsou kmenoví náčelníci - nijak se ale nesnažily formace uspořádat. Místo toho se cpaly kolem mužů kdykoliv mohly, a jak se Germáni blížili, ocitali se náčelníci v první linii.

Jenny také viděla, že Germáni táhnou slepě a vůbec nedbají na okolní terén. Linie se zkracovala, tísněna z jedné strany řekou a z druhé dlouhým, nízkým kopcem. Byla to past, kterou by měl být schopen zachytit kdokoliv, jenž by měl i jen nejzákladnější výcvik v technikách vedení pozemní války.

Gaius se z téměř posmrtné ztuhlosti proměnil v závan ohromující rychlosti. V levé ruce držel jezdecký bičík, kterým dvakráte šlehl; to byl signál pro tři mladé štíhlé muže téměř bez zbroje usazené na nejrychlejších koních, aby vyrazili k jemu podřízeným velitelům. Ihned byli pryč, tisknouce se ke koňským krkům, aby se udrželi v sedle, a řítili se k cíli.

"Marie!" vyhrkl na jednoho poblíž stojícího důstojníka. "Řekni svým mužům, ať se zformují na břehu řeky. Rychle!"

Muž odběhl splnit příkaz.

Germánští náčelníci na velkých, chlupatých koních, mávající meči a s divokým válečným pokřikem, byli už téměř u nich. Antonius Appius, mlčenlivý důstojník, jenž se vyznačoval tichou hadí vražedností, krátce pohnul rukou. Na pokyn vystoupilo deset mužů. Každý vrhl těžký oštěp. Všechny zasáhly cíl a ne dál než deset metrů od nich deset mužů vykřiklo a zemřelo. Mistři v oštěpů zdvihli ze země dalších deset zbraní a čekali.

Zbývající náčelníci se drželi na koních a uvědomovali si, že se něco zoufale pokazilo. Pak zazněl strašný řev, protože Římané sestupovali z druhé strany kopce, aby Germány zahnali do řeky.

Germáni byli lítí bojovníci - důkazem bylo skučení a třesk kovu na kov, který byl i na značnou vzdálenost téměř ohlušující. Ale na bitevním poli Římané nikdy nenalezli protivníka. Tři neochvějné linie římské pěchoty soustavně postupovaly; když se Germáni dostali k řece, jejich výhody - velikost a váha - pominuly. Jak klouzali do bahna a bořili se do něj, byli bez milosti masakrováni.

Těch pár, kterým se podařilo vrátit se cestou, kterou přišli ve snaze uniknout na východ, narazilo na několik set římských jezdců, kteří je probodali dlouhými kopími nebo je zkrátka udupali. Jenny viděla, že pod místem bitvy voda v řece rudne.

Větším problémem bylo nezanedbatelné množství Germánů, kteří se oddělili od římské linie na západě a zamířili k Londiniu. Jenny si uvědomila, že by mohli být největší hrozbou pro město a zcela určitě největším nebezpečím pro ni a ostatní.

Přeživší náčelníci, kteří se stáhli před krutými kopiníky Antonia Appia, byli povzbuzeni svými muži, kteří se najednou za nimi objevili, a vyrazili do útoku. V odpověď kohorta Marka Claudia, tři stovky těžkooděnců podporovaných na křídlech oštěpaři a jízdními kopiníky, provedla dokonalý obrat od řeky.

Vrhači oštěpů kráčeli po břehu a řítili se do neprostupné masy blížících se Germánů, zatímco jezdci se rozmístili po boku davu a hnali ho k pěchotě.

Germáni pěchotu s řevem obklíčili. První linie zakolísala a ustoupila, druhá se ale rychle pohnula a zacelila trhliny. Třetí se smrtonosným účinkem vrhala těžké oštěpy. Za několik minut byli všichni Germáni mrtví nebo odříznutí. Utíkali zpět na východ, aby se tam setkali s hlavním seskupením římských sil, které je rychle pobilo.

Tři jízdní poslové docválali ke Gaiu Aldovi; zpomalili, sesedli a pozdravili ho.

"Všichni velitelé jsou v pořádku," ohlásil jeden.

"Dobře," odvětil Gaius. "Ukončit simulaci."

Simulace ihned zmizela. Londinium, širé pláně, ohromné množství legionářů i germánští náčelníci, všechno bylo pryč. Zůstala jen Jenny de Luz a malá skupinka Velkořímanů, roztroušená po holém simulátoru.

Jenninu tvář pomalu opustily vrásky obav a napětí. Hluboce se nadechla a vydechla. Tak, pomyslela si. Říše je opět v bezpečí.

Zachytila Gaiův pohled a usmála se.

A já také.

Kapitola osm

Picarda probudilo zapípání komunikátoru. Místnost naplnil Datův hlas. "Jedna z m'dockých lodí opouští orbitu, pane. Žádal jste, abychom vás zavolali, pokud některá -"

"Už jdu," vyhrkl Picard a sklouzl z postele.

Když dorazil na můstek, u kormidla byl Wesley Crusher a v kapitánském křesle seděl Dat. Když Picard zamířil po rampě ke křeslu, Dat rychle přesel k operační konzoli a přebíral ji od člena posádky, který ji obsluhoval doposud.

"Stav?" chtěl vědět Picard, zatímco si sedal.

"Jedna z m'dockých lodí odletěla, pane," informoval ho Wesley. "Vypadá to, že míří domů."

"A ta druhá loď, praporčíku?" vybídl ho Picard. Sledoval rozmazaný obraz jediné m'docké lodě na hlavní obrazovce.

"Stále na oběžné dráze, pane."

"Centurion?"

"Mimo přímý dohled, pane. Znovu ji uvidíme asi za půl hodiny."

Příštích několik hodin M'dokové sklápěli v nepravidelných intervalech štíty, aby otestovali záměry a odhodlání posádky Enterprise. Picard vždy zdvihl štíty a přiblížil se. Jeho sdělení bylo zřejmé: žádné raketoplány, žádné transportéry. M'dokové štíty stejně rychle zase zdvihli a Picard nařídil Enterprise, aby se vrátila na místo a sklopila štíty na minimum.

M'dokové se mohli obrátit proti Enterprise a napadnout ji. S ohledem na povahu m'docké společnosti byl Picard překvapen, že to neudělali. Takový útok by však byl sebevraždou a možná ani M'dokové nebyli odhodláni zahodit životy pronic zanic.

V průběhu těch nudných, potenciálně smrtelně nebezpečných hodin Picard seděl v kapitánském křesle, loket opřený o koleno, bradu o pěst a oči upřené na hlavní obrazovku, na které se vznášela m'docká loď. Co mají M'dokové za lubem? Co dělají? A kde je Sejanus? Když se Centurion neobjevil v očekávanou dobu, zavdalo to Picardovi důvod k obavám.

Kapitán se napřímil ze své hloubavé pozice, vstal a protáhl se. V tichu, které se prolínalo můstkem, bylo dobře slyšet, jak mu praská v kříži. "Zkusíme to znovu," prohlásil. "Pane Worfe, volací frekvence -"

"Kapitáne!" přerušil ho Wesley. "Centurion!"

"Kde jsou, pane Crushere? Přesnou pozici a trajektorii."

"V krajním dosahu senzorů; přilétají z vysoce eliptické přechodové oběžné dráhy, která protíná naši a m'dockou."

"K čertu s ním!" ulevil si Picard. "M'dokové to budou brát jako útok. Worfe, otevřít volací frekvence. Centurione, tady je Picard. Kapitáne Sejane, přestaňte se přibližovat, rozumíte? Nepřibližujte se!"

Worf mu skočil do řeči. "M'dokové zdvihli štíty na plný výkon!"

Picard zavrtěl hlavou. Zatracený Sejanus! "Našim také plný výkon, pane Worfe."

"Centurion má zdvižené štíty, pane," oznámil Dat.

"M'dokové střílejí, pane! Na Centurion!"

"Zadržte palbu, pane Worfe," vysypal ze sebe Picard.

Promluvil Wesley. "Centurion na křížící se trajektorii. Útočný režim!"

A pak už nemohla posádka Enterprise dělat nic víc než sledovat, jak se Centurion plnou rychlostí blíží k m'docké lodi.

Velkořímská loď vystřelila z fázerů nastavených na plný výkon. M'docká loď celý nápor zachytila; obranné štíty zářily energií jako jasná duha. Centurion ji zasáhl fotonovými torpédy a m'docké štíty začaly nebezpečně světélkovat.

"Už to dlouho nevydrží," zamumlal Wesley - mumlání slyšel celý můstek.

"Proč se nebrání?"

Picard věděl proč: Enterprise. Cítil nerozhodnost m'dockého kapitána. Vystřelí-li na Centurion, přidá se k bitvě i druhá loď Hvězdné flotily? Pak by byla jeho loď ztracena zcela určitě. Jediným smysluplným tahem byl ústup.

A to také udělal.

M'docké štíty na okamžik zmizely a loď zamířila pryč od obou plavidel Hvězdné flotily, rychle nabírajíc rychlost.

Centurion letěl za ní.

"Máme opustit orbitu a sledovat je, pane? Kdyby kapitán Sejanus potřeboval pomoc?" ptal se Wesley.

"Ne," odhodlaně odvětil Picard. "Rozhodně ne. Naším úkolem a odpovědností je chránit Tenaru. Jen obě lodě udržte na hlavní obrazovce." Pokud se Sejanus dostane do potíží, nebudu mít jinou volbu než mu jít na pomoc.

Hlavní obrazovka ukazovala probíhající bitvu. Centurion byl přímo za m'dockou lodí a ve formě fázerových výbojů a fotonových torpéd k ní vysílal ohromné objemy energie.

"M'dokové se pohybují asi jen desetinou warpu, pane," promluvil Worf. "Ta první dávka z Centurionu je musela ochromit."

V tom, co Worf řekl, se skrývalo něco nevysloveného: uznání Sejanovy taktiky. Picard věřil, že Klingon se snaží vyjádřit, že pokud už člověk musí bojovat, má se to udělat takto. Doufal, že Worf vidí, jak zbytečný ten Sejanův boj je - že bitvu přivodil přílet Centurionu, nečekaně se objevivšího z hlubokého vesmíru.

"Konečně se otáčejí a bojují," prohlásil s neskrývaným uspokojením Worf. "Jediná volba, která jim v tomto okamžiku zbývá."

"Kanál na Centurion, pane Worfe," přikázal Picard.

"Kanál otevřen, pane."

"Kapitáne Sejane," začal Picard, "naléhavě vás žádám, abyste ihned ukončil tento střet, než dojde ke ztrátám na životech."

Obrazovku vyplnila Sejanova tvář. "Ne -"

Salva z m'docké lodi naznačovala, že se k boji opravdu připojili - a nevyrovnaná bitva náhle už tak nevyrovnaně nevypadala.

M'docký protiútok byl strašlivý a nespoutaný.

Množství energie, které převedli ze štítů do fázerů, bylo téměř stoprocentní - a Velkořímané se ocitli pod takovou palbou, že vůbec nebyli schopni tohoto snížení energie využít.

"Centurion je jen mírně poškozen," oznámil Worf. "Tímto tempem budou jejich štíty brzy vyřazeny."

Svým způsobem Picard věděl, že k tomu dojde - že bude Sejanem vtažen do bitvy, přinucen zabíjet a ohrozit vlastní loď. "Dobrá! Poletíme jim na pomoc. Pane Crushere, nastavte kurz a vpřed. Pane Worfe, všechnu energii do štítů. A jakmile to dosah dovolí, plnou energii fázerům."

Ale zatímco byla Enterprise na cestě, Centurion najednou zrychlil a hnal se přímo k m'docké lodi, neústupně vstříc její soustavné fázerové palbě.

Stále pomalí a nepochybně překvapení M'dokové se nebyli schopni vyhnout. Obě lodě do sebe narazily nesmírně vysokou rychlostí.

Přesněji řečeno do sebe narazily jejich štíty. Obě štítové soustavy zaplály a vyzářily pohybovou energii, kterou právě absorbovaly. Lodě se od sebe odrazily jako gumové míčky.

Střet ale byl pouze letmý a pod Sejanovou kontrolou. A tak zatímco Centurion chvíli opile vrávoral a pak se znovu ustálil, štíty slabé, ale neporušená, m'docká loď divoce odrotovala prostorem a v jedné části měla štíty příliš slabé, než aby jí zaručovaly bezpečnost. Jakmile se tato část dostala do přivrácené pozice, zpod talířové sekce Centurionu vyšlehla fotonová torpéda a zamířila právě do toho místa.

M'docká loď bez hlesu vybuchla. Úžasná konstrukce kovu, energie a designu, vědy a technologie, hardwaru a softwaru se v nepatrném zlomku vteřiny změnila v kypící, stále se zvětšující oblak, který hrál všemi barvami, v šílenou orgii energií, jež stravovaly samy sebe.

Děsuplný obraz zmizel a vesmír byl opět prázdný.

"Kapitán Sejanus vás volá."

"Na obrazovku."

Sejanova tvář byla ztělesněním zmatenosti. "Picarde, proč jste nás nepřišli bránit?"

Picard byl na okamžik příliš ohromen, než aby odpověděl. Pak sebral odvahu. "Úmyslné jste si ten střet vynutil, kapitáne. Nezamhouřím oko nad zbytečným masakrem protivníka!"

"Zbytečným masakrem!" Sejanus vypadal překvapeně. "Mluvíme o zvířatech, která vyvraždila celou vesnici - ale možná jste na ten příběh zapomněl, kapitáne!"

"Možná jste zase vy zapomněl, co tu vlastně děláme," kontroval Picard. "Byl to přílet vaší lodi a způsob, který jste si ke svému entrée zvolil, co M'doky přimělo bojovat. Vynutil jste si to."

"Pokud si vzpomínáte," ledově odvětil Sejanus, "vystřelili na nás první."

"Slovíčkaření, kapitáne," smetl to Picard. "A co vaše loď a posádka? K tomu střetu nikdy nemělo dojít! M'dokové prchali!" Zvyšoval hlas a najednou si uvědomil, že je blízko ztrátě sebeovládání a začíná se zbavovat napětí křikem.

"Přiletěli, aby na tuto planetu zaútočili," rozhodně prohlásil Sejanus.

Picard zavrtěl hlavou. "Nechtěl jsem vás dostat do této pozice, nedáváte mi ale jinou možnost. Kromě rozkazů, které admirál Delapore poslal nám oběma, připojil kódované rozkazy určené pouze mně, a ty mi dávají pravomoc převzít vrchní velení obou našich lodí a celé tenarské operace. Nechtěl jsem se toho rozkazu dovolávat, vaše chování mne však k tomu nevyhnutelně vede a já to tedy dělám."

"Cože? To je nesmysl!" vztekal se Sejanus. "Proč bych tomu měl věřit?"

Picard se opět napřímil a ztišil hlas na obvyklou úroveň. "Neprodleně vám nechám na loď odeslat kopii svých rozkazů, a samozřejmě se také můžete spojit s Velením Hvězdné flotily, aby to potvrdilo, chcete-li."

"To udělám," prohlásil Sejanus. "Buďte si jist, že to určitě udělám."

Sejanův obraz zmizel.

"Hlupák," tiše zamumlal Picard a znovu se posadil. On se úmyslně snaží začít válku?

"Zaznamenávám zajímavou anomálii na povrchu planety, pane," přerušil Picardovy myšlenky Dat.

"Jakou anomálii?"

"Zachytili jsme ji při posledním průletu, pane. Nepřirozená koncentrace metalických prvků. Teď se nad tu oblast dostáváme znovu."

"Na hlavní obrazovku, prosím."

Zpočátku to vypadalo jen jako protáhlá mýtina v tenarském lese, na jejímž konci se cosi třpytilo. "Zvětšení," zavolal Picard.

Obraz se nafoukl a Picard viděl, že paseka není přirozeného původu - že stromy byly vyvráceny a hrubě odhozeny silou, a země že je rozbrázděná - a ve skutečnosti se netřpytí jeden předmět, ale mnoho předmětů, trosek lodi.

"M'dokové," řekl. "Ale jak se kolem nás dostali?" Otevřel kanál do strojovny. "Pane LaForgi, co se stalo se sítí družic?"

Geordiho hlas zazněl jasně a silně. "Nic, pane. Pracuje dobře."

"Neobratné přistání," prohlásil Worf a pokynul hlavou k obrazovce. "Možná je to zabilo."

Picard zavrtěl hlavou. "Pane Worfe, vy snad nevíte, že kočky mají devět životů?"

"Pane?"

"Ale nic. Nebudeme nic předjímat. Pane Date, prozkoumejte trosky, prosím."

"Ano, pane." Pro krátké odmlce android hlásil: "V troskách nejsou žádné organické stopy, pane."

Picard zabručel. "Pak jsou někde v lese."

Nic dalšího říkat nemusel. Les se rozprostíral tisíce kilometrů čtverečních pod nimi, shora neproniknutelný dokonce i jejich vyspělým přístrojům. M'dokové se mohou skrývat kdekoliv a Enterprise je nemá možnost nalézt. Všichni poblíž místa té nehody jsou v krajním nebezpečí.

Picard vstal. "Pane Worfe, najděte mi na povrchu komandéra Rikera, prosím. A také se spojte s Centurionem a upozorněte jeho posádku, aby byla před M'doky ve střehu. Budu v pracovně."

"Ano, kapitáne."

"A vy, pane Date..."

"Ano, pane." Android se otočil na Picarda.

"Zjistěte, jak se kolem nás dostali a zajistěte, že se to nebude opakovat!"

Zabralo téměř půl hodiny, než Worf objevil prvního důstojníka Enterprise. Ale nakonec Picard na malé obrazovce na stole v pracovně hovořil s obrazem komandéra Rikera.

Picard mu pověděl o příletu m'dockých lodí a jak jednu z nich Centurion zničil. "Právě jsme na Tenaře objevili stopy nouzového přistání další m'docké lodě. Uvnitř trosek nezaznamenáváme žádné známky těl, musíme tedy předpokládat,

že M'dokové havárii přežili a nyní se volně pohybují po povrchu - pravděpodobně někde v lesích za Zhelnogrou, které je kryjí před našimi senzory. Právě vám posílám souřadnice místa nehody."

Rikerův výraz ztuhl. "To jsou velmi špatné zprávy, kapitáne. Přišla odpověď od M'docké říše na naši nabídku pomoci v boji s morem?"

"Obávám se, že dosud ne." Zavrtěl hlavou. "Jedničko, už možná vypukla válka."

"Upřímně doufám, že ne - obzvláště pokud Tenara skončí jako bitevní pole." Riker se odmlčel. "Jak se ta loď proplížila sítí družic?"

"Nadporučík Dat si myslí, že ty dvě lodě, které jsme viděli, sem byly vyslány, aby zaznamenaly tolik hodin senzorového vysílání družic, kolik jen bude možné, aby je mohli později analyzovat a napodobit. Havarovaná loď ty znalosti použila, aby družice podvedla."

"Mohli zinscenovat bitvu, aby té druhé lodi umožnili průlet?"

"Rozhodně ne," pevně namítl Picard. "Incident úmyslně vyprovokoval kapitán Sejanus."

Riker zavrtěl hlavou. "Stále mám potíže uvěřit, že muž jako Sejanus udělal něco takového, pane."

"Mám pocit, že nikdo z nás ho nezná tak dobře, jak jsme si mysleli, Jedničko." Picard změnil téma. "Jak vám jde průzkum?"

"Dobře, pane. Zítra pošlu předběžné zprávy, zdá se ale, že vše, co od nás budou Tenařané vyžadovat, jsou základní zásoby a možná pár těžkých strojů potřebných k výstavbě." Krátce zaváhal. "Máme potíže s vládou, pane? S Melkinatem?"

Picard zavrtěl hlavou. "Obávám se, že vám nerozumím."

"No..." Riker vypadal, že se necítí dvakrát příjemně. "Zdá se, že se jeho dcera včera obrátila proti nám - mně. Velmi podivné."

"Věřím, že příčinou není nic, co jste udělal vy."

"Ne, pane," důrazně přisvědčil Riker. "Měla s námi dokončit průzkum a pak se vrátit do Zhelnogry, teď ale odešla sama. Nejsem to schopen vysvětlit."

"No, znovu mi zavolejte, až se s ní setkáte ve Zhelnogře. Možná tou dobou bude alespoň jeden z nás znát důvod, proč změnila přístup." Vyměnil si s prvním důstojníkem prchavý úsměv. "Picard konec."

Malá obrazovka zčernala.

"Pane Worfe?"

"Ano, pane."

"Co se týče těch hodin výcviku sebeobrany, které jste chtěl vést na povrchu planety..."

"Ano, pane?"

"Myslím, že je na čase začít je připravovat."

* * *

M'docký velitel se líně protáhl, spokojeně zapředl a stočil se do klubíčka. Dobře se najedl (poprvé za jak dlouho?), bylo mu teplo a několik dalších hodin měl v úmyslu prospat. Už se mu to skoro dařilo, když ho vyrušil syčivý hlas, který znal až příliš dobře.

"Veliteli! Tma! Teď je dokonalý čas."

Zdálo se, že je četař odhodlán znovu zabořit zuby do odpolední hádky, šťourat se v ní, muchlat ji, přetřásat ji - krátce řečeno připravit jí svého velitele o rozum.

Otevřel jedno oko a vycenil zuby. "Četaři! Rozkazy! Teď je dokonalý čas k trestu za porušení subordinace!"

"Pokud se ale nedáme do pohybu teď a Federace nás najde, kdo pak ponese zodpovědnost?"

Velitel v ostatních cítil vzrůstající pocit, že má četař pravdu. Zdálo se, že základ bitevní taktiky jim uniká; mor z nich dělal zvířata. Bylo na čase se znovu prosadit.

Napůl se zvedl, otřepal se, shodil ospalost a napřímil se úplně. Velitel byl nejvyšší a nejmohutnější z celé skupiny - což byl jeden z hlavních důvodů, proč dosáhl vyšší hodnosti než ostatní. Teď na ně shlížel a vrčel; na ramenou a hlavě mu vstávala srst a díky tomu vypadal ještě větší. Ostatní M'dokové nejistě ustoupili a vyhýbali se jeho pohledu.

Ušklíbl se a kopl do hromady kostí před sebou. Kosti se rozlétly a sesypaly se na četaře. Když se na nějakého m'dockého válečníka snesly kosti oběti, byla to jedna z nejhorších urážek, jakou mohl utrpět. Tento M'dok ji ale snesl, a to v tichosti. Musel.

Slunce zapadlo před dvěma hodinami. Za horizontem se stříbřil měsíc. Dokonce i pro lidi, kteří žili ve venkovském prostředí - jako Tenařané - byla krajina osvětlena jen velice slabě. M'dokům ale stávající šerosvit k zabíjení stačil víc než dost. Ještě za dne se tato skupinka snesla na drobnou vísku, obydlenou pouze dvěma rodinami, a všechny tam pobila. Teď si chtěl velitel pospat, než se potrava náležitě stráví, četař ale chtěl jít dál k mnohem většímu městu před nimi.

Velitel věděl, že si předtím musí očistit mysli a těla. "Dost!" zavřískl. "Byl jsem to já, kdo vymyslel metodu, jak podvést satelity, a tak jsem znovu umožnil přistání na tomto světě, navzdory blokádě Federace. Já rozhodnu kdy se pohneme - a kam."

Četař, oči odvrácené, si pro sebe něco zamumlal, zdvihl lidskou nohu, na které ještě zbylo trochu masa, a zmizel za stromem.

Velitel se spokojeně položil, znovu se stočil do klubíčka a začal upadat do spánku. Hlavou mu prolétla zbloudilá myšlenka, jestli by nebylo moudré nechat četaře do rána svázaného. Byl ale příliš ospalý a přejedený, aby se tím obtěžoval.

To byla první vážná chyba, které se velitel kdy dopustil. A také poslední.

Kapitola devět

"Napadněte mě," přikázal Worf.

Ingerment, mladý Tenařan, který stál před ním, se zachichotal. Ostatní Tenařané, usazení v kruhu kolem, se rozesmáli také. Ingerment se zadíval do země.

"Řekl jsem: napadněte mě!" Tentokrát byl hluboký, hřmotný hlas o něco hlasitější.

Ingerment se znova zahihňal, spíše ale nervozitou než pobavením. Začínali vypadat nejistě - a někteří dokonce vyděšeně. Přesto se nic nedělo.

"Napadni mě! " zařval Worf. Tenařan zesinal a hrůzou vyvalil oči. Zdvihl pravici, zaváhal, a lehce praštil Worfa do hrudi.

Worf zdvihl tvář ke stropu tělocvičny a zavyl starobylý pokřik klingonského válečníka. Tenařané se od něho odsunuli a značně tak zvětšili kruh, ve kterém dosud seděli.

No, to nefungovalo. Ale co dál? Tak vlídným tónem, jakého byl schopen, se jich všech Worf zeptal: "Proč nikoho z vás nedokáži přimět, aby mne doopravdy napadl?"

Z kruhu se naštvaně ozvala jedna žena: "My tak věci neděláme."

Ostatní souhlasně kývali.

"Řekl jste, že nás naučíte, jak se ubránit M'dokům, pokud nás znovu napadnou na povrchu, teď ale chcete, abychom útočili sami!" obvinila ho.

Worf cítil jejich frustraci a hněv. Hněv, pomyslel si. Už víme, že ho jsou schopni, stejně jako kdokoliv jiný. Jenny de Luz to zjistila. Proč se tedy nedokáži naučit sebeovládání a v případě potřeby ten hněv neusměrní?

"Není pravda, že chci, abyste sami útočili, jak tvrdíte vy. Zamýšlel jsem začít ukázkou obrany - mé obrany proti vašemu útoku. Tak jsem se sebeobraně naučil já a tak se ji pokusím naučit i vás. Až uvidíte, jak snadno se vám ubráním, povzbudí vás to. Budete se chtít naučit techniky, které znám."

Žena promluvila znovu, tentokrát zamyšleně. "Je pravda, že student, který obdivuje učitelovy znalosti, je motivován tyto znalosti také získat," zdůraznila ostatním. "Možná bychom to měli zkusit."

"Výborně," hlasitě řekl Worf. "Tak dobrá. Vy." Tentokrát ukázal na mladou ženu a Ingermenta nechal být, protože poznal, že se mu mladík vyhýbá pohledem. "Jak se jmenujete?" zeptal se jí.

"Nadeleen."

"Nadeleen, máte mladší sourozence?"

"Tři."

"Dobře. Připadám vám děsivý, Nadeleen?"

"Ne, ani ne."

"Opravdu ne?" překvapeně se dotázal Worf.

Nadechl se, hruď se mu nadmula, rozpřáhl ruce, prsty zkřivil jako paráty, a vycenil zuby.

"Teď?" zahulákal.

Nadeleen ustoupila a kruh sedících Tenařanů se opět zvětšil.

"Ano!"

"Jsem M'dok!" zaječel Worf. "Útočím na vaši rodinu. Chci zavraždit a sníst vašeho malého bratří -"

Dál se nedostal. Nadeleen se ho nejprve pokusila udeřit do oka. Worf byl tak překvapen, že s reakcí téměř čekal příliš dlouho. V posledním okamžiku jí srazil ruku. Stále v pohybu se otočil na jedné noze, druhou zahákl za Nadeleeninu, rukou ji chytil za blůzu a podkopl jí nohy. Díky tomu, že ji držel za šaty, mohl ji jemně položit na podlahu tělocvičny. Přesto když se drápala na nohy, byla bledá a třásla se. Worf se usmál tak neškodně, jak dokázal. "Děkuji."

Ingerment se útočně zeptal: "A co to mělo znamenat? Vy jste byl M'dok, ona vás napadla a vy jste ji srazil k zemi. Pak byste ji zabil a snědl!"

"Vy jste snad neposlouchal, Ingermente," ohradil se Worf. "Jde mi o to, že vás naučím, co jsem udělal. Když potom budu Tenařan a Nadeleen M'dok, pořád zvítězím. M'dok bude bezmocně ležet na zemi." Tenařané na sebe pohlédli s překvapeným souhlasem. Worf kul železo, dokud bylo žhavé. "Tak proč se teď všichni nepostavíte, rozdělení na páry, a já vás naučím dělat to, co jsem právě provedl Nadeleen. Existuje mnoho dalších postupů, které je zapotřebí se naučit, začneme ale s tímto."

Zbytek odpoledne uběhl v klidu. Po troše počátečního váhání a nemotornosti začali Tenařané brát cvičení jako hru a účastnili se jí se vzrůstajícím nadšením. Chvílemi to sice s dováděním přeháněli, ale Worfovi, kterému to zpočátku nebylo po chuti, se je nakonec podařilo usměrnit.

Když den skončil, byl utahaný jako štěně. Pokud nějak vypadali jeho tenarští studenti, tak povzbuzeně. Smáli se, šťastně si povídali a rozjařeně se s ním rozloučili. Worfovi se podařilo uchovat si přátelský úsměv a vhodně odpovídat, ale za tou maskou se třásl únavou. Nechápal to. Dnešní fyzická práce byla zanedbatelná v porovnání s tím, na co byl zvyklý při svých pravidelných návštěvách simulátoru, při bojových simulacích, kterými se udržoval ve fyzické kondici a bojové připravenosti.

Nadeleen odcházela poslední. Počkala, až budou všichni ostatní pryč a došla k Worfovi. "Ještě mám jednu velkou otázku," prohlásila.

Worf si povzdechl. Přirozeně. Morální filozofie. Pasivita jako styl života.

"A ta zní?"

"Vaše demonstrace na začátku hodiny, když jste mě hodil na zem. Řekl jste, že to ukazuje, jak byste se mohl ubránit

M'dokům. Avšak víte, že kdybych byla M'dokem a ne člověkem, tak i když byste mnou mrštil opravdu tvrdě, vmžiku bych byla zase na nohou a útočila na vás znovu. Jsou mnohem silnější než my, velice houževnatí, velice agresivní. Šílí krvežíznivostí."

Worf se ji v duchu omluvil. "Chtěl jsem tuto záležitost probrat zítra odpoledne. Děkuji, že jste se mne na to zeptala v soukromí a ne před třídou, vlastně bych ale chtěl, abyste se na totéž zeptala zítra přede všemi."

Nadeleen vypadala překvapeně, pak ale souhlasila a odešla k východu. Když k němu dorazila, zastavila se a nechala do tělocvičny vstoupit další dvě osoby: Jenny de Luz a Gaia Alda.

Worf je přivítal spokojeným úsměvem. "Už jsem se chtěl nechat přenést. Stihli jste mě jen tak tak."

Gaius řekl: "Mysleli jsme, že byste se s námi možná chtěl jít podívat na tenarskou hru, poručíku. Jenny a já jsme právě zaslechli, že je ve městě dnes večer jedna na programu."

"Celé odpoledne jsem se díval na hrající si Tenařany," zaduněl Worf.

Jenny se zasmála znechucení v jeho hlase. "Věřte tomu nebo ne, pane, tato hra vypráví o nějaké velké bitvě v jejich dávné minulosti. Nebo jsem to tak alespoň slyšela."

Worf zavrčel. "Velmi překvapivé. Přijdu." Po chvilce dodal: "Jelikož máme oba volno a nejsme na palubě lodi, rád bych, kdybyste mi říkala Worfe."

Jenny byla nadšena. Hrůzu nahánějící klingonský válečník jí náhle připadal téměř lidský. Avšak nepovažovala za moudré se mu o tom zmiňovat.

* * *

"Divadlo bylo velmi podobné divadlům na jakémkoliv rozvinutém světě, pomyslel si Worf. Řady sedadel pro diváky obrácené čelem k jevišti s orchestřištěm. Worf předpokládal, že nad ním sídlí osvětlovací technika, táhla ke zdvihání a spouštění kulis a vybavení ke speciálním efektům, byť nic z toho nebylo vidět.

Po jevišti se potloukali kulisáci a dokončovali scénu pro první dějství. Tenarská divadelní tradice zjevně nezahrnovala použití opony, která by toto dění skryla před očima publika.

Jak se sedadla plnila nedočkavými Tenařany, kteří se spolu vesele bavili a mávali na přátele mezi publikem a kulisáky, Worf se otočil k Jenny, která mu seděla po pravici. "Forma vyplývá z funkce. Mohli bychom být na Zemi a vypadalo by to téměř identicky."

"Nebo na Meramaru," přikývla Jenny.

Gaius Aldus dodal: "Nebo na mém světě. Kromě - Graecia, kde naše divadlo vzniklo. Graeci si úmyslně uchovali starověký ráz a dokonce provádějí mnohá představení v renovovaných divadlech dávných dob. Před několika lety byla v Athenae obnovena pradávná každoroční soutěž. Všechny hry se hrají ve starém jazyce s příslušnou výpravou a kostýmy. Dokonce i náměty se vztahují k jejich starověké mytologii." Zasmál se. "Je to, jako by Řím Graecia nikdy nedobyl. A myslím si," dodal, "že přesně o to jde."

"To mi připadá trochu trapné," poznamenala Jenny.

Gaius se k ní otočil. Tvář měl náhle rozzářenou okouzlením, jaké tam Jenny dosud nespatřila. "Ach ne! Někdy se mnou musíš jet do Athenae a vidět to na vlastní oči. Je to velkolepé! Žádný skutečný Říman by si neměl nechat ujít. Víš, jsou našimi skutečnými praotci, ne jako ty primitivní kmeny Latinů - myslím tím, že jsou našimi kulturními předky. Válčíme svými způsoby a tak jsme získali kontrolu nad světem. Ale to nejlepší v nás jsme dostali od Graeků."

Worf ze svého samostudia věděl, že Gaius vyjadřuje názor, kterého se drželi starověcí Římané. Nebo se o jeho pravdivosti snažili sami sebe přesvědčit, opravil se. Umožňovalo jim to považovat se za něco jiného než za pouhé barbarské dobyvatele, jak je ve skutečnosti Řekové viděli.

Přesto ho říše válečníků a dobyvatelů, jež taky velebila civilizaci, kterou vyvrátili z kořenů, uchvacovala. Zatímco spolu Jenny a Gaius hovořili, Worf přemýšlel. Klingoni dávných dnů by nikdy nedokázali být tak velkorysí k těm, které dobyli. A ani většina ostatních lidských kultur.

Orchestřiště zůstávalo prázdné a nehrála žádná hudba - alespoň ne k této hře. Kulisáci jednoduše dokončili úpravu jeviště a zatímco oni odcházeli, přicházeli herci. Worf se podíval na Jenny a spatřil, jak uchvácené zírá, celá připravena vychutnat si představení. Gaius vše pozoroval s analytickým zakaboněním znalce.

Děj začal. Na scénu přicházeli další herci a jeviště bylo plné vesničanů znepokojeně hovořících o příjezdu skupiny jménem Utržení ze řetězu. Vyprávěli si příběhy o zločinech a zvěrstvech, které Utržení ze řetězu spáchali na jiných saavtách a co by mohli udělat, až dorazí do té jejich.

Dav byl stále rozrušenější a začal vyvolávat vůdce saavty. Nakonec na scénu dorazil distingovaný starší muž a ten dav uklidnil. Vůdce započal řeč, ve které mluvil o nebezpečí, kterému všichni čelí a obtížích, které provázely jeho rozhodování. Konečně prohlásil, že budou za svou saavtu bojovat. Dav pokrylo ohromené mlčení, následované vystrašeným a nespokojeným huhláním.

Gaius byl jejich reakcí zaražen. Jistě nebylo jiné volby než bojovat, dokonce ani pro Tenařany ne. Sledoval, vůdcovi muži uspořádali loterii a vybrali osm mužů, kteří se postavili před saavtu. Vůdce je na oplátku chválil za jejich úspěchy a minulé přínosy jejich lidu.

Starší muž předal zvoleným válečníkům zbraně - buď zašpičatěné "bojové hole", nebo těžké sekery. Znovu je pochválil a vyjádřil soucit se ztrátou jejich cti.

Gaius byl opět překvapen. Určitě neexistovala větší čest než bránit vlastní lid.

Když bylo všech osm mužů odvedeno, vyběhla z davu mladá dívka a utíkala k nejmladšímu z válečníků, sotva dospělému mladíkovi. Plakala a pevně se k němu tiskla, než ji nakonec odtrhli. Jak válečníci odcházeli, křičela.

Pak se scéna rychle změnila a představovala les. Na jeviště vstoupilo osm rozcuchaných válečníků, šaty zbrocené krví. Bitva očividně proběhla a byla vyhrána v zákulisí. Worf zklamaně zavrčel.

Když muži začali hovořit, došlo Gaiovi, že se nehodlají vrátit do vesnice. Říkali si "muži beze cti" a pranýřovali sami

sebe jako vrahy. Teď, když zabili, už se nikdy nemohli vrátit ke svým lidem a museli žít sami v lese.

Gaius sledoval závěrečnou scénu hry se smíšenými pocity. Chápal význam osobní cti stejně jako všichni Velkořímané - sebevražda byla dosud uznávaným způsobem jak získat ztracenou čest. Pro Římany se ale čest pojila bezvýhradně s bitvou, s bojem a zabíjením, je-li to nezbytné. Pro Tenařany očividně i zabití v sebeobraně znamenalo ztrátu cti.

Jako by mu četl myšlenky, Worf poznamenal: "Velmi podivné pojetí cti."

Gaius přikývl. Opravdu podivné. Jak mohou změnit lidi, kteří ztratí čest, pozvednou-li meč? A chtějí to ti lidé vůbec?

* * *

Pro Worfa bylo jídlo něco, co člověk konzumoval aby mu tělo dobře fungovalo, a ne zdroj požitků. Od přírody samotář se také těžko přizpůsoboval lidskému zvyku považovat jídlo za ústřední část většího společenského rituálu. Avšak za všechna ta léta se ten rituál naučil snášet a příležitostně si ho i užít. Jelikož se s Jenny a Gaiem dobře bavil a Gaius se zeptal, jak se jim líbí restaurace, kterou navštívili, Worf naprosto upřímně odpověděl, že si na žádnou lepší nedokáže vzpomenout.

Gaius byl otevřeně potěšen. "No, patricijský Říman jako kapitán Sejanus by to za hostinu samozřejmě nepovažoval, ale podle mých měřítek je to tu fajn."

"Překvapuje mne, že v republice stále přetrvává staré rozdělení na patricije a plebejce," prohodil Worf. Gaius vypadal poněkud v rozpacích. "Oficiálně ne. To znamená, že lidé s patricijskou krvi nemají zvláštní požitky. Neoficiálně ale stále vládne mnoho ze starého myšlení. Byl jsem vychován, abych považoval Volcinie a obzvláště Sejanovu rodinu za své přirozené pány." Zasmál se. "Vím, neslučuje se to se správným republikánským myšlením, v některých z nás je to ale hodné hluboce zakořeněné."

"Chápu," prohlásil Worf. "Staré tradice odumírají pomalu. Třídní struktura, válečnický étos, úcta k říšským právům a privilegiím - je lidskou přirozeností takovým způsobům snadno přivyknout a obtížné se jich vzdávat. Chce to vědomé, promyšlené úsilí." Po chvilce dodal: "Je to také přirozeností Klingonů." Všiml si Jennina překvapeného pohledu. "Myslela jste, že nejsem schopen tak abstraktního myšlení, de Luz?"

Jenny rychle uhnula pohledem, pak zase vzhlédla, a řekla:

"No... ee... někteří z nás o vás přemýšleli. Konkrétně, jestli jste opravdu tak odlišný od ostatních, jak... Omlouvám se."

"Jak vypadám," dokončil za ni Worf. Pocítil okamžik smutku, vědomí vlastní cizosti. "Ano a ne," odpověděl nepřímo. "Hlava, strava a jejich vzájemné působení. Jsem Klingon hlavou, ale jen částečný Klingon stravou."

"Můj svět má také válečnickou minulost," zamyšleně pronesla Jenny. "Jak zvláštní, že jsme všichni skončili ve Hvězdné flotile."

Gaius pokrčil rameny. "Civilizace dospějí do stádia, kdy nepotřebují válečnický étos k ničemu jinému než k sebeobraně. Dokonce i Worfovým lidem se to nakonec podařilo."

"Kdyby tak k tomu dospěli i M'dokové," posteskla si Jenny. "A Romulané a také všichni ostatní."

"Romulané," zasnil se Gaius. "Když jsme o nich poprvé slyšeli, okouzlili nás. Jistě to chápete. Ale čím více jsme se o nich dozvídali, tím méně podobností jsme nacházeli."

Worf kývl a dodal: "Podle toho, co jsem na vás a ostatních Velkořímanech vypozoroval, skutečná podobnost se dá vysledovat mezi vámi a Klingony."

Gaius byl tím srovnáním očividně potěšen.

Jenny náhle vyhrkla: "Tak to je další věc, kterou máme my tři společnou - římský či podobný původ. Mé předky přivezli na Meramar Ochránci, stejně jako předky Tenařanů. Až na to, že Tenařané zřejmě pocházejí odněkud z Asie, kdežto my ze západní Hispánie."

Gaius při známém jménu zpozorněl. "Hispánie římských časů?"

"Až ke konci, kdy na oblast zaútočili barbaři. Mí předkové přežili docela dlouho, protože byli ještě bojechtivější než útočníci. Vydrželi jsme díky Servadovi," - podivně si zakroužila pravicí nad srdcem - "který na sebe vzal lidskou podobu a sjednotil a vedl nás. Avšak nakonec jich na nás bylo moc a Servado zavolal Ochránce, aby nás odvezli. No," dodala omluvně, "přinejmenším tomu věřili předkové. A pak obětoval své smrtelné já, když se sám postavil barbarům, zatímco Ochránci odvezli předky do bezpečí."

"Překrásný mýtus," poznamenal Gaius.

Jenny na něho krátce rozhněvaně pohlédla, dokud si neuvědomila, že to myslel jako poklonu. "Když to vidíš takhle," odvětila a cítila se trochu směšně.

"Ochránci," zamyslel se Gaius. "Zajímalo by mě, jestli je někdy najdeme."

"Pokud stále existují," zchladil je Worf. "Poslední stopa je starší tisíce let."

Gaius se zasmál. "Pro Římana je tisíc let jen okamžik."

"Velká měřítka," podotkla Jenny.

Gaius přikývl. "My Římané máme vždy velká měřítka."

* * *

O půlnoci už toho z velitelova těla příliš nezbylo. Četař se postavil, protáhl a se samolibě spokojeným zavrněním kopl do silných, těžkých kostí bývalého velitele, až odlétly mezi stromy. "Teď velím já," prohlásil a nikdo se s ním nehodlal přít. Ale všichni mysleli na to, že i tento nový velitel, stejně jako předchozí, bude muset nakonec také jít spát.

Kapitola deset

Co potřebuji, pomyslel si Will Riker, rozhlížel se po pláních obklopujících tenarské hlavní město Zhelnogru a zíval, je pořádně se vyspat.

Posledních několik dní cestování a zkoumání osad v okolní krajině mu k tomu moc příležitostí neposkytlo. A když se tu teď někde potulují M'dokové.

No, neočekával, že by se věci brzy změnily.

Se zbytkem průzkumného týmu z Enterprise dorazili do hlavního města jen před několika málo hodinami; Riker ihned poslal agronomy spát a přidal se k bezpečnostním silám hlídkujícím po městě.

Bylo ironií, že mohutná pozemní bezpečnostní zařízení a celý družicový systém, který vypustili, jim teď byl k ničemu; havarovaná m'docká loď potvrzovala, že satelitní síť, i s její nezměrné mocnou soustavou senzorů, bylo možné obelstít. A pozemní část soustavy, veliké parabolické senzorové antény, které neustále zkoumaly oblohu, byla nastavena k vyhledávání kovových lodí ve vesmíru; určitě nemohla najít těla z teplého masa na povrchu.

Museli se tedy, co se týká bezpečnosti, spolehnout na pěší hlídky. Tenarské hlavní město nebylo obehnáno zdí ani jinak střeženo - jak typické. Riker a jeho muži užívali příruční trikordéry, ty by ale byly účinné pouze v případě, že by se M'dokové dostali do jejich dosahu - kdy už by mohlo být příliš pozdě.

Zívl a otočil se zpět ke městu - a vtom mu začal zuřivě pípat trikordér.

Riker pohlédl na obrazovku a rychle stiskl komunikační odznak.

"Poručíku Worfe... zaznamenávám hned za městem soustředění těl, které míří sem."

"Rozumím, komandére. Posílám k vám posily. Worf konec."

Riker vytáhl fázer a vkročil do dlouhé stepní trávy, která rostla kolem města.

"Kdo je tam?"

Žádná odpověď.

"Kdo je tam?" znovu chtěl vědět Riker. Teď v trávě slyšel pohyb. Upravil nastavení fázeru na těžké omráčení a uvažoval, jestli to útočícího M'doka vůbec zpomalí.

"Nestřílejte!" Objevil se mladík, okamžitě následovaný několika dalšími osobami včetně jedné, kterou Riker ihned poznal.

"Gretno!" Spustil fázer a vyrazil k ní. "Kde jsi byla?"

Nedbala na něho a prošla kolem, jako by tam nebyl.

"Minutku," Riker ji chytil za paži a otočil si ji k sobě. "Co to s tebou je?"

"Nech mě být," odbyla ho Gretna a vykroutila se mu.

"Držte se od ní dál, komandére." Larten, muž z Cardy, který byl na Rikera a Gretnu tak hrubý, se mezi ně postavil a výhrůžné se na něho zadíval.

Riker nechtěl vyprovokovat střet a tak raději o krok ustoupil. "Co ten tu dělá?" ostře se zeptal Gretny. "A kdo jsou všichni tihle lidi?"

"Jsem Anka," řekla starší žena a vystoupila z hloučku. "Jdeme žádat o nové volby do Velké saavty."

"Co? Nové volby?" Riker ohromeně zavrtěl hlavou. "Gretno, co se děje?"

"Nehraj na mě nevinnýho," odsekla, "Marcus mi to tehdy večer všechno řekl."

"Co tím chceš říct?" ptal se zmateně. "Marcus kdo?"

"Marcus Julius Volcinius. Učitel z Centurionu."

"Učitel? Ten chlap není žádný učitel." Riker zavrtěl hlavou. "Je bratrancem kapitána Sejana - zvláštní diplomatický zplnomocněnec."

"No, učí tenarské děti velkořímské dějiny," rozčilené vyjela Gretna. "A nepředstírej, že o tom nevíš! Tvůj kapitán -"

To bylo vše, co stačila říct, než vypukl povyk.

* * *

Novému m'dockému veliteli nebyla technologie Federace ani strategie momentu překvapení cizí, a tak držel své jednotky těsně za Gretninou skupinou, dokud se nedostali hluboko do vysoké trávy obklopující město, na dohled největší viditelné budovy, Síně Velké saavty.

Zaznělo několik zamručených rozkazů a horda M'doků vyrazila z pečlivě zvoleného úkrytu. Pohybovali se rychleji, než by kdy dokázal člověk, a hnali se k budově.

Ignorovali Tenařany, kteří ječeli a snažili se jim zmizet z cesty; navzdory hladu to byla elitní, dokonale disciplinovaná rota. Nový velitel vojáky vyzval, aby se neodchylovali od dříve dohodnutého plánu: mohou si dovolit trochu požitkaření, malinko odpočinku a rekreace, a pak museli sehnat dobytek, který bude mít také funkci rukojmích. Nakonec zabaví místní pozemní vozidlo a vyrazí k vesmírnému přístavu.

Jeden Tenařan byl tak bláhový, že zůstal stát na místě. Yavam Poroviki, vysoký a silný muž, byl hluboce zaujat návštěvníky z Hvězdné flotily a snil o tom, že se k nim jednoho dne přidá. Když udělám něco statečného, nikdo mě nebude moci upřít příležitost.

Vykročil na ulici, nervózní a rozjařený zároveň - s postupujícím časem byl ale spíše nervózní - a sledoval, jak se k němu řítí uspořádaná m'docká formace.

"Stát!" zakřičel a zdvihl ruku v něčem, o čem doufal, že je to autoritativní gesto. "Nemáte právo -"

Velitel nemluvil žádným lidským jazykem, a i kdyby ano, nebral by Yavama na vědomí. Tělo mladého Tenařana bylo neuvěřitelnou silou odhozeno ke straně a když dopadlo na zem, z úst se mu vyřinula krev. Zůstal nehnutě ležet.

Pak dorazili k Síni Velké saavty, kde rozpustili formaci a proskočili okny a dveřmi; několik M'doků skočilo na zdi, které zlezli s doslova nelidskou pohyblivostí, aby mohli vstoupit otvory ve druhém a třetím patře. Za několik vteřin byli všichni uvnitř.

Pak začala jednostranná bitva, kterou si Tenařané nedovedli představit ani v těch nejdivočejších snech. Většina úředníků v budově, povětšinou starých a po celý život naprosto mírumilovných lidí, byla pobita bez odporu, zatímco prosili o život. Těch pár, kteří se o odpor pokusili, bylo zmasakrováno stejně snadno. Brzy byly zdi, nábytek a sami

M'dokové pokryti zasychající krví.

Hladomor už trval příliš dlouho, zemřelo příliš mnoho mladých a samic, a hněv válečníků stoupl příliš vysoko, ještě násoben hladem.

Jatka zdaleka neskončila.

* * *

Melkinatova kancelář se nacházela v relativně izolovaném křídle na třetím podlaží, a tak chvíli trvalo, než k němu ruch bitvy dolehl. Když se tak stalo, vzhlédl od úřadování, zavrtěl hlavou a snažil se ho nevnímat, až nakonec byl ten zvuk příliš hlasitý, než aby bylo možné si ho nevšímat.

Odložil pero a naslouchal, zpočátku podrážděně a pak s rostoucím znepokojením. Nejprve to znělo jako činnost party dělníků; teď, když poslouchal pozorněji, se mu zdálo, že slyší výkřiky, vrčení a další zvuky, které ani nechtěl rozpoznat.

Náhle velmi vylekaně vstal od stolu. Svíčky vrhaly na stěnu jeho mihotavý stín. Vypadal větší, než ve skutečnosti byl. To se ze mě stalo? Stín?

Ne!

Poprvé po letech se na sebe podíval. Nikdy nebyl zvlášť vysoký; to jeho znělý řečnický hlas a nikoli fyzický zevnějšek z něho udělal tak úspěšného politika. Byť stárl, byl stále silný - léta tvrdé práce na rodinné farmě ho obdařila nezanedbatelnými svaly. Křehký vzhled byl opravdu jen zdání, ne realita. Teď si po desítkách let uvědomil, že není slabým starcem, ale silným mužem - a tím pádem je potenciálně nebezpečný.

Jeho kolegové z Ústřední rady by byli překvapeni úsměvem, který se mu rozlil po tváři - tvrdý a nebezpečný, který odhalil špičky zubů skryté za tenkými rty. Jedním krokem - jak příjemné bylo opět kráčet a ne se šourat - přistoupil k protilehlé stěně a zdvihl z police velkou sekeru. Pak otevřel dveře a vyběhl na chodbu.

Na zdi byl cákanec krve.

Před ní stál M'dok a v každé tlapě svíral jednoho Tenařana.

Melkinat už nerozeznával tváře, byl si ale jistý, že oba muže zná.

Se zařváním, které přehlušilo i válečníkovo vrčení, se na něho vrhl. Sekeru třímal oběma rukama a sekl. M'dok byl velice překvapen, že narazil na Tenařana, který se opravdu brání, a na zlomek vteřiny zaváhal. To zaváhání ho stálo život.

Právě když se M'dok pohnul, zasekla se mu ostrá ocel hluboko do boku a proťala mu jak vnější, tak vnitřní žebra. Melkinat cítil, jak se mu síla nárazu vrací do předloktí a sevřel topůrko ještě pevněji.

Vytáhl sekeru a m'docký velitel se zhroutil. Po podlaze se roztekla krev.

Melkinat mu pohlížel do očí a z toho, co tam viděl, se mu zvedal žaludek.

Stvoření v mukách trpělo.

M'dok se trochu zazmítal a zhasl.

Dobrotivý Bože, pomyslel si v tichém omráčení Melkinat. Stál nad tělem a bojoval s nutkáním zvracet. Živoucí bytost - a já ji zabil.

Ano, a zabiji mnoho dalších a budu zabíjet tak dlouho, dokud nebude můj svět v bezpečí. Věděl, že se v něm něco od základu změnilo a už se to nevrátí.

Otočil se, aby sešel ze schodů, a zamířil ke zvukům bitvy, sekeru neochvějně v ruce.

* * *

Gretna pozorně sledovala tvář Willa Rikera, zatímco naslouchal vzdálenému hlasu, který hovořil z komunikátoru.

"Jsou ve Velké síni, komandére. Praporčík de Luz hlásí těžké boje. Právě tam mířím."

"Budu tam tak rychle, jak jen dokážu, Worfe. Riker konec." Otočil se k Tenařanům.

"M'dokové útočí na město. Zůstaňte tady a držte se pohromadě. Měli byste být v bezpečí."

S těmito slovy zamířil k městu a dal se do běhu. Byl patnáct metrů od vchodu do Velké síně, když si uvědomil, že Gretna běží za ním.

"Co děláš?" zaječel a zastavil se.

"Mohl by tam být můj otec!" zajíkla se Gretna. "A pokud ano, jeho život je určitě v nebezpečí!" Zevnitř se ozývaly strašlivé zvuky bitvy, křik a ječení a palba z fázerů.

"V nebezpečí?" Will se předklonil, aby popadl dech. "Řekl jsem ti někdy, jak jsi na naivní tenarskou dívku vnímavá?"

Gretna se strašně snažila neusmát, ale nepodařilo se jí to.

"Wille," začala. "Já -"

Hlavní vchod do Velké síně se rozletěl a z nich na ně vyrazil m'docký válečník.

Will neměl čas vytáhnout fázer. Jednoduše se vrhl před Gretnu a celým tělem zachytil útočícího M'doka. Oba padli na zem, M'dokovo vytí se mísilo s Rikerovými výkřiky.

Gretna vyjekla: "Wille!"

Riker ztichl. M'dokovi se podařilo vydrápat se na nohy a připraveně nad ním stál, tlapy napřažené k úderu.

Zároveň ze vchodu vyletěl paprsek světla a zasáhl ho. M'dok se svalil na zem a ani se nehnul.

Ze dveří vystoupil vysoký cizinec v uniformě Hvězdné flotily, který vypadal téměř stejně děsivé jako M'dok. "Jste v pořádku?" tázal se Gretny.

"Nic mi není, ale Will..."

Cizinec poklekl po Rikerově boku a otočil ho.

Jen se podíval a už tiskl jeho komunikátor.

"Worf ošetřovně... Pohotovost! Okamžitě přeneste komandéra Rikera na palubu!"

Když zdvihl ruku, uniformu mu potřísnila krev.

"Uzdraví se?" chtěla vědět Gretna.

Worf váhavě přikývl. "Ano. Jeho zranění se nezdají být kritická."
Otočila se zpět k Velké síni. Vypadalo to, že boj uvnitř skončil. "Musím nalézt otce."
"Počkejte," zarazil ji Worf. Gretna se obrátila.
"Nejste Gretna Melkinatová?"
"Jsem."
"Váš otec tam není." Worf se zadrhl. "S lítostí vám oznamuji, že už je na palubě Enterprise. Utrpěl velmi vážná zranění."
* * *
Těsně za Zhelnogrou, kde se město měnilo ve step, která zde ležela neměnná po dobu spočívající mimo oblast lidského chápání, měla pohřební skupinka napilno.
Jenny de Luz, poručík Worf a několik přeživších Tenařanů kopali hroby pro ty, kteří padli při útoku na město. V pravidelných rozestupech se nad stepí pnuly ohromné parabolické antény obranného systému; uprostřed vysoké trávy se kovově leskly. Soustava byla nastavena dokonale, pomyslela si Jenny. Přesto strašlivě selhala. A já jsem ta, která potvrdila, že je síť družic dokončená a vyhovující. Jsem odpovědná za většinu z toho, co se stalo.
Krátce se narovnala, dýchajíc chladný, čistý vzduch, a protáhla si unavená záda. O několik set metrů dál Worf zarytě pokračoval neměnným tempem v kopání.
Gaius se přenesl na Centurion před pouhými několika minutami, aby se postaral o jednoho z vlastních lidí, zraněného při útoku.
Naštěstí útok nezastihl na povrchu nikoho z posádky Enterprise (samozřejmě s výjimkou komandéra Rikera) - jen Tenařany. A mnoho z nich by bývalo žilo, kdyby se obtěžovali zúčastnit Worfových hodin sebeobrany.
Skláněla se zpět k práci, ale zarazila se; její cvičené uši zachytily zvuk transportního paprsku. Pak blížící se postavu rozeznala jasněji a překvapeně znehybněla; muž, který k ní kráčel, měl na sobě temně nachový plášť, který se mu vlnil u boků, zatímco plul prašným polem, jako by to byla podlaha římského říšského soudu. Kapitán Lucius Aelius Sejanus.
Jenny se reflexivně postavila do pozoru.
Kapitán s lehkým pousmáním prohodil: "Dejte si pohov, praporčíku." Položil jí ruku na rameno. "Gaius mi pověděl, jak vás tento útok rozrušil. Přišel jsem, abych se ujistil, že jste v pořádku."
"Nic mi není, pane. Jsem jen trochu... zklamaná."
Sejanus se na ni tázavě zahleděl. "Zklamaná?"
"Ano." Jennin obyčejně nesmělý hlásek se naplnil hněvem. "Kdyby sem bezpečnostní týmy dorazily dřív - a kdyby sami Tenařané přijali naši nabídku, že je vyzbrojíme - mohli jsme tomu snadno zabránit."
Sejanus přikývl. "Pokračujte."
"Tenařané jsou slabí, kapitáne," rozčilovala se Jenny a vzmáhal se v ní pocit marnosti ze všech těch posledních dnů. "Neozbrojí se, neumí bojovat, nedokáží..." Slova ji opustila a tak jen slabě mávla rukou.
"Sdílím vaše obavy, praporčíku," odvětil Sejanus. "Ale možná je lze ochránit, dokud si vy a vaši lidé budete počínat stejně udatně jako dnes."
"Děkuji, pane."
Chvíli si ji opatrně prohlížel, než znovu promluvil. "A možná existují další opatření, která můžeme podniknout."
"Pane?" zeptala se lehce zmateně Jenny.
Ozval se Sejanův komunikátor.
"Omluvte mě na chvíli." Dotkl se odznaku. "Tady Sejanus. Mluvte."
"Kapitáne, právě nám volala Enterprise. Prezident Melkinat je mrtev."
"Ach ne," vydechla Jenny a lopata jí vyklouzla z rukou.
Sejanova tvář zvážněla. "Děkuji, poručíku. Vydržte chvíli." Otočil se zpět na Jenny. "Musím jít... rád bych ale v našem rozhovoru pokračoval. Až budete příště na Centurionu...?"
Jenny téměř zrudla. Měla v úmyslu tam Gaia dnes večer navštívit, až jí skončí práce na povrchu. To ale kapitán Sejanus vědět nemusel. "Budu na palubě zítra ráno, pane."
"Výborně," usmál se Sejanus. "Pak si se mnou přijďte promluvit." Uklonil se a natáhl se ke komunikátoru. "Sejanus Centurionu. Jeden k přenosu."
Trvalo dlouho, než si Jenny uspořádala myšlenky natolik, že byla schopná zase pracovat.

Kapitola jedenáct

Kapitánův deník, hvězdné datum 41800.9:
Vrátil jsem se z velmi znepokojujícího setkání se zbylými činovníky tenarské Velké saavty.
Smrt prezidenta Melkinata otřásla do základů celou vládou. Teď vyžadují stažení všech federačních sil; za tento požadavek se nejdůrazněji staví Gretna Melkinatová - dcera bývalého prezidenta. Ještě před týdnem bych ve věci pokračující přítomnosti Federace, která Tenařanům pomáhá bránit jejich svět, počítal s její podporou. Nejsem schopen její činy vysvětlit - a komandér Riker, který ji znal ze všech nejlépe, stále setrvává v bezvědomí na ošetřovně, kde se zotavuje ze zranění utrpěných při posledním útoku M'doků. Ze všeho však vyplynula jedna povzbudivá zpráva. M'dok, kterého jsme zajali, potvrdil hypotézu nadporučíka Data o hladomoru v říši. Odeslali jsme tuto zprávu Hvězdné flotile, která ji užila ke zvýšenému diplomatickému tlaku. Situace zde zůstává stále výbušná. Mám pocit, že kapitán Sejanus a Centurion pouze čekají, až se M'dokové znovu objeví, aby mohli začít otevřenou válku.

Picard si povzdechl a opřel se v křesle, vypínaje záznamník deníku.

"Že to ale je den, pane," prohodila Deanna Troi.

"To vskutku je, poradkyně. A to máme teprve ráno." Položil si prst na rty a zamyšleně si je mnul. "Kéž bych si o tom všem mohl promluvit s komandérem Rikerem." Odklopil panel na křesle a zavolal na ošetřovnu. "Doktorko Crusherová, jak je našemu pacientovi?"

"Ztratil spoustu krve, kapitáne," ozval se hlas Beverly Crusherové. "Ale daří se mu výborně."

"Musím s ním mluvit."

"A on musí spát. Alespoň ještě dvacet čtyři hodiny."

Odhodlání v lékařčině hlase bylo zjevné. Picard zaskřípal zuby. "Dobrá, doktorko. Informujte mě."

Obrátil pozornost k hlavní obrazovce, které dominovala Tenara a Centurion.

Mnohem víc, než si potřebuji promluvit s komandérem Rikerem, musím udělat totéž s kapitánem téhle lodi. Zjistit, co si myslí a co má v úmyslu udělat příště.

A on je navíc milion kilometrů ode mě.

* * *

Dveře do Sejanovy kajuty se rozjely a dovnitř vstoupila Jenny de Luz. Sejanus už na ni čekal a stál za stolem. Měl na sobě prostou uniformu Hvězdné flotily, takovou, jakou nosil Jean-Luc Picard; tím jeho podobnost s kapitánem Enterprise ještě více vynikla, ba vypadala až záhadně. Potěšeně se usmál a šel jí vstříc, aby jí podal ruku.

"Praporčíku de Luz. Vítejte na mé lodi. Smím vám říkat Jenny?"

"Ano, kapitáne. Samozřejmě."

Sejanus jí pustil ruku, přešel k oknům a díval se, jak se pod nimi Tenara líně otáčí. "Monitoroval jsem vaše cvičení v simulátoru. " Otočil se a usmál se. "Vaše skóre je velice působivé."

"To díky Gaiovi, pane."

"Jste příliš skromná, Jenny. Pověděl mi všechno - včetně toho, že jste jedním z nejslibnějších mladých důstojníků, na které za ta léta narazil. Počítaje i Velkořímany. Ve vaší minulosti je ale přece jen kousek Říma, ne?"

Jenny se usmála. "Vlastně jen částečně, pane. Většina mých předků byli domorodí obyvatelé podrobení Římany."

"Totéž je možná pravda i o mně," zasmál se Sejanus. "Nikdy jsem nebyl přesvědčen, že si Volciniové nebo jakýkoliv jiný rod, který tvrdí, že se řada jeho předků táhne až k původním římským patricijským rodinám, udrželi po staletí krev tak čistou, jak o sobě rádi říkáme." Usadil se na okraj stolu. "Byl jsem vychován, abych věřil, že všechny tyto věci - původ, čistota krve - jsou důležitější než cokoliv jiného. Věřil jsem každé maličkosti této doktríny. Ale celá léta jsem zápasil, abych vliv této výchovy překonal. Nejprve jsem se snažil přinutit chápat, že musím myslet v měřítku celého světa, všech Velkořímanů, a ne jen Římanů. Pak jsem se pokusil rozšířit si rozhled ještě dál, pojmout všechen lid Federace."

"Ano, pane." Jenny přikývla. "Přesně to jsem se musela naučit, když jsem opustila Meramar. Kapitán Picard to říká docela často."

"Ano?" Sejanus si odkašlal. "Váš kapitán je velký muž. Je ve Hvězdné flotile a Federaci proslulý, a to oprávněně. Učenec, voják, je-li to potřeba, diplomat, vůdce - ano, svou slávu si zaslouží. Rozhodně chápu, proč ho jeho posádka obdivuje."

"To ano, pane."

Sejanus kývl. "A jsem si jistý, že kapitánu Picardovi opravdu jde o dobro lidí a světů, které tvoří Federaci."

"Tím jsem si také jistá, pane."

Sejanus zdvihl zrak a zabodl se jí do očí. "Ale Jenny, je důležité nenechat se oslepit a nezačít hrdinu zbožňovat. Dokonce i Jean-Luc Picard může chybovat."

"To... to je samozřejmé, pane. Jistě by to sám přiznal jako první."

"Jistě máte pravdu," pronesl vážně. "Tím se částečně měří síla člověka - když je ochoten přiznat, že je omylný jako všichni ostatní. Naneštěstí to neznamená, že je vždy schopen postřehnout, v čem se mýlí, i když mu to někdo ukáže. Může si přát pro Federaci to nejlepší, ale nemusí k tomu zvolit ten nejlepší přístup."

Jenny se náhle začala cítit zmateně. "Nevím, co tím myslíte, kapitáne."

Sejanus se zvolna vzpřímil. "Povím vám něco o pozadí bitvy o Británii. Ne, neměním téma. Uvidíte: vztahuje se to k němu. Víte, proč germánské kmeny zapomněly na spory a podnikly expedici do Británie, aby napadly Londinium?"

"Gaius mi řekl, že ho útočníci považovali za nebráněný, že u něj už nebyly žádné legie."

"Ano, ale proč si to mysleli?"

Jenny zavrtěla hlavou. "Neptala jsem se."

Sejanův hlas byl ostrý a autoritativní. "Stejně jako Římané na Zemi se mí předkové bez úspěchu snažili podrobit si Germány. V těch lesích jsme ztratili nepočítaně vojáků a jen zřídka jsme něco dobyli.

Všimli jsme si ale, že se nám Germáni stále více připodobňují! Bránili se nám jako dobyvatelům, ale mezi bitvami obchodovali s římskými osadami poblíž hranic, učili se latinsky a snažili se napodobit náš způsob vlády a vojenské organizace. Uvědomili jsme si, že jsou nám tak ještě větší hrozbou. Také to ale naznačilo, že můžeme použít jiný způsob dobývání.

Začali jsme tedy místo vojáků posílat učitele a obchodníky. První byli samozřejmě pobiti, ale nakonec je Germáni nechali mezi sebou žít. Kousek po kousku tedy naše kultura a civilizace uskutečňovaly porobu, které armáda nebyla s to dosáhnout.

A pak se v Germánii objevilo obrozenecké hnutí - kulturní znovuzrození, vlastenectví, odmítání všeho cizího čili římského. V krátké době dvou let odstranili vše, co jsme budovali, zabili nebo uvěznili všechny naše lidi a vyděsili

všechny romanizované Germány tak, že se vrátili k primitivním způsobům. Jídlo, jazyk, bydlení, umění - všechno zase bylo primitivní. A byli jsme tam, kde jsme před staletími začali.

Pak nám došlo, že na tom jsme dokonce hůř než tehdy. Noví vůdci Germánie vzájemně spolupracovali a více než dřív si uvědomovali, jakou hrozbu naše říše představuje. Naši vyzvědači odhalili, že se pokoušejí zorganizovat do říše invazi, jejímž cílem by byl samotný Řím.

Nejprve jsme chtěli postavit co možná největší armádu a poslat ji na sever do Germánie, aby je jednou provždy rozdrtila. Císař Belisarius se ale obával, že jeho legie budou zmasakrovány v lesích, jako se to stalo už před staletími. On a jeho vojevůdci připadli na znamenitou strategii. Vyslali po jedné z kratších cest, která vedla přes Germánii, do Británie posly, kteří nesli tamějším legiím tajné zprávy."

"To je ale velmi hloupé," namítla Jenny. "Mohli být zajati."

Sejanus se široce usmál. "To byli. Také byli mučeni a zabiti, a jejich zprávy přeloženy. Nesli rozkazy, aby se legie stáhly do Italia, kde měly pomoci odrazit očekávanou germánskou invazi. Skutečné rozkazy, to jest aby legie zůstaly, kde jsou, byly vyslány do Británie po moři, spolu s mohutnými posilami. Germáni léčku neprohlédli a poslali výkvět svých sil k útoku na domněle bezbrannou Británii. Mysleli, že zničí říši od okrajů, místo toho ale padli do dokonalé pasti, jak jste viděla v simulátoru. Následkem byl masakr germánských obranných sil, a tehdy císař Belisarius vyslal další legie a dobyl celou Germánii v neobyčejném tažení trvajícím pouhé tři měsíce."

"To byl velmi riskantní úskok," podotkla Jenny.

"Ano, ale fungoval, a to přece jde, ne?"

"Mysleli by si to i ti poslové, kapitáne? Myslím tím ty, kteří byli vysláni do Germánie s podvrženými zprávami? Řekl jste, že byli zajati, mučeni a usmrceni."

"Byli to Římané, Jenny. Znali rizika a přijali je jako součást služby." Odmlčel se. "Možná začínáte chápat, co se snažím říct, proč jsem vám vyprávěl celý ten příběh o pozadí bitvy o Británii. To, co zachránilo Británii a zbytek říše, byla ochotná oběť statečných Římanů. Přímé pojetí - invaze hrubé síly do Germánie - by selhalo. Možná by i zapříčinilo pád říše. Už by dnes nemusela být žádná Magna Roma. A o to mi jde. O tom chci, abyste přemýšlela."

Jenny zmateně vrtěla hlavou. "Obávám se, že stále nechápu, co mi tím chcete naznačit."

Sejanus se k ní teď otočil zády a začal rázovat po pracovně. "Co tím chci naznačit, Jenny, je, že to, co teď dělá váš kapitán - tady na Tenaře - je chyba." Otočil se k ní. "Stálo to životy desítek Tenařanů a bude to stát životy mnoha dalších lidí - z této a vaší lodi, řekl bych - než si Picard svou chybu přizná."

"Při vší úctě, pane, to byste měl probrat s ním a ne se mnou."

Sejanus se zasmál. Došel k Jenny a položil jí ruce na ramena. "Chápu, proč se Gaiovi líbíte. Vybral si mimořádně dobře."

Jeho hlas jí pronikal až do morku kosti. Jenny ustoupila a přerušila kontakt. "Děkuji, pane."

Sejanus se odvrátil k oknu a prohlížel si hvězdy. Chvíli čekal, než opět promluvil. "Vzpomínám si na vaše slova na povrchu Tenary, Jenny - měla jste pocit, že ta úmrtí jsou zbytečná. Vzpomínáte si na má slova?"

Jenny přikývla. "Řekl jste, že existují další opatření, která můžeme podniknout, abychom zajistili bezpečnost Tenařanů."

"Přesně tak," souhlasil Sejanus. Otočil se, oči zářící vzrušením.

"Nastal čas taková opatření podniknout, Jenny. Udeřit na nepřátele Federace, udělat něco smělého, něco odvážného, něco, co zajistí dlouhodobou bezpečnost našich světů a lidí lépe než sebevíce obranných které kdy můžeme postavit!" Znovu jí stiskl ramena a upřeně jí hleděl do očí. "Něco, co bude vyžadovat chrabré následovníky starého římského vzoru, následovníky, kteří se nebudou obávat obětovat životy, správnou věc.

"Jenny," Sejanus si ji přitáhl blíže. "Myslím, že odpovídáte tomu vzoru - vím, že si to Gaius Aldus myslí také. Chceme vás tady, na palubě Centurionu, abyste nám s tou akcí pomohla."

"Já..." Jenny opatrně volila slova. "Kapitáne, může se stát, že budu i tak v budoucnu žádat o přeložení na Centurion. Myslela jsem, že bych si o tom s vámi měla promluvit, abych se ujistila, že žádost schválíte."

"Schválíte!" téměř vyjekl Sejanus. "Jenny, byl bych nadšen! Chci důstojníky, kteří umějí myslet za pochodu, reagují rychle - a hlavně důstojníky, kteří se nebojí udělat, co je nutné. Lidi jako vás, Jenny."

Rozechvěle se nadechla. "Děkuji, pane. Pak mi bude ctí sloužit pod vaším velením."

"Výborně, Jenny." Tleskl. "Proč si nepromluvíte se svým kapitánem? A já zařídím vše potřebné z této strany."

"Ano, pane."

Sejanus kývl a sledoval ji, jak odchází. Dva členové jeho osobní stráže, kteří stáli přede dveřmi, ji bezpečně doprovodí do transportní místností - nebo Gaiovy kajuty, bude-li tam chtít.

Samozřejmě kdyby se Jenny jeho nabídky zalekla nebo jednala sebeméně podezřívavé, nechal by ji odvést někam úplně jinam.

Takhle to bylo mnohem snazší.

* * *

Deannu Troi nepřekvapilo, že Jenny požádala o setkání tak brzy po m'dockém útoku; překvapilo ji však, co jí chtěla Jenny říct.

"Převelení, Jenny? Proč?"

"Možná už mě otravuje, že sem nezapadám, Deanno. Cítím, že patřím na Centurion. Jsou tam sami válečníci jako já!"

"Jenny..." Deanna zavrtěla hlavou. "Vím, jak Gaia miluješ, jak moc se cítíš být součástí Centurionu. To je všechno nádherné. Musíš si ale v hlavě velmi dobře ujasnit jednu věc. Hvězdná flotila není organizací válečníků. Ano, bojujeme, když musíme, ale -"

"Teď ale musíme bojovat! Není po tom, co se stalo včera, naší povinností hnát M'doky až na jejich domovský svět a

znemožnit jim vést válku?" ptala se Jenny. "Zbavit Galaxii hrozby, kterou představují! Totéž se vztahuje na každého nepřítele, který ohrožuje kterýkoliv z našich světů. Proč bychom vlastně Tenařany neměli vycvičit, aby se ubránili, přinutit je změnit společnost, aby byli v bezpečí, i když obě naše lodě odletí? Žádný příčetný nepřítel by přece nenapadl Meramar nebo Magna Roma. Měli bychom trvat na tom, aby byli Tenařané schopni bojovat sami za sebe - nebo ne?"

"Neměli by si vybrat Tenařané?" opatrně se zeptala Deanna.

Jennina ruka proťala vzduch jako zbraň. Bylo to víc než agresivní gesto; prozrazovalo potlačené nervové napětí a energii. "Ne, pokud nás budou i nadále žádat, abychom je chránili před útoky! Užívají nás jako štít, aby si mohli dovolit luxus žít tak, jak sami chtějí."

Zatímco Jenny mluvila, Deanna poslouchala její slova, a zároveň vnímala její pocity. Empatický smysl, který pocházel z betazoidské poloviny, jí prozradil, že Jenny je rozpolcená. Probíhalo v ní víc než jen intelektuální svár, interní debata o dvou protichůdných systémech hodnot; byl to zásadní rozštěp, trhlina v její bytosti.

"Jenny, nemohu za tebe zodpovědět otázky politické filozofie. To musíš udělat sama. Je to povinností každého dospělého, každého občana Federace. Jsem tu, abych ti pomohla od problémů s emocionálním vyrovnáním. Ne -"

"To je můj problém!" vykřikla Jenny. "Všechno, v co jsem věřila, se mi rozpadá pod rukama! Vy to nevidíte?"

Ano, pomyslela si Deanna, samozřejmě, že to vidím. Přesto ti ale nemohu předepsat žádnou léčbu. "Jenny myslím, že by se ti hodila krátká přestávka v práci, než se rozhodneš ohledně převelení na Centurion. Ať zvolíš cokoli."

"Dobrá," zasmušile odvětila Jenny. "Když je dole poručík Worf, vlastně mě tam vůbec nepotřebují."

"Dobře. Seženu ti od kapitána svolení s pár volnými dny, a po nich tě budu chtít zase vidět. Mezitím bych ráda, abys něco udělala. Vím, že jste při hodinách dějepisu na Akademii brali fašismus a anglické zvykové právo."

Jenny přikývla. Najednou vypadala vyčerpaně, jako by na ten zuřivý výbuch spotřebovala všechnu sílu.

"Myslím, že se ani jednomu z těchto předmětů nevěnují dostatečně podrobně," poznamenala Deanna. "Chci, abys dny volna strávila tak, že přečteš tolik, kolik toho o nich počítač má a kolik ty dokážeš vstřebat. Ano?"

"Dobrá."

Deanna ji poplácala po rameni. "Promluvíme si později."

"Děkuji, poradkyně."

Když Deanna Troi odešla, Jenny se svalila na postel a zírala na malbu na stěně své kajuty. Přinesla si ji z Meramaru - jediná upomínka na rodný svět, kterou si dovolila vlastnit. Bylo to ztvárnění Servadovy Agónie: polobůh ukřižovaný barbarskými jezdci, které tak dlouho sám zadržoval. Pod hrubým křížem ležel zlomený Servadův meč. Navzdory hřebům v dlaních, trnové koruně na hlavě a bodné ráně v boku vyhlížel Servado z malby s nelidským klidem. Jeho oči říkaly něco, čeho si Jenny vážila celý život: "Buď odvážná, dcero má. Buď válečnicí k obrazu mému a setkáme se na nebesích."

Poslední sdělení, které podle ústního podání na tomto světě vyřkl, bylo vepsáno v dolní části malby. "Resorgo." V jazyce Meramaru to znamenalo: "Povstanu z mrtvých." To byl Servadův slib lidu.

Pod malbou stál malý oltář zakrytý bílým plátnem. Na něm ležel prostý meč, velmi podobný těm, které po generace vyráběli Jennini hispánští předkové pro legie Říma. Rovný, dvoubřitý, bez příkras - štíhlá, odlehčená verze legionářského meče. Jenny, oblečená v bílém, poklekla před oltářem.

"Svatý Servado," zašeptala, "požehnej mé zbrani a mému konání. Buď se mnou, jako jsi byl s mým otcem. Ukaž mi správnou cestu."

Vzhlédla k malbě. Servadův pohled byl stejně přísný, milující a uznalý jako vždy, teď si ale myslela, že v něm zahlédla ještě něco dalšího. Něco, co viděla i v očích Sejanových.

"Svatý Servado," vydechla. "Objevil ses nakonec na nějakém jiném světě?"

Nepřišla žádná odpověď.

Znovu sklonila hlavu a modlila se dál, chvílemi anglicky, chvílemi rodným jazykem - tou zkaženou, znetvořenou řečí, která kdysi byla latinou.

Kapitola dvanáct

Bylo to opravdu neuvěřitelné.

Od m'dockého útoku uběhly tři dny. Worf měl v kurzech sebeobrany, které pořádal, mnohem více lidí než dříve - vlastně tolik, že požádal Gaia Alda, aby mu s výukou pomohl. Velkoříman, který měl dorazit dnes odpoledne, byl také odborníkem na boj beze zbraně - a Worf musel připustit, že bude pro Tenařany mnohem přijatelnější než on sám.

A přesto si Tenařané dokázali nalézt důvody proč nebojovat.

Jak ji Worf požádal, zopakovala Nadeleen svou námitku, kterou mu soukromě sdělila před třemi dny. "Jsem rád, že jste se na to zeptala," poznamenal. Měl plnou pozornost celé třídy.

"Protože máte úplnou pravdu, Nadeleen. M'docký válečník by vyskočil a zaútočil znovu. Váš protiútok musí být tak rychlý a silný, aby M'dok už nebyl schopen vstát. To vás naučím dnes."

Náhodně si v davu vybral jednu dívku.

"Vy - jak se jmenujete?"

"Arkanka, pane."

"Dobrá, Arkanko, pojď sem, prosím."

Ostražitě se k němu přiblížila. Arkanka byla o pár let mladší než Nadeleen, byla ale stejně vysoká jako Worf a

vypadala, že je dost silná. V boji proti M'dokovi by měla šanci - pokud se ode mě něco naučí.

"Tak," obrátil se ke skupině, "existují různé části těla, kde jsou humanoidé, dokonce i M'dokové, obzvláště náchylní k vážným zraněním. Pokud na ně vedeme přesnou a dostatečně tvrdou ránu, můžeme dokonce způsobit smrt."

Tenařané se všichni najednou otřásli. Worf, zcela ponořený do výkladu, si toho nevšiml. "Ze dvou důvodů si většinu z nich projdeme. Za prvé: snažím se to, co vás učím, omezit na podstatné a nechci vás zatěžovat důmyslnějšími detaily. Za druhé: bylo by bláhové snažit se většinu z takových míst zasáhnout na M'dokovi. Výjimkou je však hrdlo. Když M'dokové útočí, používají k tomu natažené ruce, aby tak mohli zaútočit drápy, a zdvihnou hlavu, aby vás mohli usmrtit kousnutím. Očekávají, že tím kořist vyděsí, ona ztuhne jako solný sloup a oni se nebudou muset obávat vystavit hrdlo. Jsou tak zranitelní několika málo jednoduchými údery, které vás teď naučím. Arkanko, rozpaž a zdvihni hlavu. Takhle." Worf jí ukázal jak.

"Ještě okamžik!" namítla Arkanka. "Chcete říct, že nás naučíte, jak někoho úmyslně zranit?"

"Ne 'někoho'. Útočníka. Pravděpodobně m'dockého válečníka."

Šeptání se změnilo v rozčilené huhlání.

"To nemůžeme udělat," odhodlaně prohlásila Arkanka.

"Nemůžete..." Worf se zhluboka nadechl a zkusil to znovu. "Nemyslím, že by kdokoliv z vás zneužil toho, co vás zde naučím, k útoku na nevinnou osobu. Vzpomeňte si, že mluvíme o sebeobraně."

"Ale i tak," ozval se Ingerment, "jsme si mysleli, že to bude v pořádku, protože jste nám ukázal, jak se bránit, aniž bychom toho druhého zranili. Teď ale mluvíte o něčem nepřijatelném."

"Nepřijatelném?" nevěřil Worf. "Je nepřijatelné udělat, co musíte, abyste se zachránili? Zastavit M'doky chce víc než pár chvatů juda."

"Pak je tedy nezastavíme." Někteří vstali a kráčeli k východu.

Než tak mohli učinit i ostatní, Worf požádal: "Vysvětlete mi to, prosím."

Ingerment se podíval po ostatních, a když viděl, že ho přijímají jako mluvčího, pokračoval. "Raději bychom je nechali zranit nás, než abychom je museli v zájmu vlastní bezpečnosti zranit my."

"'Zranit'? M'dokové nezraňují," zdůraznil Worf. "Zabíjejí."

"No tak zabíjejí," nevrle připustil Ingerment. "Raději bychom je nechali, aby oni zabili nás, než abychom je museli zabít sami."

"Raději zemřít, než muset přijmout morální zostuzení vraždy," dodala Arkanka.

Worf se zeptal: "Pokud ale jeden z vás zemře tak jako tak - vy, anebo M'dok - nebylo by lepší, kdyby to byl právě ten M'dok?"

"Proč by si měl M'dok zasloužit život méně než my?" ptala se Nadeleen. "Všichni jsme cítící tvorové, tak v čem je rozdíl?"

Worf chvíli přemýšlel. "Mám Tenařany mnohem raději než M'doky." To mu získalo pár úsměvů, viděl však, že se tím problém nevyřešil. "Vzpomínáte na Nadeleeninu reakci, když jsme tu byli minule? Co když není ohrožen váš život, ale život dítěte nebo někoho neschopného se bránit?"

Ingerment měl odpověď i na to. "Takový člověk by také raději zemřel, než aby nás přinutil spáchat kvůli němu vraždu. Cítí to tak všichni Tenařané."

"Všichni Tenařané?" dotázal se Worf. "I Melkinat, který sňal ze zdi starobylou zbraň a rozťal s ní m'dockou lebku, když M'dokové útočili na Zhelnogru?"

"Jsme stejně schopni iracionálního jednání jako všechny cítící bytosti," tiše odpověděla Nadeleen. "To ale neznamená, že reagovat tímto způsobem je správné. Naše zákony a zvyky jsou založeny na rozumu, ne na iracionálním hněvu."

Worf zavrtěl hlavou.

"Respektuji váš názor - kdyby se všechny bytosti v Galaxii chovaly jako vy, byl by všude mír. Viděli jste ale, že to tak v Galaxii nechodí. Musíte čelit realitě, ne teorii."

"My realitě čelíme," ohradila se Nadeleen. "To vy klamete sám sebe a hledáte si omluvy, proč povolit uzdu svým krvežíznivým instinktům. Nedovolíme vám, abyste nám takto pošpinil svět." Vstala a rychle vyrazila k východu.

Ostatní šli za ní. Worf na ně volal, ale ignorovali ho. Jejich neochota bojovat ho rozlítila.

Za sebou zaslechl smích.

Otočil se. Tělocvičnou k němu kráčel mladý muž oblečený do nachově lemované římské tógy. Na nohou měl sandály prošívané stříbrnou a zlatou nití. Worf byl naštvaný sám na sebe, že si toho muže - pravděpodobně Velkořímana - nevšiml dříve, a ještě více ho rozčílil smích, který si vztáhl na sobe. Ztuhl a mlčky čekal, až k němu druhý muž dojde.

Mladík zdvihl ruku na pozdrav. "Jsem Marcus Julius Volcinius, a samozřejmě vím, kdo jste vy." Konečně vzal na vědomí Worfovu chladnou, či spíše žádnou odpověď na pozdrav. "Ach, odpusťte mi," rychle vyhrkl. "Nesmál jsem se vám! Smál jsem se... ironii vašeho konání."

"Ironii?" zaduněl Worf.

"Ó ano. Několikahodinovou výukou se snažíte zvrátit celoživotní výcvik." Zavrtěl hlavou. "Vaše úsilí je odsouzené k neúspěchu, ještě než vůbec začnete."

Worf pokynul ke dveřím, kterými odešel poslední z Tenařanů. "Všichni jsou ještě mladí. Proto jsem si je vybral."

"Ano, ale ne dost mladí! Jak brzy se z Římana stane Říman nebo z Klingona Klingon?"

"Klingoni mají obřad přechodu," opatrně odvětil Worf, "a když jím projdou, jsou považováni za dospělé." Marcus kývl. "Samozřejmě, samozřejmě. Všechny kultury si vyvinou takové rituály. O tom ale nemluvím. Ptal jsem se, v jakém věku se dítěti vštípí hodnoty jeho společnosti."

"To závisí na dítěti - a na společnosti."

Marcus se široce usmál. "Odpověděl jste spíše jako diplomat než jako válečník. Je mi však jasné, že čím dříve se člověk k dětem dostane, tím větší má naději změnit jejich vývoj."

Worf se zaškaredil. "Myslíte tím víc, než říkáte. Vysvětlete, prosím."

"Hmm. Ano. Římský zvyk - myslet víc, než říkáme.."

"Zvyk, ve kterém tenhle had skutečně vyniká." Gaius Aldus se přiblížil tiše a nyní stál za Markem. "Zdržel jsem se na lodi, poručíku, vidím ale, že nás třída už opustila."

"Další potíže s tím, co představuje sebeobrana, Gaie," posteskl si Worf. "Myslím, že Marcus Julius měl v úmyslu navrhnout řešení."

"Vážně, Marku?"

"Gaie," pozdravil Marcus a lehce se uklonil. "Rád tě zase vidím."

"Já také, Marku Julie, i když mne překvapuje, že tě vidím tady dole. Měl bys být na palubě Centurionu, kde se nemůžeš nikomu připlést pod nohy." Jeho ruka vystřelila a uchopila Marka za zápěstí. "Co tu děláš?"

Marcus se mu vykroutil a odřel si při tom kůži. "Nevíš o všem, co se děje, Gaie."

Gaius se narovnal. "Mám vědět o všem důležitém. Jsem magister navis."

Marcus se mu vysmál. "Neměl bys ty zastaralé tituly brát tak vážně."

"Dobrá, Marku. Neber vážně můj titul." Znovu čapl Marka za paži a přitáhl si ho blíž. "Ber vážně mě. Tak co tu děláš?"

Marcus shlédl k silné ruce, která mu svírala paži. Poznal, že se Gaius tentokrát nenechá setřást tak snadno, a nijak se také netoužil zesměšnit tím, že se mu bude marně bránit.

Kromě toho bude velmi příjemné ukázat "magisterovi navis", jak velice je odtržen od reality. "Uvidíš," řekl. "Pojď se mnou."

"Omluvte nás, poručíku," poznamenal Gaius. "Promluvíme si později."

"Samozřejmě," přikývl Worf.

Marcus zamířil do malé jednopatrové budovy, rozdělené na dvě místnosti. Obě fungovaly jako třídy a obě byly plné tenarských dětí, které pozorně seděly v lavicích uspořádaných do řad. Učili je Velkořímané oblečení jako Marcus - i když neměli nachově lemované tógy ani zlaté a stříbrné stehy na sandálech.

Marcus se usmál šokovanému pohledu v Gaiově tváři, když procházeli kolem otevřených dveří tříd.

"U všech bohů, Marku, zašel jsi příliš daleko," procedil zaťatými zuby. "Nemáš pravomoc sem přidělovat personál."

Marcus nic neřekl, jen otevřenými dveřmi kývl třídě. V odpověď na učitelovu otázku sklouzl asi šestiletý chlapec ze židle, vyskočil na nohy, postavil se do vojenského pozoru a odříkal: "Nomen Romanum se vztahuje k římské moci, jež je svrchovaná po celém světě Magna Roma."

"Velmi dobře, Tullie," pochválila ho učitelka. Byla to žena středního věku, velmi toporná, velmi aristokratická. "Smíš se posadit."

Tullius se šťastné usmál a znovu si sedl. Seděl stejně jako ostatní děti - vzpřímeně, záda rovná jako pravítko. Učitelka vyvolala další dítě. "Antonie, dokonči za mne větu a pak ji přelož do tenarštiny: " 'Roma locuta est... ' "

Dívenka, ne víc než pětiletá, vyskočila a stála stejně ztuhle jako spolužák Tullius. Monotónně odříkala: "Roma locuta est; causa finita est. To znamená: 'Řím promluvil; případ jest skončen.'"

"Výborně, Antonie. Otázka pro všechny: co to vlastně znamená?"

Gaius se odvrátil.

"Pojď," vybídl ho Marcus. "Je toho víc."

Zamířil za budovu. Tam jim cestu zastoupila vysoká stěna. Chránila před zraky okolí to, co obklopovala - ať už to bylo cokoliv. Stěna byla vyrobena ze stejného kovu, který se na hvězdných lodích používal na vnitřní pažení.

"Tenařané stavějí z kamene a dřeva," podotkl Gaius.

"Správně. Tu stěnu jsme si přidali sami, kvůli soukromí."

Jako by tak měly zdůraznit cizí původ stěny, zůstaly do ní vsazené dveře uzavřeny, dokud jim Marcus neřekl: "Aperi!" Na tento rozkaz se dveře odsunuly ke straně, vpustily oba muže dovnitř a zase se zavřely. Za nimi se rozkládal otevřený prostor ze všech stran obklopený stěnou. Na něm cvičili římští vojáci.

"Z lodi?"

Marcus se rozzářil. "Podívej se znovu."

Gaius to udělal. Frekventanty byli chlapci a dívky, z nichž nejstarším bylo patnáct nebo šestnáct. Pak mu to došlo. "Tenařané!"

Marcus se nadšeně zasmál.

"Přesně! Mladí Tenařané. A baví je to, Gaie, baví je to! Sleduj je."

Před nimi pochodovaly šiky oblečené ve starodávném římském brnění a ozbrojené starými římskými zbraněmi, otáčely se a zatáčely v odpověď na vykřikované rozkazy - vždy v latině - velkořímského důstojníka. Na jeho povel se zastavili se simultánním dupnutím, které rozechvělo zemi. Další výkřik v latině a všichni se otočili ke Gaiovi a Markovi, udeřili se pěstmi do hrudi a pak vymrštili ruce v římském pozdravu. Jako jeden muž zařvali: "Salvete!"

Gaius se odvrátil a odkráčel ke dveřím. Když se před ním neotevřely, řekl: "Otevřít." Bez odezvy. Zkusil stejný rozkaz v latině, napodobuje Marka: "Aperi!" Stále nic.

Marcus se za ním uchichtl. "Nejsou nastaveny aby rozpoznaly váš hlas, nadporučíku."

Aniž by se otočil, pronesl Gaius tiše, ale dunivě, až se jeho hlas nesl celým cvičištěm: "Tak mi je otevři, nebo si jimi prorazím cestu."

"Zasévám sémě. Děláme to po celé planetě. Ve správnou dobu tyto děti dosáhnou věku, kdy začnou hrát roli při utváření osudu Tenary. Některé z nich vstoupí do saavt. Ostatní vytvoří domorodé ozbrojené síly."

"Ozbrojené síly?"

Marcus přikývl. Oči mu zářily pýchou. "Podle vzoru římských legií. Příště nebudou při odrážení útoku potřebovat naši pomoc. Důležitější však je, že oni a jejich druzi v saavtách..." Odmlčel se a hledal správný obrat. "Oni změní povahu tohoto světa a možná i celé Federace."

"Marku, ty blázne." Gaius smutně zavrtěl hlavou. "Nevím, kde jsi na tenhle nápad přišel, teď to ale skončí. Ihned rozpustíš ty tvé školy, vrátíš se na loď a vezmeš všechny učitele s sebou."

Marcus zavrtěl hlavou. "Ty tomu pořád nerozumíš, vid'? Nepodléhám tvému velení. Jsem Sejanův bratranec, na planetě jsem na jeho žádost a rozkazy přijímám od něho. Ve skutečnosti to, co teď dělám, dělám na základě jeho rozkazů. Navíc, kdybych byl plebejcem jako ty, choval bych se opatrněji. Život může být velmi nepříjemný, pokud urazíš členy jistých rodin - dokonce i v demokratických dnech republiky."

"Kapitán by nikdy nesouhlasil s tím, co jsi udělal."

"To si opravdu myslíš, Gaie?"

"Uvidíme, co k tomu řekne Lucius Aelius Sejanus!" Gaius třískl do komunikátoru. "Centurione! Jeden k přenosu, a hoďte sebou!"

* * *

Když se Gaius Aldus zhmotnil na plošině v transportní místnosti Centurionu, postavil se technik za konzolí okamžitě do pozoru, udeřil se pěstí do hrudi a pak ruku vymrštil, dlaní dolů, prsty natažené, ve starobylém římském pozdravu.

Gaius si ho ani nevšiml. Seskočil z plošiny a vyrazil z místnosti, do chodby a nejbližšího turbovýtahu. Neodpovídal na pozdravy těm, které míjel. Lidi kolem sebe si neuvědomoval. Byl zahloubaný; přemýšlel o tom, co viděl na povrchu Tenary a co z toho vyplývalo.

Marcus měl samozřejmě pravdu: Gaius je plebejec. Za starých časů by to znamenalo, že sám není nic, že jméno jeho rodiny je pominutelné a že se nepředpokládá, že by měl něco jako čest. V současné době byl stále nedůležitý a jméno jeho rodiny nic neznamenalo. Měl ale čest a tu si bude chránit. Nic víc neměl - kromě Jenny.

V kajutě použil Gaius komunikační obrazovku stojící na stole, aby se spojil s kapitánem. Počítač nalezl Sejana v pracovně, zaneprázdněného detaily, které si vedení hvězdné lodi žádalo. Vypadal, že ho vyrušení obtěžuje, trochu se ale rozzářil, když viděl, kdo volá. "Gaie! Co děláš na palubě? Máš přece pomáhat tomu bezpečnostnímu týmu z Enterprise s -"

"Kapitáne," zarazil ho Gaius. "Musím vás vidět. Ihned."

Sejanus se zamračil. "Mám toho teď až nad hlavu. Nemohlo by to počkat do večera?"

"Obávám se že ne, kapitáne."

Sejanus přikývl. Podtón v hlase prvního důstojníka mu okamžitě napověděl, že je to vážné. "Tak přijď hned. Do pracovny."

Komunikační obrazovka potemněla.

Gaius vzdychl a sundal si uniformu Hvězdné flotily. Pomalu a s velkou pečlivostí si oblékl slavnostní uniformu, která byla vyhrazena pouze pro neobvyklé situace. Od dob starověku se změnila jen málo; to velkořímský oděv se vydal dobýt svět - a uspěl. Nejprve přišla na řadu důstojnická blůza. Přes ní si navlékl těžký náprsní krunýř s vyztuženými nárameníky. Nezapomněl ani na suknici, na které byly našity kovové pruhy, helmu a plášť. Nakonec si připjal opasek, na kterém visel krátký, široký meč - obřadní, ale s hrotem a ostřím.

Prohlédl se ve vysokém zrcadle, které viselo na jedné ze stěn. Usadil zbroj, popotáhl opasek a pak se postavil do pozoru, aby svůj obraz po římsku pozdravil.

Teď se cítil připraven na vše, co se po něm žádalo. Odešel z kajuty a zamířil na můstek.

Členové posádky, které Gaius míjel, ho opět zdravili. Předtím to dělali, protože ho uznávali a jeho postavení na lodi bylo vysoké. Teď to dělali z obou výše zmíněných důvodů a navíc kvůli starověké, uctívané uniformě, kterou měl na sobě. Gaius šel tentokrát pomaleji, všímal si pozdravů a vážně je opětoval. "Salve," říkal tiše. "Salve."

Dveře turbovýtahu se otevřely a Gaius Aldus vstoupil na můstek jako ztělesnění Roma Aeterna, Věčného Říma. Hovor ustal a posádka uchváceně pozorovala, jak Gaius s velkou vznešeností kráčí můstkem a vstupuje do pracovny.

Když se za ním zavřely dveře, Sejanus od stolu vzhlédl. "Gaie. Vítám tě." Pak si povšiml uniformy a zdvihl obočí. "Taková obřadnost kvůli mě, Gaie?"

"Kapitáne, složil jste mi poklonu, když jste Jean-Lucu Picardovi řekl, že jsem dlouho chránil vaši čest a život."

Sejanus přikývl. "To je také pravda. Žádná poklona, ale prostá pravda."

"Pak je mou povinností vás upozornit, že je ta čest ve velkém nebezpečí."

"Nevím, jak by k tomu mohlo dojit." Slova zněla neosobně, hlas byl chladný. To nehovořil Sejanus s celoživotním přítelem; to římský patricij káral plebejce, že mluví bez vyzvání. "Možná mi to můžeš vysvětlit."

Gaius to úmyslně pominul. "Marcus Volcinius je ve Zhelnogře. Dohlíží tam na program, který má přivést tenarské děti od tradičního způsobu života k římskému - přesněji předrepublikovému římskému způsobu života."

"Aha," prohodil Sejanus. Kapitán vstal a přešel pracovnou k velkému oknu. "Pokračuj."

"Marcus se vyjádřil, že tito... tito noví Římané, které vychovává, by v budoucnu mohli hrát důležitou roli, jež by zahrnovala víc než jen Tenaru. Dokonce si dovolil zajít tak daleko, že tvrdil, že poslouchá tvé rozkazy."

"Vskutku."

"Znamená to, že opravdu poslouchá tvoje rozkazy?"

"Pochybuješ snad o mně? Žádáš, abych ti vyložil své pohnutky?" Víc než kdy jindy teď patricij Sejanus napomínal plebejce Gaia.

"Při našem přátelství a společné minulosti, ano."

Sejanus se na Gaia dlouze zadíval. "Jak chceš. Marcus jedná v mém zájmu - mém a Magna Roma."

"Nechápu, jak by to bylo ospravedlnitelné, kapitáne," přerušil ho Gaius. "To, co Marcus dělá, je proti zákonům

Federace a Tenary. Je to nečestné."
"Nečestné?" Sejanus rozlícené potřásl hlavou. "Ne, není to nečestné. Je to nezbytné."
Gaius si založil ruce na prsou. "Vysvětli."
Sejanus se opřel a vykouzlil úsměv. "Vzpomínáš, jak jsme si hrávali na válku, Gaie? Když jsme byli děti? Já byl císař a ty můj vojevůdce."
Gaius přikývl.
"Tehdy jsme mohli jednat beztrestně, zcela bez ohledu na následky. Mohli jsme dělat chyby - dokonce zemřít - ale všechno bylo jenom jako." Zahleděl se do Gaiových očí. "Vzpomínáš?"
"Vzpomínám."
"Nuže, příteli, tohle už není hra. M'dokové, Romulané, Ferengové, ti na pravidla nehrají," prohlásil Sejanus. "Zničí nás, pokud je my nezničíme dřív. Jakýmkoliv způsobem."
Gaius zavrtěl hlavou. "Jakýmkoliv způsobem? Ne, pane. Bitva vyhraná bezectně je bezcenné vítězství. Kdysi jste to věděl - když jsme porazili Romulany u Adhary. Nechal jste tehdy přeživší uniknout důstojně. Ukázal jste jim skutečnou římskou čest."
"Unikli, aby nás znovu napadli," odsekl Sejanus. "Byl jsem tehdy blázen."
"Ne, pane. Byl jste hrdina. A teď jste se změnil. Bojujete za osobní slávu, za vlastní sobecké cíle. Ne za dobro Federace."
Sejanus vstal ze židle. "Ne! Teď jednám v zájmu Volcinii gens a našeho světa. Podpoř mě, Gaie Alde! Přidej se ke mně! Odměna tě nemine." Usmál se. "Nežádám tě o nic nového. Dál mi služ jako dosud."
"Říkáš, že musíme zničit nepřátele," opatrně podotkl Gaius. "Jak toho dosáhneš? Tady velí Picard - on do války proti M'dokům nepůjde."
"Pravda," odvětil Sejanus a obezřetně si prvního důstojníka prohlížel.
Pak Gaiovi pověděl, co má v plánu s kapitánem Picardem a Enterprise udělat.
"Je to smělý plán," přisvědčil Gaius, když Sejanus skončil.
Sejanus se k němu s úsměvem otočil.
"Je to ale plán šílence s bezcitnou neúctou k životu. Už vám nemohu sloužit, kapitáne," odhodlaně pronesl Gaius. "Nemáte čest."
Sejanus při té výtce ztuhl. "A ty nejsi Velkoříman. Děláš hanbu uniformě, kterou máš na sobě."
"Já že dělám hanbu téhle uniformě?" užasl Gaius. Rychle vytáhl meč; Sejanus ustoupil a sáhl po komunikačním odznaku. Gaiův krátký meč se jen mihl, oderval kapitánův odznak a hodil ho na zem.
Gaius na Sejana chvíli hleděl - pohled plný opovržení. Pak sklonil zbraň. "Naopak, to vy děláte hanbu téhle uniformě, kapitáne. Teď půjdu informovat velkořímskou vládu o vašem spiknutí."
"Jsem zničen," prohlásil Sejanus a tváří se mu šířil strach.
"Ne," namítl Gaius a hlas mu změkl. "Jste zachráněn."
Podal Sejanovi ruku -
- a jeho kapitán se natáhl, vytrhl mu mečík a vrazil ho Gaiovi do břicha.
První důstojník jedinkrát zanaříkal, strašlivě zasténal - podobně jako když velké zvíře lapá po dechu. Chytil Sejana za zápěstí a snažil se mu vykroutit jílec z ruky. Sejanus si ale nakročil, opřel se celou vahou o meč a zdvihl Gaia ze země.
Gaius obrátil oči v sloup a Sejanus opatrně položil jeho tělo na podlahu.
"Budeš mi chybět, starý příteli," zašeptal Sejanus a poklekl po bok prvního důstojníka. "Tohle je ale válka."
Vymanil zápěstí z Gaiových prstů a po jednom je sevřel kolem jílce meče. Podržel je tam, dokud neztuhly a ruka nevychladla.
Vstal a utřel si ruce do ručníku. Zdvihl komunikační odznak a připevnil si ho na hruď. Pak se ho jednou lehce dotkl.
"Tady bezpečnost, kapitáne."
"V mé pracovně došlo k nehodě. Pošlete někoho, aby to uklidil."
"Ano, pane."
Sejanus chvíli přemýšlel. "A pak mě spojte s Jenny de Luz na palubě Enterprise."
* * *
"Kapitáne Sejane?" Obrazovku vyplnila Jennina překvapená tvář. "Prý se mnou chcete mluvit, pane."
"Ano, Jenny, chci." Odmlčel se a velmi opatrně volil slova. "S lítostí vám oznamuji, že magister navis Gaius Aldus věnoval život Magna Roma."
Jenny vypadala zmateně. "Pane? Ne -"
"To znamená," jemně vysvětloval Sejanus, "že náš milovaný přítel Gaius Aldus si vzal život. Daroval duši státu."
Jenny pomalu vstřebala význam podivně formálního prohlášení. Otevřela ústa. Nevyšlo z nich ani hlásku. Zírala na Sejana a oči se jí zaplnily slzami.
"Chápu váš žal, dítě. Gaius byl mým nejstarším, nejbližším přítelem," poznamenal tiše. "Budete-li mne potřebovat, jsem zde."
Sejanus pokynul a spojení bylo ukončeno.
A ty mne budeš potřebovat, dodal v duchu. Velmi brzy.

Kapitola třináct

"Jak se cítíte, Jedničko?"
Riker rozlepil oči a zasténal. Poslední věc, kterou si pamatoval, byla Gretna - křičela...
M'dokové.
Zdvihl se na lokty. Byl na ošetřovně a ležel na jednom z diagnostických lůžek. Nad ním se z jedné strany skláněla doktorka Beverly Crusherová; z druhé u něho stál kapitán Jean-Luc Picard, ruku položenou na jeho rameni.
"Dobře - aspoň myslím, pane," zachraptěl. "Ten útok -"
"Je odražen, Jedničko. Zhelnogra je v bezpečí."
"A Gretna?"
"Nic jí není - také je v mnohem lepším stavu než vy."
Riker znovu hekl a obrátil se k doktorce Crusherové. "Řekněte mi ty špatné zprávy, doktorko. Kolik času mi ještě zbývá?"
"Dožijete se hezky vysokého věku," ujistila ho doktorka. "Měl jste spoustu hlubokých ran tady" - ukázala na Rikerovu hruď - "a pár pohmožděných žeber, a pravé předloktí" - shlédl a viděl, že ho ve správné poloze drží stázové pole - "máte zlomené." Pokrčila rameny. "Přesně co by člověk čekal od čelního střetu s m'dockým válečníkem."
Picard se usmál. "Možná bych vás měl přinutit navštěvovat hodiny sebeobrany pana Worfa."
"Možná byste měl, pane," Riker opětoval úsměv a pokusil se posadit. Odměnil ho úder bolesti, který mu proletěl hrudí jako nůž. Kapitán si jeho nepříjemné situace povšiml a předklonil se, aby mu pomohl, Riker ale pomoc gestem odmítl.
"Jsem v pořádku, pane." Zhluboka se nadechl. "Řekněte mi, co se od té doby stalo."
"Spousta věcí," vyhověl mu Picard. "A jen málo z nich je dobrých."
Kapitán shrnul události posledních několika dní - ale hrozící změnu politiky Velké saavty si schovával až na konec.
"Přesto stále nechápu změnu Gretnina postoje, pane," posteskl si Riker, když Picard skončil. "Měl jste možnost si o tom promluvit s jejím otcem?"
"Ehm." Picard krátce zaváhal. "Pár špatných zpráv jsem vynechal, Jedničko." Těžce si povzdechl. "Prezident Melkinat byl při útoku na Velkou síň zabit."
Rikerova tvář odrážela žal. "Ach ne."
"Je to bohužel pravda. Díky tomu se nejvyšším představitelem tenarské vlády stala strašně protivná žena jménem Anka - a Gretna Melkinatová její postoj podporuje."
Riker se zdravou rukou zamyšleně podrbal ve vousech. "Co se mohlo stát, že si spolupráci s Federací rozmyslela?"
"Stalo se to ještě před m'dockým útokem?"
"Několik dní před ním, pane. Zůstala v jedné z okrajových vesnic..." Luskl prsty. "Když jsme se znovu potkali ve Zhelnogře, zmínila se o Marku Juliu Volciniovi - říkala mu učitel z Centurionu."
"Učitel?" Picard se zamračil. "Ten člověk není žádný učitel."
"To vím, pane. Možná byste se měl kapitána Sejana zeptat, co se děje."
Picard se najednou narovnal a odvrátil se od Rikera. "Nevím, Jedničko. Jsem v tuto chvíli upřímně přesvědčen, že se tomu muži nedá věřit."
"Kapitánu Sejanovi?" Riker byl překvapen, nic dalšího ale neřekl.
"Lepší by bylo, kdybychom si toho o Markovi co nejvíce zjistili sami," navrhl Picard.
"Kapitáne Picarde." To byl hlas Deanny Troi a přicházel z můstku.
Kapitán přešel k jednomu z komunikačních panelů na stěně. "Tady Picard."
"Právě jsme obdrželi velmi znepokojivé zprávy, pane. Na palubě Centurionu došlo k jakési nehodě. Gaius Aldus je mrtev."
Picard si s Rikerem vyměnil překvapený pohled. "Děkuji, poradkyně," odvětil Picard. "Hned budu na můstku."
Otočil se zpět k Rikerovi. "Je cosi shnilého na palubě té lodi, Jedničko - a já mám v úmyslu zjistit co."
"Hodně štěstí, pane."
"Děkuji, Jedničko - a uzdravte se, ano?"
"Pokusím se, pane."
Usnul, ještě než byl Picard ze dveří.
* * *
Picard rázně vyšel z turbovýtahu a zamířil do pracovny, naznačuje Troi, aby ho následovala. "Posaďte se, poradkyně." Ukázal na židli před stolem. Lehce zdvihl hlas. "Počítači - spoj mě s kapitánem Sejanem na Centurionu."
Stolní obrazovka se pročistila a odhalila můstek Centurionu se Sejanem v popředí. "Kapitáne Picarde," pozdravil, "předpokládám, že si přejete projednat rozmístění dalších našich sil na Tenaru."
Bylo to poprvé, co spolu kapitáni mluvili tváří v tvář od doby, kdy Picard převzal velení jejich společné mise. Troi si povšimla, že se oba vyhýbají jakýmkoliv žertům nebo podružnostem. Nepotřebovala betazoidské schopnosti, aby vycítila, že se ti muži nemají rádi.
Picard odpověděl: "Ne, kapitáne. Potřebuji od vás jednu informaci. Překvapuje a znepokojuje mě vámi hlášená smrt prvního důstojníka Gaia Alda. Můžete mi k tomu říci víc?"
Sejanův hlas změkl. "Můžeme si promluvit v soukromí, kapitáne?"
Picard přikývl.
"Jsem v pracovně. Vaše slova se nedostanou mimo tuto místnost."
"Dobře. Nechce se mi nikomu vykládat podrobnosti toho příběhu, protože nevrhá dobré světlo na rodinu Aldů, vím ale, že se na vaši mlčenlivost mohu spolehnout. Gaius se nedávno dozvěděl o skandálu, do kterého je zapletena jeho rodina. Zdá se, že jeho strýc prodával tajemství Federace Romulanům. Gaiova strýce - a dost možná i zbytek rodiny -

čeká jisté vězení."
Sejanova tvář ještě zvážněla.
"Můj magister navis, kapitáne, byl možná trochu staromódní - Říman staré říšské školy. Přišel do mé pracovny a řekl mi, co se dozvěděl..." Sejanův hlas odumřel. "Věděl jsem, že je rozrušený, vůbec jsem ale netušil, že se chce zabít."
"Chápu." Picard přikývl. "Máte mou nejupřímnější soustrast, kapitáne."
"Děkuji, kapitáne Picarde. Mohu-li... rád bych vás požádal, abyste pozorně hlídal praporčíka de Luz," prosil Sejanus. "Ona a Gaius si byli velmi blízcí."
"Rozumím. Picard konec." Přerušil spojení a otočil se k Troi.
"Lže," prohlásila rezolutně. "Za Gaiovou smrtí je toho mnohem víc, než vám řekl."
"Mám stejný pocit." Picard zaváhal. "Pokud si myslíte, že je moudré říci praporčíkovi de Luz o tomto rozhovoru, můžete to udělat, ale prosím tady."
Deanna vypadala na okamžik zmateně. Pak si vzpomněla na Picardův slib Sejanovi, že se jeho slova nedostanou mimo pracovnu. "Zavolám ji sem hned, pane, pokud vám to nevadí."
Picard přikývl. "Odejdu. Ne, rozmyslel jsem si to, zůstanu."
Jenny dorazila za několik minut. Hned bylo jasné, že moc nespala. Tvář měla bílou a ztrhanou - ještě světlejší, než pro ni jako rusovlásku bylo obvyklé - zbrázděnou vráskami, které tam Deanna dříve neviděla. Oči měla zarudlé, uniformu zmuchlanou a pomačkanou, a vlasy, obvykle připomínající rudou hřívu, měla špinavé a neučesané. Přesto z ní vyzařovala živá energie, Deanně ale připadala jako nezdravá, nucená.
"Posaďte se, praporčíku," rychle ji vybídl kapitán Picard.
Jenny vděčně padla na židli. "Děkuji, pane." Hned se otočila k Troi. "Máte pro mě nějaké zprávy?"
"Praporčíku - Jenny - kapitán a já jsme se snažili zjistit podrobnosti o smrti Gaia Alda, jak jsem vám slíbila." Pověděla Jenny, co jim řekl Sejanus.
"Jeho strýc zradil Federaci? A Gaius se proto zabil?"
"To nám řekl Sejanus, Jenny," odvětila Deanna. "Máte důvod o tom pochybovat?"
Jenny zavrtěla hlavou.
"Zmínil se vám Gaius o nějakých problémech s Centurionem nebo kapitánem Sejanem?" zeptal se Picard. "Ne," tiše odpověděla Jenny. Chvíli se mlčky dívala do země. "Jestli je to všechno, můžu už jít, pane?"
"Samozřejmě." Picard se něžně usmál. "A příštích pár dní si vezměte volno, praporčíku. Odpočiňte si."
* * *
"Kapitáne Sejane?"
"Hmmm?" Pobočníkův hlas jej vystrašil; Sejanus se chystal do postele a na vyrušování nebyl zvyklý.
"Kapitáne, přišel si s vámi promluvit někdo z Enterprise. Nějaký praporčík." Pobočníkův hlas naznačoval nelibost.
"Praporčík de Luz?" optal se Sejanus a únava z něj spadla. Instinktivně cítil důležitost té návštěvy.
"Ano, kapitáne," odvětil pobočník a znělo to poněkud překvapeně.
"Kde je?"
"V transportní místnosti, kapitáne."
"Nechte ji sem přivést, poručíku. Okamžitě."
Když zazvonil zvonek, Sejanus se právě dooblékl. "Dál," zavolal a posadil se na postel.
Dveře se otevřely a vstoupila Jenny. Sejanus si hned povšiml, jak vypadá. Byla očividně vyčerpaná, tvář poznamenanou starostmi a bolestí. Nějak ale vyzařovala energii, oči podivně jasné.
Nikdy předtím ji nepovažoval za přitažlivou, ale teď...
"Praporčík de Luz se hlásí, pane." Hlas měla velmi chladný.
"Pohov, praporčíku. Jenny. Uvolněte se, prosím."
Z pozoru se přesunula do postoje s nohama od sebe na šíři ramen, ruce založené na kostrči, tělo vzpřímené a oči upřené před sebe - učebnicová definice "pohovu ", ale ne toho, co měl Sejanus na mysli. "Jak vám mohu pomoci, Jenny?"
"Gaius Aldus..."
Jenny zavřela oči a roztřásla se. Sejanus si po chvíli uvědomil, že pláče. Vstal z postele a objal ji; pevně ji držel, zatímco vzlykala.
Krátce nato se od ní trochu odtáhl, drže ji stále za ramena, a zadíval se jí do očí.
"Poslouchej mě, Jenny," řekl něžně. "Gaiova smrt byla tragédie a já jeho ztrátu nepociťuji o nic méně než ty. Musíme ho ale nechat odpočívat v pokoji a hledět na jiné věci, do budoucnosti."
"To já vím," šeptla a vyhýbala se jeho pohledu.
"Podívej." Dovedl ji k židli, pomohl jí posadit se a postavil se vedle ní. Před nimi stála na stole prázdná obrazovka počítače. "Počítači," pronesl, "Řím, Regia."
Na obrazovku vyplul obraz velikého města. Kamera se zaměřovala na skvostně zdobenou velkou budovu s průčelím tvořeným mohutným sloupovím. Ven a dovnitř kráčeli muži v tógách, kteří v porovnání s obří stavbou vypadali jako hmyz.
"Toto je Regia Republicae, Palác Republiky, náš kapitol. Zabírá celý vrchol kopce, kterému říkáme Palatium. Tam se schází Senát a zde spočívá centrum vlády Magna Roma. Tam leží moc!" Otočil ji i se židlí a zadíval se na ni.
"Tomu kopci, tomu komplexu budov" - pokynul k obrazovce - "se říkávalo jen Regia, Palác, a každý věděl, že to znamená Císařský palác. Palác mého jmenovce, Jenny! Palác si tam nahoře postavil Augustus, pak se pro totéž rozhodl o kousek dál Tiberius, komplex ale dokončil císař Sejanus a učinil z Palatia skutečný střed říše. Po dvě stě let to bylo sídlo císařů, střed říše a pak střed světa. Po dvě stě let, až do nástupu republiky, a i teď je to skutečný střed moci. Je to

vrcholný čin naši civilizace, přesto mu hrozí pád - stejně jako Tenaře."

Založil si ruce za zády a začal přecházet kajutou. "Jenny, M'dokové jsou s každým útokem troufalejší. Až vyrazí příště, musíme jim uštědřit drtivý úder - úder, který je odešle pěkně rychle do bezpečí vlastních hranic. Samotný Centurion k uštědření takové lekce nestačí. Potřebuji k tomu mít na své straně palebnou sílu Enterprise."

Jenny polkla. "Jsem s vámi, pane... mohu ale udělat jen málo, čím bych vám pomohla."

"Naopak, Jenny." Podíval se jí do tváře. "Držíš klíč k naší naději proti M'dokům." Přešel k počítači na stole a vyvolal nákres obranných systémů Centurionu.

"Podívej se, jak složitý ten systém je. Člověk jej nemůže nikdy koordinovat sám. Je k tomu zapotřebí síla myšlení počítače - a v bitvě, do které se zapojí víc než jedna loď, se problém se zachováním soudržné ofenzivní a defenzivní strategie násobí exponenciálně. Počítač jedné z lodí musí převzít velení všech ostatních - procedura, jíž se dosáhne užitím jednoduchého šestimístného čísla zvaného složený kód.

Už jsme spolu mluvili o Římanech, kteří se obětovali pro bezpečnost říše - kteří se nebáli jít zpříma za tím, co považovali za správné. Teď chci, abys ty šla stejně zpříma za tím, v co věříš, Jenny." Zahleděl se jí do očí. "Chci, abys mi sehnala složený kód Enterprise. Abych nad ní měl kontrolu, až příště M'dokové napadnou Tenaru.

Jenny dlouho mlčela, hleděla na obrazovku počítače a záměrně se vyhýbala Sejanovu pohledu.

Pak se narovnala a přikývla. "Ten kód mít budete, pane. Přísahám na svou čest."

Sejanus kývl a dopřál si lehký úsměv.

Vyhrál.

Použije ten kód, aby sklopil štíty Enterprise a zničil ji. Jeho inženýři, které vyslal na její palubu, právě vyřazují z činnosti její fázerové banky, takže Picardově lodi vzali schopnost se bránit. Samozřejmě z toho obviní M'doky - a to vyvolá válku, kterou potřeboval, aby ho vynesla ke slávě a vládě na Magna Roma...

...a možná i jinde.

"Mohu udělat ještě něco, pane?" zeptala se Jenny.

Už ji chtěl propustit, pak si ale všiml, jak jí temně, průzračně žhnou oči. Proboha, jak je krásná! Kdyby nic jiného, tak Gaius prokázal vynikající vkus.

Možná je ještě něco, co pro něho může udělat.

"Jenny," oslovil ji naléhavě, "přede mnou je velké dobrodružství. Přidej se ke mně. Znám tě: dokážeš cokoliv. Buď mým magistrem navis, stůj po mém boku, vel mým silám."

Předklonil se a jemně ji políbil.

S vášní, která ho překvapila, Jenny polibek opětovala.

* * *

"Gaius Aldus! Spáchat sebevraždu!" Worf vrtěl hlavou. "Nikdy, pane."

Byl druhý den ráno. Picard stál na můstku a informoval šéfa bezpečnosti, meškajícího dole na planetě, o posledních událostech.

"Pokračujte, poručíku."

Worfův obraz na hlavní obrazovce řekl: "Byl jsem s ním včera a vypadal, že má dobrou náladu." Klingon se odmlčel. "Tedy dokud se neobjevil Marcus Julius."

Picard zdvihl obočí. "Marcus Julius Volcinius? Zdá se, že se ten muž objevuje všude, poručíku." Chvíli přemýšlel. "Zkuste Marka nalézt sám, Worfe. A zjistěte, co ví o Gaiově smrti."

Worf vycenil zuby a odhalil tak dvě řady ostrých, stejnoměrných zubů.

"S radostí, pane."

* * *

Marcus Volcinius dlel ve svém novém, přepychovém domě ve Zhelnogře a cítil se sám se sebou velmi spokojen. Byl napřed s plánem, který předložil bratranci. Zítra začne organizovat to, co měl v úmyslu pojmenovat Liga mladých Římanů.

Na sobě měl zdobně vyšívanou tógu, ve které novou organizaci osloví. Na stole před ním ležel list papíru pokreslený různými zástavami, které budou Mladí Římané při četných přehlídkách nosit. V onom okamžiku byla slova zakládací listiny Ligy ještě nejasná, věděl ale, že k němu přijdou. Pro tento druh organizování měl jasně talent, kvůli tomu ho bohové stvořili. V budoucnosti - budoucnosti plánované Sejanem - bude ten talent moci využít ještě víc.

Příjemné snění mu přerušilo klepání na dveře.

"Dále," zavolal. Očekával Julia Apia, svého osobního asistenta.

"Tak, Julie," začal a ani se neobtěžoval vzhlédnout, "potřebují, abys sehnal basu toho místního piva - jhafry - a nechal ji sem ihned přinést. Ta první nestačí a -"

"Promiňte."

To nebyl Juliův hlas.

Vzhlédl - a spatřil, že před stolem stojí poručík Worf z Enterprise, ruce založené za zády.

"Řekli mi, že vás tu najdu," prohlásil Worf. "Pokud máte chvíli, rád bych s vámi probral několik věcí."

Marcus střelil pohledem ke staromódním hodinám, které visely na stěně za Worfem. "Vidím, že už jdu pozdě na schůzku, poručíku." Zvedl se a odsunul židli od stolu. "Možná zítra odpoledne..." Worf se otočil a všiml si hodin. "Hmmm, " zamumlal, sňal je ze zdi a pozorně je prohlédl. "Hodiny se vám předcházejí." Posunul ručičky o hodinu zpátky. "Teď ukazují správný čas."

Klingon si vytáhl židli a posadil se před Markovým stolem. "A teď bych rád, kdybyste mi pověděl něco o Gaiu Aldovi - co se mu stalo poté, co jste mě vy dva opustili."

* * *

"Volá praporčík de Luz, pane."
Sejanus vstal od stolu. "Pusťte to na uzavřený kanál, praporčíku. Pouze do mé kajuty."
"Ano, pane."
Sejanus rychle přešel k malému monitoru a zapnul ho.
"Mám informaci, o kterou jste žádal, kapitáne," prohlásila Jenny. Oči jí zářily vzrušením.
"Výborně. Okamžitě se sem přeneste."
Jenny zavrtěla hlavou. "To by vypadalo příliš podezřele. Za hodinu se s vámi setkám na povrchu planety." Poslala mu soubor souřadnic za městem.
Sejanus si sám k sobě přikývl. Čím méně lidí bude vědět, že se scházel se členem posádky Enterprise, než byla loď předčasně zničena, tím lépe.
"Dobrá. Sejanus konec."
Zavolal své osobní stráži, ať upozorní inženýry na palubě Enterprise, aby se připravili.

Kapitola čtrnáct

"To je velmi zajímavý příběh," poznamenal Worf. "A teď bych rád slyšel pravdu."
"Právě jsem vám řekl pravdu, poručíku," trval na svém Marcus. Zdvihl pravici a držel ji tak, aby dlaní směřovala k Worfovi. "Přísahám - na svou čest Římana."
Worf se nelibě zaškaredil. "Pak tedy my Klingoni máme úplně jiný kodex cti nežli Velkořímané. Nikdy bychom neodpřísáhli tak průhlednou lež."
Marcus si otřel čelo. Zatímco posledních pět minut spřádal příběh o tom, jak šel Gaius Aldus na krátké setkání se skupinou tenarských rolníků, Klingon na něho prakticky bez hnutí hleděl. Teď se Worf znovu krátce podíval na hodiny za sebou a promluvil nesouhlasným tónem:
"Vidím, že se vám hodiny zase předcházejí."
Ale zatímco se Klingonova pozornost upírala jinam, natáhl Marcus ruku pod stůl, otevřel zásuvku a sáhl do ní.
"Nevím, co po mně chcete, poručíku," prohlásil Velkoříman, "ale ujišťuji vás -"
Vyndal fázer, který se skrýval ve stole, a oběma rukama ho držel před sebou. Mířil přímo na Worfa.
"- že to nedostanete."
Samozřejmě bude muset Klingona zabít - ale jak vysvětlit jeho zmizení? Pak si vzpomněl; bude to jedno. Kapitán plánoval zmizení celé posádky Enterprise.
Zasmál se.
Worf vyčítavě zavrtěl hlavou. "Vím, že se mi tím fázerem nesnažíte vyhrožovat," řekl. "To by bylo velice pošetilé."
"Ano?" Marcus zdvihl obočí. "Pročpak?"
"Je to velmi prosté," pokračoval Worf. "Máte fázer typu I - nastavený na stupeň tři. To je výkon dostatečný k omráčení většiny humanoidů, ale naneštěstí pro vás" - a usmál se - "my Klingoni mezi tu většinu nepatříme."
Markův úsměv lehce povadl.
"Samozřejmě," navázal Worf, "můžete nastavení změnit. To by vám ale trvalo minimálně dvě sekundy, a za tu dobu bych vás -"
Marcus na zlomek vteřiny pohlédl na fázer, posunul dopředu...
...a Worf se jediným ladným pohybem vrhl přes stůl a vytrhl fázer Markovi z ruky tak lehce, jako by odzbrojoval dítě.
"- jistě přemohl," dokončil Worf a znovu se posadil na židli. "Mýlil jsem se. Zabralo vám jen jednu sekundu, abyste změnil nastavení fázeru." Usmál se. "Gratuluji."
Marcus němě přikývl.
"A teď mi povězte všechno o Gaiu Aldovi," vyzval ho. "Pravdu. Nebo byste možná rád okusil něco z fyzického nepohodlí, o které jsem se vám zmínil před chvílí..."
Marcus se nešťastně nahnul nad stůl a začal mluvit.
* * *
Tenarské pláně byly prašné a suché a vál silný vítr. Zatímco Jenny čekala na Sejana, mrkáním vyháněla slzy z podrážděných očí.
Zhmotnil se asi metr před ní, místo uniformy Hvězdné flotily oblečen do římské zbroje.
"Jenny," pozdravil a vykročil k ní. Vzal ji za ruce a usmál se. "Máš pro mě ten složený kód?"
"Ano, mám. Nejdřív ale chci něco vědět."
"Ale jistě." Sejanus přikývl. "Co je to?"
Jenny spustila ruce k bokům a zadívala se kapitánovi Centurionu do tváře. "Proč se Gaius zabil?"
"Proč se...? No..." Odkašlal si. "Předpokládal jsem, že ti to kapitán Picard řekl. Rodinný skandál." Díval se přímo na ni. "Mluvit o tom nyní... mi působí bolest. Chápeš, že ano?"
"Samozřejmě," tiše řekla Jenny. "Mně taky."
Její oči opustily Sejanovu tvář a zdálo se, že hledí za horizont, do prázdna. Když opět promluvila, měla hlas trpký a bez pocitů. "Protože když jsme se s Gaiem viděli poprvé, řekl mi, že nemá rodinu, víte? Vůbec nikoho - jen vás."
Obrátila se zpět k Sejanovi a teď už si nedokázala zabránit, aby jí do očí nevyhrkly slzy. "Miloval vás. A vy jste ho zabil - stejně jistě, jako že jste mu ten meč vrazil do těla vlastní rukou."
"To je nesmysl," chladně namítl Sejanus. "Úplný nesmysl."

"Tak proč ta lež o jeho rodině? Proč se zabil?"

V odpověď k ní Sejanus přistoupil a položil jí ruce na ramena. "Zapomeň na něho, Jenny. Teď jsme důležití ty a já. Věci, kterých můžeme dosáhnout společně..."

Zavřela oči, vrtěla hlavou a odtáhla se od něho. "Vy to stále nechápete, kapitáne Sejane." Prudce otevřela oči. "Kapitáne, ze své funkce důstojníka bezpečnosti Hvězdné flotily vás zatýkám a uvolňuji ze služby do doby, než budete moci být souzen. Jste obviněn ze spiknutí za účelem násilného svržení demokraticky zvolené vlády členského světa Federace."

"Jenny..." Vykročil a nabízel jí ruku. "Pojď se mnou. Stůj po mém boku. Můžeš mít moc, slávu, všechno -"

Zarazila ho. "Nechci vaši moc," zhnuseně vyslovovala každé slovo, "a nechci ani vás."

"Pak jsi blázen," odvětil a sáhl pro meč. "A budeš muset jako blázen zemřít - stejně jako Gaius Aldus."

Jenny na něho vteřinu nevěřícné zírala.

A pak zešílela.

V tom útoku bylo málo z výcviku Hvězdné flotily a vůbec nic z disciplíny. Byla dcerou starobylé válečnické rodiny z Meramaru, lidí přivyklých vybojovat si krví a válkou, co chtějí, a právě tato tradice jí do žil jako mrazivý plamen vyslala adrenalin a vymrštila ruce k Sejanovu hrdlu.

Ustoupil, prsty kolem jílce meče, který mu visel u boku; vytáhl ho sotva zpoloviny a už ho kopla do zápěstí. Pak na něm přistála.

Zuřivý útok ho srazil k zemi. Dopadl, Jenniny ruce kolem krku. Chytil ji za zápěstí a snažil se ty ruce odtlačit, snažil se dýchat.

Tlak se pomalu zmírňoval a Sejanus si vytvořil dostatečnou páku, aby zpod ní vytáhl nohu, namířil jí koleno proti břichu a vykopl. Zatímco sklouzla, vyrazila jako had a zakousla se mu do ruky. Rvali se, váleli v prachu a zoufale se snažili získat jeden nad druhým převahu.

Byl vyšší a těžší, což bylo v tomto typu boje velkou výhodou. Nakonec, byť odřený a zhmožděný, ležel na ní, jednou rukou jí držel obě zápěstí a druhou ji surově praštil pěstí do tváře.

Udeřil ji stejně zuřivé jako ona jeho, s neovládanou zvířecí brutalitou, protože tak to dělal vždycky. Oba děti válečnických světů, ztratili v návalu krvežíznivosti sebeovládání.

A náhle byla Jenny jasně, chladně rozumná.

To je způsob válečníka. Sejanův způsob. Ale ne způsob Hvězdné flotily ani kapitána Picarda - a ne můj! Věděla, že by mohla vyhrát, kdyby bojovala podle výcviku. Zatímco se připravoval k dalšímu úderu, vzepjala se, nalezla slabé místo jeho rovnováhy a jedním křečovitým pohybem ho shodila.

Než se mohl zvednout, prudce vykopla a zasáhla ho do obličeje. Skrčila se. Rychle vstal, rozehnal se po ní a útok doprovázel řevem.

Jen stěží to mohlo být jednodušší. Ukročila, elegantně se mu vyhnula a uštědřila mu ošklivou ránu do ledvin, kterou následoval silný kop do břicha - velmi brutální.

Držel se za bok, otočil se a znovu vyrazil. Tentokrát neustoupila; stála mu tváří v tvář, udělala jen krok a ze strany ho kopla do brady.

Ten náraz se jí nelíbil, ale Sejanus padl na zem, chvíli se chabě pokoušel vstát a pak se zhroutil v bezvědomí. Mocně lapala po čistém, studeném vzduchu a stála nad zneškodněným protivníkem.

Pak se dotkla komunikátoru.

"De Luz Enterprise. Dva k přenosu." Zaklonila hlavu a dívala se na oblohu, zatímco se jí tělo rozplývalo v transportním paprsku.

* * *

"Z povrchu planety volá poručík Worf, pane."

"Dejte ho na obrazovku," odsekl Picard. Právě měl za sebou další frustrující den hovorů s Velkou saavtou - a další rozlícenou výměnu názorů s jejími pravověrnými členy ohledně nezbytnosti obranných systémů Federace na Tenaře.

Kapitán se předklonil a doufal v dobré zprávy.

Na hlavní obrazovce v popředí můstku se objevila Worfova tvář.

"Pokrok, poručíku?"

"Ano, pane," přisvědčil Worf. "Nalezl jsem Marka Volcinia - a získal několik velmi zajímavých informací." Zatímco Worf předával informace, které mu sdělil Marcus, dával kapitán Picard pečlivě pozor.

"Dobrá práce," pochválil Picard, když Worf skončil. "Přeneste vězně na palubu, a pak, myslím, dohodneme další setkání s Tenařany."

"Ano, pane." Klingonův obraz zmizel.

Picard spokojeně tleskl a znovu se posadil.

"Spojte mě s kapitánem Sejanem na Centurionu a -"

"Není třeba, kapitáne."

Picard se bleskově otočil.

V turbovýtahu stála Jenny de Luz, vlasy rozcuchané, uniformu potrhanou a špinavou, tvář odřenou. "Kapitán Sejanus je v cele." Usmála se. "A já se hlásím - připravena ke službě, pane."

Picard pomalu vkráčel na rampu před turbovýtahem a než promluvil, chvíli si Jenny prohlížel. "Ano, to jste, praporčíku." Pousmál se. "A my jsme rádi, že jste zpátky."

* * *

Pokud Geordi LaForge musel, dokázal se pohybovat rychle.

A soudě podle toho mála, co mu kapitán Picard řekl, bylo toho teď opravdu zapotřebí. Když se dostal do

turbovýtahu, srdce mu tlouklo šíleným tempem; uběhl tu krátkou vzdálenost z kajuty sem rychlostí, která by překvapila i mnohé z nejlepších běžců Federace. Alespoň ty lidské.

Dat, kterého Picard také zburcoval, už stál uvnitř a čekal.

"Strojovna," vyjekl Geordi a opřel o dveře turbovýtahu. Zavrtěl hlavou. "Appius Cornelius a jeho Velkořímané tuhle loď prolejzají už celé dny. Už nám nejspíš zpola rozmontovali motory!"

"To považuji jen sotva za možné, Geordi," začal Dat. "Kdyby tomu tak bylo, jistě bychom si povšimli -"

Geordi odmítavě zavrtěl hlavou právě ve chvíli, kdy se otevřely dveře turbovýtahu.

Zároveň se otevřely tytéž dveře na druhé straně strojovny a vystoupili z nich tři členové bezpečnosti, fázery v pohotovosti.

Inženýři z Centurionu, kteří se vrtali v systémech Enterprise, poplašeně vzhlédli. Jak se k nim stráže blížily, většina z nich prostě zdvihla ruce nad hlavu, jeden z nich ale popadl těžký kus nářadí a švihl jím k hlavě prostředního důstojníka bezpečnosti.

Na reakci nebyl čas. Geordi vytřeštil oči a čekal, že uvidí vnitřek důstojníkovy hlavy - když tu se náhle mezi tím kusem železa a důstojníkovou hlavou objevila ruka a lehce střetu předešla.

Dat se mile usmál a nijak nedával najevo, že by mu náraz, který by člověku zlomil ruku, způsobil bolest. Vyprostil nářadí z Římanova sevření a jednou rukou ho rozmačkal.

"Myslím, že vhodný výraz je 'Vzdej se nebo zemřeš'," poznamenal Dat.

Geordi se zasmál.

"Čteš moc starých detektivek, Date. To už dnes nikdo neříká!"

"Proč ne?" posmutněl Dat a otočil se zpátky k provinilému Římanovi, který držel ruce vysoko nad hlavou a zjevně neměl v úmyslu klást žádný další odpor.

"Zdá se, že to funguje vcelku dobře."

* * *

Worf stál na můstku za Picardem a sledoval Centurion, jak se vznáší ve vesmíru.

"Kapitáne, máme zprávu z Centurionu."

"Na obrazovku, poručíku."

Loď zmizela a její místo zaujal statný, agresivně vypadající muž, který měl přes zlatou uniformu přehozený plášť a na límci hodnost komandéra.

"Kapitáne Picarde, jsem komandér Claudius Marcellus Caecus, šéf bezpečnosti Centurionu a výkonný kapitán. Chci vědět, co se stalo kapitánu Sejanovi."

Jak typické pro Sejana, smutně si pomyslel Picard, že jeho šéf bezpečnosti zaujímá ve velení tak vysokou pozici.

"Komandére Caecee, s lítostí vám oznamuji, že váš kapitán byl vzat do vazby."

Caecus vytřeštil oči. "Na základě jakých obvinění? A čí autority?"

"Porušil bezpočet předpisů Hvězdné flotily, v neposlední řadě Základní směrnici," kategoricky prohlásil Picard. "Budeme ho držet na palubě Enterprise do doby, než ho bude možné předat příslušným orgánům na hvězdné základně 16. Pokud bych do toho měl navíc co mluvit, komandére, a to budu" - vstal z velitelského křesla a můstkem se rozlehl jeho mocný hlas - "tak půjde před vojenský soud!"

Caeceův obraz zničehonic zmizel a nahradily ho hvězdy, před kterými plul Centurion. Zatímco ho sledovali, impulzní motory menšího plavidla zaplály, Centurion se začal vzdalovat a stále zrychloval.

"Máme letět za nimi, pane?" zeptal se od kormidla Wesley.

Picard zavrtěl hlavou. "Ne, pane Crushere, teď ne. Ale sledujte je."

Wesley stiskl několik tlačítek a pokrčil rameny. "Zmizeli za Tenarou, pane. A satelity je nezaznamenávají."

"Velmi chytré," zamumlal Picard a složil prsty do stříšky. "Centurion není na senzorech satelitů, a tak netušíme, kde Římané jsou a co dělají. Zajímalo by mě, jak se jim to podařilo."

Dat a Wesley se téměř zároveň otočili a řekli: "Vlnové délky subprostorového transtatoru mohou být -" Picard zdvihl ruku. "Technické vysvětlení může počkat, pánové. Opravdu důležité je, jak dlouho už to dělají a co tím sledují. Worfe, nechte na můstek přivést kapitána Sejana."

Pak se stalo několik věcí zároveň.

Zpoza měsíce Tenary náhle vyrazil Centurion a fázery mu žhnuly energií. Bez prodlení nebo varování zahájil palbu.

Enterprise byla naprosto nepřipravená, konstruktéři Hvězdné flotily ji ale postavili dobře. Trochu energie pohltily nízkoúrovňové štíty, které velkou loď chránily před vesmírným prachem. Zbytek měl udělat úžasně rychlý lodní počítač. V pikosekundě spočítal směr palby, kolik energie bude zapotřebí k vyrušení a kolik z ní nevyhnutelně projde skrz. Obyčejně by to byla dostatečná ochrana proti poškození. Avšak muži Appia Cornelia odvedli poctivou práci a inženýři pod velením Geordiho LaForge zkrátka neměli dostatek času, aby objevili všechny Velkořímany vyřazené systémy. A tak navzdory automatickému signálu počítače Enterprise bylo do štítů v místě zásahu převedeno jen velmi málo dodatečné energie. Výstřel z Centurionu mířil do švu mezi hlavní talířovou sekcí a sekcí warpového pohonu. Způsobil tak minimální ztráty na životech, ale na dobu delší než pět vteřin totálně vyřadil energii po celé lodi.

Víc Sejanus nepotřeboval.

Kapitánovi Centurionu nikdy netrvalo dlouho využít příznivých náhod. Rychlostí myšlenky se jeho silné nohy opřely o stěnu a vyslaly ho vzduchem do chodby.

Světla a bezpečnostní silové pole ožily právě v okamžiku, kdy Sejanus prošel vchodem své cely. Brněly ho nohy a když shlédl na podlahu, viděl, že mu od podrážek bot stoupá kouř. Bylo to těsné.

Zhoupl se na špičkách. Nebyly tam žádné stráže. Směšné.

Utíkal chodbou a v běhu tloukl do ovládacích panelů ostatních cel, které zadržovaly vězně z Centurionu, a podřízené

osvobodil. Když skončil, sledoval ho hezký hlouček lidí.

Sejanus je přehlédl. "Jste všichni'?" zeptal se.

Promluvil jeden z velkořímských inženýrů. "Všichni kromě Appia Cornelia, pane. Vzali ho na ošetřovnu."

"To je velmi nemilé," zprudka odpověděl Sejanus. Appius je - byl - jedním z jeho lepších agentů. Škoda, že ho tu musejí nechat, Sejanus ale nikdy neztrácel čas planou lítostí. "Pojďte za mnou," přikázal.

Společně se řítili do transportní místnosti.

* * *

"Pane!" ostře se ozval Dat. "Mám tu hlášenou aktivaci transportérů!"

"Přerušit dodávku energie do transportní místností, pane Date!" okamžitě rozkázal Picard.

Datovy prsty přelétly přes konzoli - ale už když pracoval, vrtěl android hlavou.

"Je příliš pozdě, pane. Na Centurion byl přenesen celý obsah transportéru."

"Sejanus," prohlásil Picard. Proklel se, že před celu nepostavil stráže.

"Zaznamenávám v Centurionu nárůst energie, pane," dodal Dat.

"Centurion pálí fotonová torpéda, pane!" vzkřikl Worf.

"Úhybné manévry!" zakřičel Picard a zapřel se v křesle. Jak silné motory zabraly plnou silou, celá konstrukce lodi se otřásla.

Torpéda ale neměla poškodit Enterprise. Vybuchla několik set kilometrů před velkou lodí a nakrátko vyplnila hlavní obrazovku záblesken modrobílého světla.

Když exploze pominula, byl Centurion pryč.

"Můžete je sledovat, pane Crushere?"

Wesley zavrtěl hlavou. "Odletěli maximálním warpem, pane. Nedá se určit, kde teď jsou, pane."

Picard přikývl; jinou odpověď nečekal. "Poručíku Worfe, připravte zprávy pro velení Hvězdné flotily a Senát Magna Roma, ve kterých je uvědomíte o zmizení Centurionu a plánech kapitána Sejana." Vstal. "Pane Date, máte velení."

Picard zamířil k turbovýtahu a do své kajuty - v plánu měl trochu velmi potřebného odpočinku.

Epilog

O několik hodin později šel Worf ze služby, protože už odvysílal poslední ze zpráv kapitána Picarda velení Hvězdné flotily. Kódovaných, samozřejmě - předpisy v situaci, kdy mohou komunikaci monitorovat nepřátelé.

Když se vrátil do kajuty, čekala tam na něho zpráva od Jenny de Luz.

Nejprve ho napadlo, že zavolá Deanně Troi. Jenny ale byla jeho podřízená a nesl za ni zodpovědnost. Byl to on, kdo ji doporučil ke službě na Tenaře, která vedla ke vztahu s Gaiem Aldem. "Počítači," řekl, "spoj mi praporčíka Jenny de Luz."

"Praporčík Jenny de Luz je v simulátoru tři," odpověděl počítač. "Jste spojeni."

"Jenny, tady je poručík Worf."

"Musím se vás na něco zeptat, poručíku." Hlas měla silný a rozhodný, vůbec ne takový, jaký očekával. "Mohl byste přijít za mnou sem do simulátoru?"

Worf přikývl. "Jsem na cestě."

Když dorazil k simulátoru tři, nebylo tam po Jenny ani stopy a tak si uvědomil, že na něho určitě čeká uvnitř. Vstoupil a ocitl se uprostřed simulace.

Před ním se až k horizontu táhla rovina. Za horizontem vykukoval okraj vycházejícího slunce a pomalu se zakusoval do zatažené oblohy. Vlevo rostl hustý les a vpravo se zvedal kopec, jehož vrchol byl korunován mohutnou budovou. Na úpatí kopce se rozkládal tábor, kde se muži procházeli nebo spolu v malých hloučcích hovořili. Sem tam některý z nich vzhlédl k budově na kopci a zase se vrátil k hovoru. Jenny stála kousek před Worfem a sledovala jeho reakce.

"Vítejte na Meramaru, poručíku," pozdravila ho. "Strávila jsem posledních pár hodin tím, že jsem pilovala detaily. Co si o tom myslíte?"

"Drsné prostředí," odtušil Worf.

"Velmi drsné. V tom jsem vyrůstala." Jenny ukázala na temeno kopce. "Hrad pánů de Luz, což zní mnohem velkolepěji, než jaký ve skutečnosti je. A tohle" - ukázala na ležení - "je armáda otcova bratrance, Domina Hame de Luz, který hrad obléhá."

"Obléhá!" vykřikl Worf. "V tomto věku? S moderními zbraněmi to slovo ztrácí význam."

Jenny zavrtěla hlavou. "Ne pokud všechny strany souhlasí, že se omezí na zbraně prvních osadníků, které sem přivezli Ochránci. K tomuto obléhání došlo, když mi byly tři roky. Nakonec bylo vyřešeno soubojem muže proti muži mezi otcem a jeho bratrancem. Otec vyhrál. Dodnes si pamatuji jeho zranění. A hlavu Hama de Luz, která několik dní zdobila velký hodovní sál. Naštěstí byla zima."

"Barbarské."

Jenny se zničehonic začala usmívat. "Nepřipomíná vám to náhodou jiný svět?"

Worf upjatě odpověděl: "Klingoni nebyli barbary. Aby přežili, reagovali děsivými společenskými zásadami na děsivé prostředí. A pak nakonec ty zásady přerostli a spojili se s Federací."

"Ano. Přesně totéž se stalo na Meramaru. I mí předkové si vyvinuli děsivé zásady, aby přežili. Přidali se k Federaci, ale společenské zásady se skoro nezměnily."

Worf se cítil nejistě. "Praporčíku, už tam nejste. Tohle je simulace. Tady na Enterprise se problémy neřeší soubojem

muže proti muži."

Jenny uvážlivě přikývla. "To já vím, pane. Jsem ale výtvorem tohoto světa. Je mou součástí. Přišla jsem sem, abych se pokusila něco pochopit. Bitva mezi otcem a jeho bratrancem brzy začne. Právě teď je otec v hradní kapli, poroučí své zbraně a duši Servadovi a modlí se za vítězství. Je to starobylý obřad. A tentokrát to budu moci všechno sledovat s mnohem větším pochopením, než když mi byly tři."

Z tábora na úpatí kopce se ozval křik. Ležení náhle ožilo a muži se sbíhali do středu. Jenny se usmála, tvář změněnou horlivostí. "Slyšíte, poručíku? Už to začne. Otec za chvíli sejde z kopce a vyřeší dlouhotrvající spor."

"Říkala jste, že se mě musíte na něco zeptat, praporčíku. Netoužím sledovat, jak se dva muži snaží jeden druhého zabít." Otočil se k odchodu.

"Počítači," zavolala Jenny, "zastavit simulaci."

Výkřiky z tábora ustaly. Worf se obrátil. "Nuže?"

"Nejprve vás musím opravit, poručíku," začala Jenny, jako by hovořili o zcela neutrálním tématu. "Nejsou to dva muži, kteří se snaží zabít: snaží se dva, ale uspěje jeden." Zhluboka se nadechla. "Chci, abyste mě pověřil zvláštním úkolem. Chci najít kapitána Sejana."

Worf pomalu zavrtěl hlavou. Navzdory náhlé změně předmětu hovoru nebyl překvapen. "Abyste ho mohla zabít?"

"Abych ho mohla přivést k soudu za vraždu Gaia Alda!" vykřikla Jenny.

Worf znovu zavrtěl hlavou. "Jak přivedete Sejana na dosah spravedlnosti? Zmizel - a Galaxie je velká, praporčíku."

"Já ho najdu," jednoduše prohlásila Jenny. "Najdu ho."

"Samozřejmě," odvětil Worf. "Pak vám přeji hodně štěstí. Proč jste mě sem a1e volala?"

"Myslela jsem, že byste mi rád pomohl."

"To bych rád," přisvědčil Worf. "Já ale sloužím na palubě této lodi, praporčíku. A tato služba nezahrnuje honbu za mstou po Galaxii."

"Já..." začala Jenny a zmlkla. Vzlykala.

V příručce se o řešení takové situace nic nepsalo, a tak Worf jednal instinktivně. Zabručel a váhavě nechal Jenny, ať se o něho opře a vybrečí se mu na rameni.

* * *

"Jsem rád, že jsi mohla přijít," přivítal Gretnu Will Riker. Natáhl zdravou paži, vzal dívku za ruku a pomohl jí z plošiny transportéru.

"Wille," začala a šokovaně na něho hleděla. "Tvoje ruka -"

"Nic jí není," ujistil ji. "Za den nebo dva bude jako nová. Tak pojď- a já ti ukážu, jak tě Marcus podvedl."

Vedl ji chodbou a do výtahu.

"Paluba čtyři," rozkázal. Kabina se dala do pohybu. "Tak," začal, otočil se na Gretnu a usmál se. "Jak se ti Enterprise líbí?"

"Vypadá nádherně. Jsem tu strašné ráda, zvlášť pokud je pravda to, co jsi mi řekl o tom... " Zaváhala a vzpomínala.

"Simulátoru," pomohl jí Riker.

"...simulátoru."

"Může to znít jako zázrak, ale ujišťuji tě, že je velmi skutečný."

"Obávám se, že stále nechápu, jak přiměli ty dvojníky mluvit a chovat se přesně jako skuteční lidé."

"Nejsou to dvojníci. Simulátor řídí promyšlený počítačový program, kterému Marcus se Sejanem jen řekli, co má dělat."

Dveře turbovýtahu se otevřely a Riker vedl Gretnu chodbou ke vchodu do simulátoru.

"Tak," poznamenal Riker, "nejprve uvidíš prázdnou místnost - ale můžeš v ní realizovat, co budeš chtít. V téhle místnosti je možné cokoliv. Úplně všechno."

Riker se dotkl ovládacího panelu a dveře se otevřely - a odhalily poručíka Worfa s Jenny de Luz v náručí.

Riker udusil smích.

"Omluvte mě, praporčíku, komandére, " řekl Worf a oddělil se od Jenny. Odhodlaně kolem nich odkráčel do chodby.

Jenny vypochodovala v závěsu za ním a vypadalo to, že se cítí stejně trapně jako on. "Komandére, madam."

A byla pryč i ona. Dveře simulátoru se zavřely.

"Myslím, že jsme něco přerušili," podotkl Riker.

"Já taky. Wille, co je to za místo?"

"Nevím, ale je překrásné."

"Vypadá to, jako bychom byli na jiném světě," žasla Gretna a otáčela se, aby pojala celou iluzi simulátoru. "A obrazy lidí můžeš dělat taky?"

Riker přikývl.

"Mého otce a kapitána Picarda?"

"Mohu," jemně odvětil Riker. "Mám to udělat?"

"Ne," odmítla rychle a sklopila zrak. "Wille, cítím se jako naprostý hlupák. Měla jsem si s tebou promluvit o tom, co Marcus říkal, a ne mu tak rychle uvěřit."

Zavrtěl hlavou. "To už je jedno."

"Ale není," namítla Gretna. "Můžeš mi odpustit?"

Riker se usmál. "No... možné je všechno," řekl a objal ji. "Obzvláště tady."

* * *

Stále ještě toho zbývalo příliš mnoho k pochopení.

Jean-Luc Picard, učenec, vědec, diplomat a občas voják bubnoval prsty o desku stolu ve své kajutě a snažil se všemu

porozumět.

M'dokové konečně odpověděli na nabídky Federace - Picard si byl jistý, že jejich vražedné nájezdy brzy skončí. Velkořímská vláda byla uprostřed masivního pozdvižení, vyvolaného posledními objevy ohledně Volcinii gens. A Sejanus...

Picard věděl, že je pořád někde tam venku, stále sleduje vlastní ambice a nepochybně si plánuje splnit šílené sny, aby získal zpět ztracenou čest.

Jean-Luc si nebyl jistý, že se někdy dozví, co přesně kapitána Lucia Aelia Sejana vlastně pohánělo. Nepochyboval, že je Sejanus opravdový megaloman - pod šílenstvím se ale skrývala duchaplnost a tak velká schopnost uskutečnit cíle, že by byla schopná změnit cesty celých civilizací.

Alexandr, pomyslel si Picard. Julius Caesar. Saladin. Napoleon. Gándí. Hitler. Schröder. Plukovník Green. Kahless. Cochrane. Surak. Tagore.

Taková hezká řádka...

Možná to byl další případ korumpovanosti mocí. Pro Magna Roma musel být technologický skok z ekvivalentu dvacátého do dvacátého čtvrtého století, který trval jen osmdesát let, opojnou a destabilizující zkušenosti. Zjistit, že člověk má tak rychle tolik moci...

Člověka to může změnit - dokonce i takového, který prošel přísnými psychotesty Hvězdné flotily.

A přesto v tom bylo víc.

Neboť uvnitř kapitána Sejana bylo také něco, co mohl plně pochopit možná jen kapitán Picard.

Nedokázal to pojmenovat, a ani nechtěl.

"Ale v Luciu Aeliu Sejanovi," zašeptal do ticha své kajuty, "toho bylo hodně z Jean-Luca Picarda."

Hleděl na stůl a na ruce, které na něm měl položené. Naše ruce a mysli, pomyslel si. To nás dělá lidmi.

To, co si naše mysli dokáží představit, ať dobré nebo špatné, mohou naše ruce postavit. A od toho okamžiku přestanou existovat hranice.

Kolem Enterprise se vznášelo bezpočet zářivých hvězd, věcí, které je ještě třeba pochopit, a absolutní ticho vesmíru.